

DEN *danske*
STJERNE

Oktober 1978

127. årgang, Nummer 10

Det øverste Præsidentskab: Spencer W. Kimball, N. Eldon Tanner, Marion G. Romney.

De tolv Råd: Ezra Taft Benson, Mark E. Petersen, LeGrand Richards, Howard W. Hunter, Gordon B. Hinckley, Thomas S. Monson, Boyd K. Packer, Marvin J. Ashton, Bruce R. McConkie, L. Tom Perry, David B. Haight, James E. Faust.

Rådgivende komité: Gordon B. Hinckley, Marvin J. Ashton, L. Tom Perry, Marion D. Hanks, James A. Cullimore, Robert D. Hales. — **Redaktør af kirken magazin:** Dean L. Larsen.

International Magazines redaktion: Larry A. Hiller, Carol Larsen, Roger Gylling.

Den danske Stjernes redaktion: Jørgen Ljungstrøm, Translations Services, Vodroffsvej 7, DK-1900 København V.

Korrespondenter: Københavns Stav: —. Den danske Mission: —.

148. april generalkonference 1978

Talerne i alfabetisk orden

Anderson, Joseph	116	Packer, Boyd K.	152
Ashton, Marvin J.	11	Perry, L. Tom	86
Backman, Robert L.	121	Petersen, Mark E.	104
Benson, Ezra Taft	53	Poelman, Ronald E.	52
Brown, Victor L.	149	Reeve, Rex C.	123
Clarke, Richard J.	139	Richards, LeGrand	124
Cook, Gene R.	109	Romney, Marion G.	67, 82, 160
Cullimore, James A.	42	Sill, Sterling W.	112
Cuthbert, Derek A.	119	Simpson, Robert L.	61
Haight, David B.	37	Smith, Barbara B.	143
Hinckley, Gordon B.	100	Smith, Eldred G.	49
Hunter, Howard W.	58	Stone, O. Leslie	96
Kimball, Spencer W.	5, 76, 128, 133, 162	Tanner, N. Eldon	22, 71, 159
Lee, George P.	45	Taylor, Henry D.	64
Maxwell, Neal A.	15	Tuttle, A. Theodore	146
McConkie, Bruce R.	18	Vandenberg, John H.	91
Monson, Thomas S.	33		

Abonnement:

Tegnes gennem wards/grensrepræsentanten: 12 numre dkr. 48.00

Nævnte priser er incl. moms og porto.

Betaling over gire 3120988 til Distributions Centret, Smedevangen 9, DK-3540 Lyngø.

United States and Canada: \$ 8.00 (surface mail).

© 1978 by the Corporation of the President of the Church of Jesus Christ of Latter-day Saints.
All rights reserved.

Distributions Centret, Smedevangen 9, DK-3540 Lyngø.

Indholdsfortegnelse

Lordag morgen den 1. april 1978

„Livets og Frelsens sande væsen”. <i>Spencer W. Kimball</i>	5
Ingen tid til stridigheder. <i>Marvin J. Ashton</i>	11
Guds Kvinder. <i>Neal A. Maxwell</i>	15
„Nu dagen gry'r og mørkets magt må vige.” <i>Bruce R. McConkie</i>	18
„I skal kende sandheden”. <i>N. Eldon Tanner</i>	22

Mødet eftermiddag, den 1. april 1978

Statistisk Rapport 1977	28
Rapport fra kirkens finanskomité	30
Opretholdelse af Kirkens embedsmænd	31
Troens bøn. <i>Thomas S. Monson</i>	33
Primary beriger børns tilværelse. <i>David B. Haight</i>	37
Bedrøv ikke Helligånden, at vi ikke skal miste den. <i>James A. Cullimore</i>	42
Hold dig uplettet af verden. <i>George P. Lee</i>	45
Beslutsomhed. <i>Eldred G. Smith</i>	49
Jeg var ikke så langt uden hjælp. <i>Ronald E. Poelman</i>	52
„Må Guds rige have fremgang”. <i>Ezra Taft Benson</i>	53

Præstedømmets møde

„Tag dine sandaler på”. <i>Howard W. Hunter</i>	58
„Ikke min vilje, men din”. <i>Robert L. Simpson</i>	61
Åbenbaring. <i>Henry D. Taylor</i>	64
Præstedømmeansvar. <i>Marion G. Romney</i>	67
Værdig til en god anbefaling. <i>N. Eldon Tanner</i>	71
Styrk familien - kirkens fundamentale enhed. <i>Spencer W. Kimball</i>	76

Søndag morgen

Bøn og åbenbaring. <i>Marion G. Romney</i>	82
„Stol på Herren” (salme 37:3). <i>L. Tom Perry</i>	86
„Hvad er sandhed?” <i>John H. Vandenberg</i>	91
Gør dit ægteskab til en succes. <i>O. Leslie Stone</i>	96
„Vær ikke vantro” (Joh. 20:27). <i>Gordon B. Hinckley</i>	100

Søndag aften

„Overbevisning om ting, man ikke ser” (Hebr. 11:1). <i>Mark E. Petersen</i>	104
Udsøg dig en åndelig leder. <i>Gren R. Cook</i>	109
Succesens poesi. <i>Sterling W. Sill</i>	112
„Virk med iver” (L&P. 58:27). <i>Joseph Anderson</i>	116
Hvad vil Frelseren jeg skal gøre? <i>Derek A. Cuthbert</i>	119
Alt dyrebart. <i>Robert L. Backman</i>	121
Svar på kaldet. <i>Rex C. Reeve</i>	123
Søndag aften Kristi andet komme. <i>LeGrand Richards</i>	124
Lyt til profeterne. <i>Spencer W. Kimball</i>	128

Velfærdsmodet

At blive „De rene af hjertet”. <i>Spencer W. Kimball</i>	133
Forrådshusets hjælpesystem. <i>J. Richard Clarke</i>	139
Inden vi bliver gamle. <i>Barbara B. Smith</i>	143
Velfærdstjeneste begynder med dig. <i>A. Theodore Tuttle</i>	146
En kærlighedshavn. <i>Victor L. Brown</i>	149
Løs følelsesmæssige problemer på Herrens egen måde. <i>Boyd K. Packer</i>	152
„Vi er Guds forvaltere”. <i>N. Eldon Tanner</i>	159
Den kongelige lov om kærlighed. <i>Marion G. Romney</i>	160
„Efterlevelse af evangeliet i hjemmet”. <i>Spencer W. Kimball</i>	162

Rapport fra den 148. årlige generalkonference i Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige

Taler og handlingsforløb den 1. og 2. april 1978 i Tabernaklet på Temple Square, Salt Lake City, Utah

Hør, o, I min kirkes folk, . . . I folk, som er langt borte, og I, som bor på øerne i havet, lyt alle' (L&P. 1:1)

I samme ånd, som disse opildnende første linier i Lære og Pagter, er de inspirerede budskaber fra kirkens generalkonferencer. Dette års aprilgeneral-konference, der officielt kaldes den 148. årlige generalkonference i Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige, fortsatte i samme åndelige tradition.

Præsiderende over samtlige møder var præsident Spencer W. Kimball, som i det første offentlige møde lørdag morgen præsenterede fire nye brødre til opretholdelse i De halvfjerds' første Kvorum. Han bekendtgjorde også en historisk 'to-sidet fremhævelse' af det genealogiske arbejde. Medlemmerne bliver nu bedt om at 'skrive en personlig historie og være med i en familie-organisation' og at 'fuldføre fire-generations-programmet'. Slægtsarbejde derudover kan udføres, 'hvis det ønskes'. Samhørende med den fornyede koncentration om fire-generations-genealogi er et nyt Kirke omfattende program for uddragning af navne fra genealogiske optegnelser'

Deltagende i konferencen var ledere fra alle egne af verden, omfattende 11 områdetilsynsførende blandt generalautoriteterne, som bor uden for De forenede Stater, 183 regional-

repræsentanter og 900 stavspræsidenter, der var inviteret til at overvære konferencen.

Møder blev holdt lørdag den 1. april og søndag den 2. april. Taler blev givet af 32 af de tilstedeværende 66 generalautoriteter. Tilføjelsen af 4 nye medlemmer af De halvfjerds' første Kvorum øgede dette kvorums medlemsantal til 47. De nye generalautoriteter er ældste Ronald E. Poelman fra California, ældste Derek A. Cuthbert fra England, ældste Robert L. Backman og ældste Rex C. Reeve Sr., fra Salt Lake City. (se andetsteds, hvor der gives biografiske oplysninger.)

Konferencens møder blev holdt i tabernaklet på Temple Square med yderligere siddepladser i Assembly Hall og det nærliggende Salt Lake Palace. Møder blev holdt om lørdagen kl. 7 (velfærdsmøde), kl. 10, kl. 14 og kl. 19. (præstedømmemøde), samt om søndagen kl. 10 og kl. 14.

Uddrag af samtlige møder blev transmitteret til mange områder i verden ved hjælp af elektroniske medier: via fjernsyn til 215 stationer og 125 kabelsystemer i USA og Canada; pr. radio til 51 stationer i USA, 75 i Latinamerika, 55 stationer i Australien, samt pr. kortbølge til en station, der betjener Europa, Afrika og Latinamerika. Desuden ved lukket tv-system til 331 kirke-

bygninger i USA og Europa, 7 FM-stationer samt 68 kirkebygninger i Europa. Derudover sendtes mødet for præstedømmet til 1360 kirkebygninger pr. lukket tv-system.

Udover de to dages offentlige møder blev der holdt et seminar for regionalrepræsentanter fredag den 31. marts i kirkens kontorbygning ved hvilken lej-

lighed præsident Kimball bekendtgjorde, at der kun vil blive holdt to stavs-konferencer hvert år i hver stav, og at der fra og med 1979 vil blive holdt nogle områdekonferencer i USA. Anden betydningsfuld instruktion blev også givet af præsident Kimball med hensyn til kirkelige og politiske styrelsesforhold, forenkling, genealogi og missionering.

Redaktionen.

Lørdag morgen den 1. april 1978

,Livets og Frelsens sande væsen'

Præsident Spencer W. Kimball

Det vigtigste budskab i verden i dag er, at Jesus Kristus lever og viser os, hvordan vi skal leve.

Jeg kommer til jer idag, mine brødre og søstre, fyldt af taknemmelighed, ikke blot for den mulighed vi har til at mødes igen i omgivelser med religiøs frihed og taknemmelig for denne kirkes trofaste helliges hengivenhed, men som én, der har opfordret jer dertil. Jeg vil gerne takke jer for jeres reaktion. Mange har gjort meget for at forskønne deres huse og deres haver. Mange andre har fulgt rådet om at få deres egen have, hvor det ellers er muligt, så vi ikke behøver at tabe kontakt med jorden, og så vi kan have sikkerhed for at kunne producere i det mindste nogle af vore nødvendige fødevarer.

Dyrk alt det spiselige, som I overhovedet kan på jeres egen grund, hvis vand er til rådighed; frugtbuske, vinstokke og frugttræer er i høj grad ønskværdige. Plant dem, hvis klimaet tillader dem at vokse hos jer. Dyrk grøntsager og spis det, der vokser i jeres egen have. Selv dem, der bor i lejligheder eller på værelser, kan almindeligvis dyrke noget i potter og altankasser.

Som jeg før har sagt, er de fleste

medlemmer af kirken klare over vores intense interesse i missioneringsarbejdet i kirken og de opfordringer vi har udtalt i mange lande om at vie sig til at prædike evangeliet og oplære missionærer til at bringe den gode nyhed om gengivelsen ud til alle mennesker. Jeg føler den samme nødvendighed for arbejdet i templet for de døde, som jeg gør for missioneringsarbejdet for de levende, fordi det i grunden er ét og det samme. Jeg har fortalt mine brødre generalautoriteterne, at dette værk for de døde bestandigt er i mine tanker.

Det øverste Præsidentskab og De tolv Råd overvejede fornyligt omhyggeligt, hvordan vi kan øge vor indsats på dette uhyre vigtige område. Vi bekendtgør to programmer, der vil blive lagt vægt på. For det første bør alle medlemmer skrive en personlig historie og være med i en familieorganisation. Vi ønsker også påny at fremhæve og anbringe direkte på de enkeltes og deres familiers skuldre, ansvaret for at fuldføre fire-generationsprogrammet. Familier kan, hvis de ønsker det, udvide deres stamtavle ud over de fire generationer.

For det andet introducerer vi et kirkeomspændende program, der går ud på at uddrage navne fra genealogiske optegnelser. Kirkemedlemmer kan nu yde en anden-mils-tjeneste ved at deltage i dette

arbejde med at udskrive disse navne i dette program under ledelse af præstedømmeledere på lokalt plan, hvor I vil få nærmere detaljer.

På en bogreol i mit kontor derhjemme står der 33 store, tætbeskrevne dagbøger. I min dagbog, og der er én for hvert år, har jeg skrevet og nedfældet indtryk i dette bibliotek, hver eneste dag. Der berettes om rejser til mange lande rundt omkring i verden, om afholdte møder, besøg hos mennesker, udførte vielser, og alt andet af interesse for min familie, og håber jeg, en dag for kirken. Jeg opfordrer alle medlemmer af kirken til at være meget opmærksomme på deres families historie, at opfordre deres forældre til at skrive deres dagbøger og ikke lade nogen familie gå ind i evigheden uden at have efterladt deres erindringer til deres børn, deres børnebørn og deres øvrige efterkommere. Det er en pligt og et ansvar, og jeg opfordrer enhver til at sætte børnene igang med at skrive en personlig historie og en dagbog.

Da en højtstående embedsmand fornylig besøgte os, sagde han:

„Familien er uhyre vigtig; Den er så grundlæggende for vor civilisations styrke, en kendsgerning, der synes at være ved at gå i glemmebogen. Den er vores vigtigste kilde til moralsk styrke, vores vigtigste kilde for fysisk og følelsesmæssig sundhed; den er vores vigtigste kilde til beskyttelse mod ulykker. Den er den eneste institution, der garanterer for omgivelser, der vil sikre fortsættelsen af de principper og opfattelser, der har gjort os stærke.

Jeg erindrer et vidne, sagde han, „som vidnede for en kongreskomité om familien, og han sagde: 'Før I griber ind i familien, gør I klogt i at forstå, at alle kendte menneskelige samfund i hele den nedskrevne menneskeheds historie har fundet frem til en familieorganisation til

opdragelse og oplæring af børn. Før I forsøger at skaffe jer af med den, må I hellere finde ud af, hvorfor alle civilisationer i historien har klynget sig til den.' Jeg mener, at Deres kirkes fremhævelse af den virkelig har været enestående.'

Evangeliet har været et familieforetagende. Ved at love os selv at holde regelmæssige og inspirerende familiehemmeaftener og ved omhyggeligt at planlægge aftenens indhold, udsender vi et signal til vore børn, som de aldrig vil glemme. Når vi på den måde giver vore børn af vores tid, giver vi af vores nærvær, en gave, som altid vil erindres. *Familiehemmeaftenbogen* er fuld af gode forslag, men den må aldrig erstatte forældrenes inspiration med hensyn til, hvad der skal foretages den enkelte aften for at imødekomme særlige behov. Hvis vi vil være vore familier fra den evangeliske have, så vil det, de får fra kirkens møder, være et rigt supplement men ikke deres eneste kost.

Hjemmet er de helliges udsåningssted. Der er ikke nok gode hjem. Der kommer stadig børn til nogle hjem, hvor de vil blive mishandlet, ikke elsket og ikke belært om sandheden.

Vi er stærkt bekymrede over, at aviserne stadig kan fortælle om mange tilfælde af børnemishandling og vanrøgt. Vi forstår slet ikke, at der kan findes forældre, som vil gøre et barn ondt. Herren elskede små børn, og han sagde: „Lad de små børn være; I må ikke hindre dem i at komme til mig; thi Himmeriget hører sådanne til." (Matt. 19:14) Lad aldrig nogen sidste dages hellige forældre gøre sig skyldige i den frygtelige synd at mishandle eller vanrøgte én af Kristi små!

De sidste officielle statistikker i USA viser, at skilsmisseepidemien stadig raser og endog er i forværring. Der var mere end én million skilsmisser i 1975, det højeste antal indtil nu.

Sidste år var der næsten én skilsmisse for hver to indgåede ægteskaber, og sidste år var der dobbelt så mange skilsmisser som i 1966 og næsten tre gange så mange som i 1950. Og der var sandsynligvis mere end én million børn under atten år involveret i disse familieoplysninger, for hvem de følelsesmæssige og andre konsekvenser af ituslæde ægteskaber må have været endnu alvorligere end for de voksne selv.

Der findes måske dem, der er ligeglade med og ignorerer disse vigtige forhold, og alligevel føler vi, at næsten alle, som standser op og tænker på det, vil komme til det resultat, at når hjemmet ødelægges, går nationen i stykker. Der kan ikke herske tvivl herom, og alle historikere, som har fulgt den historiske udvikling, er kommet til den samme konklusion. Vi har en snigende, uheldssvanger mistanke om, at forslagstillerne af mange programmer tager lidet, hvis overhovedet noget, hensyn til helligheden af hjemmet og familien.

Det der i højeste grad interesserer os, er den åndelige og moralske og følelsesmæssige sundhed hos familiedlemmerne fra barndommen gennem ungdomsårene og op i den modne alder.

I 1974 siges det, at mere end én millin ufødte børn har mistet livet i USA ved kunstigt frembragte aborter. Det er en eksplosiv forøgelse i løbet af ganske få år. Vi fremhæver påny vores tidligere udtalte modstand mod fri abort i alle undtagen yderst ekstreme tilfælde.

Jeg vil gerne udtrykke min tak til kirkens vidunderlige kvinder. Vi elsker kvinderne i denne kirke. Vi elsker dem lige så meget som vore egne hustruer, vore mødre, vore bedstemødre, vore søstre og vore venner. En dag, når hele historien om denne og tidligere uddelinger kan fortælles, vil den være fuld af historier om vore kvinder, om deres

klogskab og deres hengivenhed, deres mod, for man har på fornemmelsen, at vore retsrafne kvinder, ligesom kvinderne var de første ved graven efter Jesu opstandelse, meget ofte har været instinktivt følsomme over for det, der har evig konsekvens. Vi erkender, som én meget klogt har sagt, at selv om man siger, at indtrykket af det, ens moder har sagt, er af varig virkning, så er det dog hendes kærlighed, der så inderligt og varigt forbinder os med hende.

Vi er derfor i samtaler mand og mand imellem bekymrede over denne udvikling, der har tendens til at begrænse moderkærligheden i verden i dag. Gud har anbragt kvinderne sådan, at de kan vejlede børnene i de tidlige år af deres tilværelse. Så meget af det, som vore mænd og vore institutioner søger at gøre senere i livet for de fejlhandlede enkeltpersoner, må foretages for at gøre det godt igen, som er gjort forkert tidligere. Og på samme måde er megen af den glæde, der kommer senere i livet, en følge af en kvindes vel udførte gerning i de tidlige år af barnets liv.

Det var Goethe, der sagde: 'Kvindes gode egenskaber får os bestandigt til at gå fremad.' (fra Goethe's *Faust*)

En god kvinde er, som skriften siger, 'mandens afglans' (1. Kor. 11: 7).

Skrifterne minder os om, at 'kvinder kan gøre krav på at blive forsørget af deres mænd, indtil disse borttages'. (L&P. 83:2) Kvinder har også krav på respekt, tillid og betænkksomhed fra deres mænd, for i det stille, gode forhold, der burde findes mellem mænd og kvinder, er der partnerskab i præstedømmet.

Vi fryder os over og beundrer den passende udvikling af og benyttelse af vore søstres mange talenter. Kirkens uddannelsesmæssige indsats for vore kvinder er sandelig en hel prædiken i sig selv.

I måske endnu højere grad end noget

andet folk af lignende størrelsesorden er vi i høj grad forpligtet til udvikling af vore søstres evner og talenter, for vi tror, at vort uddannelsesprogram ikke blot gælder udvikling for denne verden men indebærer udvikling for evigheden.

Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige har støttet kvinders udvikling lige fra sin begyndelse. Det var profeten Joseph Smith, som fremsatte idealer for kvindelighed. Han talte liberalt for kvindernes sag i den mest ægte betydning af ordet, og han gav dem frihed til helt at udtrykke sig som mødre, som sygeplejersker, som fortalere for høje samfundsidealer og som beskyttere af god moral. Hvad mere kan nogen kvinde ønske for sig selv? Hvad mere kan nogen mand ønske for sin kone? Hvad mere kan nogen mand ønske end at leve op til den standard i sin egen opførelse?

Profeten Joseph Smith gav os hjælpeforeningsorganisationen til at fremme disse høje mål for sidste dages kvinder. Den organisation er i dag en verdensomspændende bevægelse, der er medlem af nationale verdensorganisationer til fremme af kvindesagen.

Og endelig - når vi synger den forkyndende salme: 'O, min Fader', får vi en fornemmelse af det yderste af kvindeligt dyd, af den beherskede og dronningelignende smagfuldhed hos vor himmelske Moder. Og når vi ved, hvor grundigt vore jordiske mødre har formet os her, mener vi så, at vor himmelske Moders indflydelse på os som enkeltpersoner skulle være mindre, hvis vi lever på en måde, der giver os mulighed for at vende tilbage dertil?

Mine elskede brødre og søstre, Gud lever, og jeg bærer vidnesbyrd om det. Jesus Kristus lever, og han er ophav til den sande vej til livet og til frelse.

Det er Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Helliges budskab. Det er det vigtigste budskab i verden i dag. Jesus Kristus er

Guds Søn. Han blev af Faderen udvalgt til at være denne verdens Frelser. Hans komme blev forudsagt århundreder før hans fødsel på jorden. Den blev i åbenbaring set af Adam, Moses, Esajas, Jeremias, Ezekiel, Lehi, Nephi, kong Benjamin, Alma, Samuel og mange andre, inkluderende Maria, hans evige mor.

En profet fra vor tid, afdøde ældste James E. Talmage af De tolv apostles Råd, erklærede, hvem Jesus var og er: 'De højtidelige vidnesbyrd fra millioner af døde og millioner af levende forener sig i at erklære, at Han er guddommelig, den levende Guds Søn, menneskehedens Forløser og Frelser, den evige dommer over menneskenes sjæle, Faderens Udvalgte og Salvende, kort sagt: Kristus. Jesus Kristus var og er Jehova, Adams og Noas Gud, Abrahams, Isaks og Jakobs Gud, Israels Gud, den Gud, på hvis foranledning tilsaldrenes profeter har talt, alle nationers Gud, Han som engang skal regere på jorden som kongernes Konge og herrers Herre.' (*Jesu Kristus*, 1. kap.)

Hvad var formålet med Kristi mission i livet?

'Gud skabte mennesket i sit billede; i Guds billede skabte han det, som mand og kvinde skabte han dem.' (1. Mosebog 1:27)

Mennesket, i Guds lignelse, blev anbragt på jorden for at opleve det dødelige liv, et mellemstadium mellem forudtilverelsen og udødeligheden.

Vore første forældre, Adam og Eva, overtrådte Guds befaling. Ved at spise af den forbudte frugt, blev de dødelige. Som følge heraf blev de og alle deres efterkommere underkastet både timelig og åndelig død (jordisk død er adskillelsen af legeme og ånd; åndelig død er adskillelsen af ånden fra Guds nærvær og død med hensyn til det, der hører ånden til.)

For at Adam kunne genvinde sin oprindelige status (at være i Guds nærvær), var en soning for denne ulydighed nødvendig. I Guds guddommelige plan blev der skaffet mulighed for, at en Forløser skulle bryde dødens bånd og gennem opstandelse gøre en genforening mulig af ånder og legemer af alle mennesker, som havde levet på jorden. Jesus af Nazaret var den, som, før verden blev skabt, blev udvalgt til at komme til jorden for at udføre denne opgave, for at overvinde den jordiske død. Denne frivillige handling ville sone for Adams og Evas fald og tillade menneskets ånd at genindtage sit legeme og derved forene legeme og ånd.

Jesus Kristus har øvet indflydelse på menneskeheden i højere grad end nogen anden, der har levet. Født i en krybbe af en jordisk mor og en himmelsk Fader, levede han på jorden i 33 år. Han

tilbragte 30 af disse år med at berede sig for sit livs mission og forkyndelse. Så rejste han til floden Jordan for at blive døbt ved nedsænkning i vand af sin fætter Johannes, også kaldet Døberen. Ved at gennemgå denne symbolske ordinanse demonstrerede han over for alle, at dåben er døren indtil denne kirke. Fra himlen godkendte hans Fader den betydningsfulde begivenhed ved at sige: 'Denne er min Søn, den elskede; i ham har jeg velbehag.' (Matt. 3:17)

I de næste 3 år tjente Frelseren menneskeheden. Han helbredte de syge, gjorde de blinde seende, drev onde ånder ud, oprejste de døde, trøstede de sørgende, spredte det glade budskab om kærlighedens evangelium, vidnede om Faderen, forkyndte den evige frelsesplan og lagde grundvolden til en organisation, der skulle sørge for menneskenes frelse - hans kirke. Den kirke var ikke Johannes

Døberens kirke, og den var heller ikke Peters, Paulus' eller noget andet jordisk menneskes. Det var Kristi egen kirke; han var dens overhoved.

At Kristus oprettede en kirke er godt dokumenteret i Det nye Testamente. I Efeserne fortælles vi, at Jesu Kristi Kirke blev 'opbygget på apostlenes og profeternes grundvold med Jesus Kristus som hovedhjørneste' (Efes. 2:20) Frelseren, der talte til Peter, sagde: 'Og jeg vil give dig Himmerigets nøgler, og hvad du binder på jorden, det skal være bundet i Himlene og hvad du løser på jorden, det skal være løst i Himlene.' (Matt. 16:19)

I sin kirke udvalgte Kristus tolv apostle og et råd på halvfjerds, og efter at have givet dem myndighed, sendte han dem ud for at prædike, at Faderen havde godkendt sin Søn. Til mængden af mennesker, samlet rundt om templet et sted i Amerika blev Herrens Jesus Kristus igen introduceret af sin Fader, som sagde:

'Se, min Søn, den elskede, i hvem jeg har velbehag, i hvem jeg har herliggjort min navn, hør ham.' (3 Nephi 11:7)

Hen mod slutningen af sin jordiske gerning tog han sine elskede apostle Peter, Jakob og Johannes med sig til Forklarelsens Bjerg. Det er beskrevet med disse ord:

'Seks dage derefter tager Jesus Peter og Jakob og hans broder Johannes med sig og fører dem op på et højt bjerg, hvor de var ene: Og han blev forvandlet for deres øjne, hans åsyn strålede som solen, og hans klæder blev hvide som lyset.

Og se, Moses og Elias viste sig for dem og samtalede med ham.

Da tog Peter til orde og sagde til Jesus: 'Herre! det er godt, at vi er her; hvis du synes, vil jeg bygge tre hytter her, en til dig og een til Moses og een til Elias'. Endnu mens han talte, se, da overskyggede en lysende sky dem; og se, fra skyen

lød der en røst, som sagde: 'Denne er min Søn, den elskede, i ham har jeg velbehag. Hør ham!'

Og da disciplene hørte det, faldt de på deres ansigt, grebne af stor frygt.

Og Jesus kom hen og rørte ved dem og sagde: 'Rejs jer og frygt ikke!' Men da de slog øjnene op, så de ingen uden Jesus alene.' (Matt. 1:18)

Og i vor egen tid kom den velsignede oplevelse, som profeten Joseph Smith havde, og som vi har hans vidnesbyrd om.

Ved begyndelsen af den langvarige åbenbaring så profeten Joseph, to personer, hvis glans og herlighed trods enhver beskrivelse, stående over mig i luften. Den ene af dem talte til mig, kaldte mig ved navn og sagde, idet han pegede på den anden: '*Denne er min elskede Søn, hør ham!*' (Joseph Smith 2:17)

Og det er endnu et vidnesbyrd om aktualiteten af og selve Jesu Kristi, vor Frelser, liv.

Og jeg bærer igen og igen vidnesbyrd om guddommeligheden af den person, Jesus Kristus, som kom til profeten Joseph Smith, og som også kom til nephiterne. Jeg bærer vidnesbyrd om dette, om guddommeligheden af dette værk, sandheden af denne kirke, guddommeligheden af dens ordinanser, betydningen af at adlyde celestiale love for alle og enhver, og jeg bærer dette vidnesbyrd i vor Herres, Jesu Kristi navn. Amen.

Ingen tid til stridigheder

Marvin J. Ashton
De tovs Råd

„Når vi tager stilling mod vor tids onder . . . kan vi så give udtryk for vore meninger . . . uden at fremkalde strid? Uden at vore tilhørere sætter sig i forsvarsposition?”

For et par måneder siden fik nogle af vore missionærer på en afsidesliggende ø i Stillehavet at vide, at jeg snart ville komme på besøg og blive der et par dage. Da jeg ankom, var missionærerne ivrige efter at vise mig noget anti-mormonlitteratur, der blev udbredt i deres område. De var foruroligede over beskyldningerne og var ivrige efter at tage forholdsregler.

Ældsterne var meget urolige, da jeg læste bagvaskelserne og de falske beskyldninger, der var skrevet af en præst, som tilsyneladende følte sig truet af deres tilstedeværelse og deres succes. Da jeg læste pjecen med de ondsksfulde og latterlige udtalelser, kunne jeg til ældsternes overraskelse ikke lade være med at smile. Da jeg var færdig, spurgte de: „Hvad skal vi gøre? Hvordan kan vi bedst modarbejde sådanne beskyldninger?”

Jeg svarede: „Vi vil ikke gøre noget ved ham, der har skrevet det. Vi har ikke tid til stridigheder. Vi har kun tid til at udføre vor Faders arbejde. I må ikke strides med noget menneske. Opfør jer som gentlemen, roligt og overbevisende, så lover jeg jer, at I vil få succes.”

Måske kan disse missionærer, og alle vi andre finde en formular, vi kan følge, i Helaman 5:30:

„Og da de hørte denne røst, forstod de, at det ikke var en tordenrøst, ej heller var det en støjende og larmende røst, men se, det var en stille og fuldkommen mild røst, som om det var en hvisken, og den trængte ind i sjælens inderste.”

Der har aldrig været et tidspunkt, hvor det har været vigtigere for os som medlemmer af Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige at tage et standpunkt, forblive standhaftige i vor overbevisning og optræde fornuftigt i alle situationer. Vi må ikke lade os manipulere af andre, eller blive rasende, fordi de snedigt skaber strid over spørgsmål, der opstår.

Når noget er i modstrid med Guds love, må kirken tage et standpunkt og give udtryk for sin indstilling. Det har vi hidtil gjort, og vi vil fortsætte med at gøre det i fremtiden, når grundlæggende moralske principper bliver angrebet. Der er nogle i samfundet, der vil støtte upassende opførsel og umoralske programmer for at opnå økonomisk fortjeneste og popularitet. Når andre er uenige med os om vort standpunkt, skal vi ikke diskutere med dem, give igen med samme mønt eller skændes med dem. Vi kan bevare et godt forhold og undgå stridigheder, hvis vi anvender vor tid og vor energi klogt.

Vi må samvittighedsfuldt undgå at være spydige i vore fremstillinger og udtalelser. Vi må hele tiden minde os selv om, at når vi ikke kan forandre andre menneskers opførsel, vil vi styre os selv på rette måde.

Visse mennesker og organisationer forsøger at provokere os til stridigheder ved hjælp af bagvaskelser, hentydninger og uheldige klassifikationer. Det er meget ufornuftigt af os i vore dages samfund at blive irriteret, rystet eller fornærmet, fordi andre synes at nyde at sige noget forkert om vore handlinger eller vor opførsel. Vore principper eller standarder bliver ikke ringere, fordi andre kommer med trættekære udtalelser. Vi skal forklare vort standpunkt ved hjælp af fornuft, venlig overtalelse og kendsgerninger. Vi må stå fast og urokkeligt på vore dages moralske spørgsmål og evangeliets evige principper, men vi må ikke strides med noget menneske eller nogen organisation. Stridigheder bygger mure og rejser barrierer. Kærlighed åbner døre. Vi har pligt til at blive hørt og at undervise. Vi skal ikke blot undgå stridigheder, men sørge for, at de afskaffes.

„Thi sandelig, sandelig siger jeg jer, at den, der har en trættekær ånd, er ikke af mig, men af djævelen, som er faderen til splid og uenighed, som opægger menneskenes hjerter til at trættes i vrede med hinanden.

Se, det er ikke min lære at opægge menneskenes hjerter til vrede mod hinanden, men det er min lære, at sådanne ting må afskaffes.” (3 Nephi 11:29-30) Vi trænger til at blive mindet om, at strid vil sige at kæmpe imod hinanden, især når det drejer sig om ordstrid. Det er at kæmpe, strides, bekriige, skændes og mundhugges. Stridigheder har aldrig været og vil aldrig blive en vej til fremgang. Vor loyalitet vil aldrig blive målt efter vor deltagelse i stridigheder.

Nogle misforstår rækkevidden og faren ved strid. Alt for mange af os er tilbøjelige til at udbryde: „Hvem, mig? Jeg er ikke stridbar, og jeg vil bekæmpe enhver, der siger, at jeg er.” Der er stadig nogle af os, dem hellere vil miste en ven end tabe i en diskussion. Det er meget vigtigt at vide, hvordan man er uenig med andre uden at være ubehagelig. Det sømmer sig for enhver af os at kunne deltage i saglige diskussioner og meningsfyldte studier, men aldrig i bitre diskussioner og stridigheder.

Ethvert hjem eller hjerte kan blive såret gennem stridigheder. Det er sørgeligt, når børn vokser op i et trættekært hjem. Det er lige så sørgeligt, når ét af programpunkterne i en organisation er strid, hvad enten det er åbenlyst eller i det skjulte. I almindelighed bliver mennesker, der kommer fra hjem uden stridigheder, frastødt af dem, der gør det til en del af hverdagen.

I vore dage bliver familien som en institution angrebet fra alle sider. Konflikter i familien er kritiske og ofte ødelæggende. Strid er en hård belastning for stabilitet, styrke, fred og enighed i hjemmet. Der er bestemt ikke tid til stridigheder, når man skal opbygge en stærk familie.

I stedet for diskussioner og gnidninger mellem familiemedlemmer, skal vi opbygge, lytte og tale fornuftigt sammen. Jeg kan huske, at jeg modtog et skriftligt spørgsmål fra en 15-årig pige ved en fire-side. Hun skrev: „Er der noget, jeg kan gøre for at skabe bedre følelser mellem medlemmerne i min familie? Jeg er 15 år gammel og glæder mig næsten aldrig til at være hjemme. Alle synes bare at vente på, at jeg skal sige noget forkert, så de kan skælde mig ud.”

En ung pige på 17, der blev spurgt, hvorfor hun boede i en by sammen med sin søster i stedet for at bo hjemme, svarede: „Fordi der altid er ufred der-

hjemme. Jeg kan simpelthen ikke holde det ud mere.' Hun fortsatte: 'Der er altid skænderier. Jeg kan ikke huske, at det nogen sinde har været anderledes. Alle derhjemme, især mine forældre, nyder at sige noget dårligt om de andre i familien.' Her er nogle udtryk, der er årsag til sårede følelser og som skaber strid i familier: 'Du ved ikke, hvad du taler om!' 'Hvorfor gjorde du noget, der var så dumt?' 'Det flyder på dit værelse!' 'Hvorfor gør du ikke, som jeg siger?' For næsten 5 århundreder siden levede der et geni ved navn Leonardo da Vinci i Italien. Selv om vi i dag mest husker ham for malerier som Mona Lisa, var han også en fascinerende debattør, en dygtig taler og en fortæller med stor fantasi. Jeg vil gerne fortælle jer én af hans fabler. Den hedder ganske enkelt 'Ulven'.

'Forsigtigt og varsomt kom ulven en nat ud af skoven; den var blevet tiltrukket af lugten fra en flok får. Med langsomme skridt nærmede den sig fårefolden, idet den anbragte sine poter med største forsigtighed for ikke at give den mindste lyd, der kunne forstyrre den sovende hund.

Men en uforsigtig pote trådte på et bræt; brættet knirkede og vækkede hunden. Ulven måtte løbe væk med tom mave. Og derfor måtte hele dyret lide på grund af én uforsigtig pote.' (Tilpasset efter *Notebooks of Leonardo da Vinci*, „Fantastic Tales,” Bestiary, nr. 1225)

For mig at se, er der noget, som nedbryder de sidste dages helliges åndelighed. Nogle finder det måske ubetydeligt. Disse unge pigers tilstand får mig til at tænke på det. Ligesom ulvens uforsigtige pote bringer det umådelig lidelse og berøver mange åndelig vækst og familieheden. Jeg taler om skænderier, uforsigtige ord udtalt i vrede, afsky og ufordragelighed, ofte tankeløst. Det er sørgeligt, når familiemedlemmer drives fra hjemmet på grund af stridigheder. Der fortælles ofte historier om den had og bitterhed, der forårsages på grund af stridigheder mellem naboer. Nogle familier har været nødt til at flytte på grund af bitre uoverensstemmelser. Den eneste måde, hvorpå man kan fjerne uoverensstemmelser mellem naboer, er ofte at gå den ekstra mil, vende den anden kind til, sluge sin stolthed og sige undskyld.

Af Frelserens ord lærer vi om kilden til stridigheder, enten det er i hjemmet, i samfundet, blandt lederne eller i klasseværelset: 'Thi sandelig, sandelig siger jeg jer, at den, der har en trættekær ånd, er ikke af mig, men af djævelen, som er faderen til splid og uenighed, som opøgger men af djævelen, som er faderen til splid og uenighed.' (3 Nephi 11:29) Dette betyder, at djævelen kun har magt

over os, når vi giver ham lov. Vi har handlefrihed. Vi kan vælge, hvordan vi vil opføre os. Profeten Joseph Smith sagde engang. 'Djævelen, har kun magt over os, når vi tillader det. I samme øjeblik, vi gør oprør mod noget, der kommer fra Gud, får djævelen magt.' (Profeten Joseph Smiths Lærdomme, s. 216)

Når man tænker på de dårlige følelser og de ubehageligheder, stridigheder er årsag til, kan man spørge sig selv: 'Hvorfor tager jeg del i det?' Hvis vi er helt ærlige overfor os selv, bliver vores svar sikkert: 'Når jeg skændes og er uenig, behøver jeg ikke at lave om på mig selv, det giver mig en chance for at få hævn.' 'Jeg er ulykkelig, og jeg ønsker også, at andre skal have det elendigt.' 'Jeg kan føle mig selvretfærdig. På denne måde opbygger jeg mit ego.' 'Jeg ønsker ikke, at andre skal glemme, hvor meget jeg ved!'

Hvad den virkelige grund end er, må vi forstå, at vi vælger vor opførsel. Ved roden af dette emne har vi det ældgamle problem med stolthed (hovmod). 'Ved hovmod vækkes kun splid.' (Ordspr. 13:10)

Hvis Satan kan få held til at bibringe os den vane at argumentere, skændes og strides, er det lettere for ham at binde os med de større synder, der kan ødelægge et ægteskab eller personligt påvirke næsten alle områder af vort liv. Et vredt brev skrevet i hast kan forfølge os - sommetider i årevis. Nogle få, ubetænksomme ord udtalt i hast kan ødelægge et ægteskab eller et personligt venskab, eller de kan hæmme samfundets fremskridt.

Når vi tager standpunkt imod det onde, der findes i dag, så som abort, homoseksualitet, umoral, alkohol, narkotika, uærlighed, ufordragelighed, etc., kan vi så give udtryk for vor overbevisning uden at knytte næverne, hæve stemmer-

ne og vække strid? Kan vi tale om evangeliets gavnlige principper, så som visdomsordet, at holde sabbaten hellig, at bevare personlig renhed og de andre sandheder, som skrifterne indeholder, uden at vore tilhørere bliver fornærmede? Det er ikke let, men det kan lade sig gøre. Det er op til os selv at pløje vor egen fure, plante vor egen sæd, passe vore afgrøder og høste udbyttet. Dette opnås ikke blot bedre med plovskær end med sværd, men også bedre med passende forpligtelser end med stridigheder. Lad mig give jer nogle forslag, der kan hjælpe jer til at undgå stridigheder:

1. Bed om, at I må have Guds kærlighed i hjertet. Somme tider er det en kamp, men Herrens Ånd kan blødgøre modvilje og mildne en ufølsom ånd.

2. Lær at beherske din tunge. Der findes en gammel leveregel, der lyder således: 'Tænk dig om to gange, før du taler, og tre gange, før du handler.'

3. Lad ikke følelserne tage overhånd; tal i stedet for fornuftigt sammen.

4. Lad være med at rode dig ind i de samme gamle mønstre for skændier og stridigheder.

5. Øv dig i at tale med en blid og rolig stemme. De, der ikke taler med 'en støjende og larmende røst', men i stedet for følger Frelserens eksempel og taler med 'en stille og fuldkommen mild røst', kan bedst opnå et fredeligt liv. (Helaman 5:30)

Der er ikke tid til stridigheder. Vi må have viljen og disciplinen til at bekæmpe stridigheder i vort daglige liv. Jeg lover de tapre Guds hjælp i deres bestræbelser for at overvinde denne skrækelige fjende. Lad os 'holde op med at kives med hinanden, ophøre med at tale ondt om hinanden.' (L&P. 136:23) Vi har kun tid til at passe vor Faders gerning. Jeg bærer vidnesbyrd om disse sandheder, i Jesu Kristi navn. Amen.

Guds Kvinder

Ældste Neal A. Maxwell
De halvferds' præsidium

Parallelt med præstedømmets ledelse går en strøm af retscaffen indflydelse fra de bemærkelsesværdige Guds kvinder i gennem alle tidsaldr

Vi ved så lidt, brødre og søstre, om grunden til opdelingen af pligter mellem kvindelighed og manddom, lige så vel som mellem moderskab og præstedømme. Disse opgaver blev guddommeligt bestemt i en anden tidsalder og et andet sted. Vi er vant til at rette søgelyset mod Guds mænd, fordi det er dem, der har præstedømmet og står for ledelsen. Men parallelt med den myndighedslinie går en strøm af retscaffen indflydelse, der afspejler Guds bemærkelsesværdige kvinder, som har levet i enhver tidsalder og enhver udde-
ling, inkluderende vores egen. Storhed måles ikke ved det antal linier, der skrives om dem, hvadenten det er i dagbladene eller i skrifterne. Historien om Guds kvinder er derfor indtil nu et uført drama i et drama.

Vi mænd kender Guds kvinder som hustruer, mødre, døtre, medarbejdere og venner. I synes at tæmme os og at formilde os, og at belære og inspirere os. For jer har vi beundring lige så vel som hengivenhed, for retscaffen afhænger ikke af, om man er mand eller kvinde. I arbejdet for riget er mænd og

kvinder intet uden hinanden, men de misunder ikke hinanden, for ved at øve gengæld og fornægtelse af vores rolle tilintetgør vi både manddom og kvindelighed.

Ligesom visse mænd var forudordinerede, før denne jords grundvold blev lagt, så var visse kvinder udpeget til at udføre visse opgaver. Guddommelig bestemmelse - ikke tilfældighed - frembragte Maria som mor til Jesus. Den unge profet Joseph Smith var velsignet ikke blot med en storslået far men også med en fremragende mor, Lucy Mack, som øvede indflydelse på en hel udde-
ling.

Når vi vil skildre kærlig loyalitet i et menneskeligt samhørsforhold, taler vi så ikke om Ruth og Naomi i endnu højere grad end om David og Jonatan? Og det er ikke sært, at Gud med sin fuldkomne beundring for kvinder er så vedholdende med hensyn til vores pligter over for enkerne.

En enke lærte os med sin skærv, hvordan vi skal betale tiende. En fattig og hungrende enke viste os med sin udsultede søn, hvordan vi skal dele med hinanden, da hun gav sit måltid og olie til Elijah. Det guddommelige moderinstinkt hos en ægyptisk kvinde reddede Moses og skabte derved historie og demonstrerede, hvordan et lille barn er en velsignelse - ikke en byrde.

Hvilken større overbevisning om forventning kendes, end Elisabets og Marias, da også Elisabets ufødte barn 'sprang i hendes liv' ved erkendelsen af Marias guddommelige tilskikkelse? (Luk. 1:41).

Fortæller det os ikke meget om kvindens kostelige intelligens at læse om scenen ved korsfæstelsen på Golgata: 'Der var der mange kvinder, som så til på afstand' (Matt. 27:55) 'Deres tilstedeværelse var en bøn; deres tøven var som et litani (katolsk kirkebøn, en anrøbelse om hjælp. O.a.).

Og hvem kom først til den tomme grav, hvorfra Kristus var opstanden? To kvinder.

Hvem var det første menneske, der så den opstandne Frelser? Maria Magdalene. Særlig åndelig følsomhed får Guds kvinder til at håbe, længe efter at mange andre har opgivet.

Gode kvinders barmhjertighed er af en sådan beskaffenhed, at den ikke udstiller, for at andre kan beundre den; de glæder sig ikke, når 'det går skævt for andre,; de er for travlt optaget til at sidde og vente på at blive fornærmet. Som Maria overvejer de tillidsfuldt det, de ikke forstår, og som andre lader sig overvælde af. Gud har så megen tillid til kvinder, at han lader dem føde og passe sine åndelige børn.

I vort moderne rige er det ikke nogen tilfældighed, at kvinderne gennem hjælpeforeningen fik tildelt opgaven at være barmhjertige. Alt for ofte forekommer kvinders tjenestegerning at være instinktiv, mens mændenes anses for at kræve mere planlægning. Det er givetvis, fordi Zions døtre er så usædvanlige, at den onde ikke vil lade dem i fred.

Vi hilser jer, søstre, for den glæde, som er jeres, når I fryder jer ved et spædbarns første smil, og når I ivrigt lytter til et barns beretning om den første skoledag, som røber en helt særlig uselviskhed.

Kvinder forstår hurtigere end andre den mulige fare, når en kvindes selv-opfyldelse prioriteres over hendes familieopgaver. I vugger det grædende barn uden at spekulere på, hvorfor dagene går jer forbi, fordi I ved, at I holder morgendagen knuget i jeres arme.

Så ofte trøster vore søstre andre, samt dig med at deres egne behov er større end deres, de trøster. Den egenskab minder om Jesu Kristi ædelmodighed på korset. Medfølelse under pine er en del af guddommelighed!

Jeg takker Faderen for, at hans Enbårne Søn ikke i fornægtende protest på korset sagde: 'Mit legeme er mit eget!' Jeg beundrer kvinderne idag, som nægter at være part i fri abort, hvorved de ville gøre deres hellige moderskød til en grav! Når menneskehedens virkelige historie engang fuldtud afsløres, vil den så hyldes ekkoet af geværild eller den inspirerende lyd af spædbørn? De store hære, skabt af militærpersoner, eller de fredskabende kvinder i hjemmene og i nærdemokratiet? Vil det, der sker i vugger og køkkener, vise sig af større betydning end det, der skete i de lovgivende forsamlinger? Når århundreders blæst har gjort de store pyramider til lige så meget sand, vil den evigtvarende familie endnu bestå, fordi den er en celestial institution, der er dannet uden for den telestiale tid. Guds kvinder ved det.

Ikke noget under, at Guds mænd støtter og opretholder jer søstre i jeres enestående rolle, for det at svigte hjemmet for at skabe samfundet er lige så tankeløst som at forlade det afgørende arbejde med at styrke de truede diger for istedet at lære folk at svømme!

Vi mænd elsker jer, fordi I møder manglende omsorg med omsorg og selviskhed med uselviskhed. Vi er dybt grebne over jeres eksemplets mangfoldighed. Vi er dybt taknemmelig, fordi I er så udholdende over for os mænd, når vi

ikke er, som vi burde være, fordi I - som Gud elsker os, ikke bare for det, vi er, men for det, som vi har evne til at blive. Vi har særlig beundring for de ubesungne men uplettede enlige kvinder, hvori blandt er nogle af Guds ædlest døtre. Disse søstre ved, at Gud elsker dem, enkeltvis og bestemt' De træffer kloge valg med hensyn til deres karriere, selvom de ikke nu kan opnå den mest eftertragtede karriere. Selvom de i deres anden prøvestand ikke opnår deres højeste ønske, klarer de sig alligevel i verden. Disse søstre, som ikke nu kan berige deres eget ægteskab, beriger så ofte andre institutioner i samfundet. De tilbageholder ikke deres velsignelse, bare fordi nogle velsignelser nu er tilbageholdt fra dem. Deres tillid til Gud er ligesom de hustruers, der er barnløse uden selv at ville det, men som i Guds retfærdighed en dag vil modtage særlige velsignelser.

Jeg vil gerne sammen med mine brødre i præstedømmet udtrykke evigtvarende taknemmelighed til vore partnere i al evighed. Vi ved, at vi ikke kan komme nogen steder af betydning uden jer, og vi ville heller ikke ønske det anderledes. Når vi knæler i bøn, knæler vi sammen. Når vi knæler ved det hellige alter i templet, knæler vi sammen. Når vi nærmer os den endelige port, hvor Jesus selv vil være dørvagt, vil vi, hvis vi er trofaste, gå gennem porten ved hinandens side.

Profeten, som sidder hos os idag, kunne fortælle os om et sådant samvær, da han på det tidspunkt, hvor han blev kaldet til sin overvældende, apostolske kaldelse, blev opmuntret af sin Camilla, som imødegik hans smertende følelse af utilstrækkelighed og, mens hendes fingre løb gennem hans hår, sagde: 'Du kan gøre det, du kan gøre det'. Han har så sandelig gjort det men med hende ved sin side.

Læg mærke til, brødre, hvordan alle profeter behandler deres hustruer og ærer kvinderne, og lad os andre gøre det samme.

Og husk tilsidst: Når vi skal vende tilbage til vores virkelige hjem, vil det blive med 'fælles stemme' fra dem, der regerer i deres 'kongehus'. Der vil vi finde skønhed, som intet øje før har set; vi vil høre lyden af uovertruffen musik, som jordiske øren aldrig har hørt. (se 'O min Fader', sangbogens nr. 195). Kunne en sådan kongelig modtagelse være mulig uden de klogeligt forudsete forbedringer af en himmelsk Moders hånd? I mellemtiden findes der ingen særskilte stier tilbage til vort himmelske hjem. Der er kun én lige og snæver vej, for enden af hvilken vi, selvom vi ankommer med rindende tårer, endnu engang skal overvældes af glæde. At det er rigtigt bevidner jeg i Jesu Kristi navn. Amen.

„Nu dagen gry’r og mørkets magt må vige.“

Ældste Bruce R. McConkie
De tolv Råd

Se, Zions standard er nu udfoldet! En lysere dags morgen dæmrer for verden.

Nu dagen gry’ og mørkets magt må vige fra den ganske jord. Nu stråler lyset i sin pragt, og herlighed fra Herren stor’ Når solen går ned, og dagens tusmørke går over til nat, regerer mørket. Om natten er mørket allevegne, og alles synsmuligheder er begrænsede; ingen kan se ret langt. Selvom himlen myldrer med stjerner - en utallig skare af dem - og selvom månen - der regerer over natten - afspejler sine stråler af lånt lys, er mørket alligevel ikke helt gennemtrængt; nattens mørke fortsætter.

Dybe skygger skjuler de vilde dyr i skove og på marker. Vildkatte henter deres bytte i stilhed. Gale af sult tyranniserer ulveflokkene omegnen, når deres hylende kalden kommer nærmere og nærmere’ Prærielve gøer i det fjerne; et eller andet sted brøler en løve; og i den dybeste skygge lurker en sjakal, afventende en mulighed for at stjæle en andens ihjelslåede bytte. Nattens grusomheder er meget virkelige.

Men endelig forkyndes daggryet i det fjerne. Morgenstjernerne skinner nu me-

re klart end deres medstjerner. Nogle få lysstråler splitter mørket på den østlige himmel, en himmel, der endnu er plettet af skyer. Bag bjergene, ikke alt for langt borte, fødes en ny dag i naturens moderskød. Efterhånden som jorden langsomt drejer i sin forudlagte bane, lysner daggryet; morgenlyset forstærkes; mørket flyr; stjernerne skinner ikke længere; månen skjuler sit ansigt; deres afspejlede glimmer gennemtrænger ikke mere nattens mørke. Solen står op. Himlens blændende lys dækker jorden. Når morgenen kommer, og solen skinner, begynder de sørgelige nattens skabninger at trække sig tilbage. Løverne vender tilbage til deres huler, og rævene til deres grave; prærielveenes gøen høres ikke længere; og de hylende ulve er stille. De grusomheder, der lurede i skyggerne, er nu gemt i klipper og i huler.

Med den nye morgen får blomsterne på marken og træerne i skoven nyt liv. Okserne i deres stalde og fårene i deres folde vågner af søvnen, mens himlens fugle synger deres pris til den Herre Zebaoth, til Skaberens af den første dag. Livets og lysets velsignelser kan ses overalt. Det er en ny dag - en dag med glæde og fryd og lys.

Da den evangeliske sol gik ned for næsten 2 tusinde år siden, da

præstedømmet blev taget bort, og et frygteligt mørke sænkede sig over menigheder, der engang havde kendt til lyset, da lys og sandhed ikke længere skinnede frem fra himlen, og da jordens mennesker ikke længere blev belært og ledet af apostle og profeter, da begyndte åndeligt mørke at regere. Mørke dækkede jorden og tæt mørke folks sindelag. (Se Esajas 60:2.) Den mørke tidsalder begyndte, og himlens lys dvælede ikke længere i deres hjerter, som foregav at tilbede Ham, som vi tilhører.

Ethvert syn blev som ordene i en bog, der er forseglet. (Se Esajas 29: 11). Profeterne og seerne blev gjort tavse; de hellige skrifter var ikke længere til rådighed for masserne; ingen måtte læse sig til vejen til fuldkommenhed; ingen kendte længere vejen tilbage til det evige nærvær. Jordens pilgrimme, der vandrede på forbudte stier, gik tabt i nattens mulm.

Det er rigtigt, at himlen stadig strålede med stjerner, en utallig skare af dem, for der var mange kloge og gode mennesker, som tilbagereflekterede til andre sådant lys og godhed, som de selv havde. Og måned efter måned løftede sig en ny måne for at reflektere de af himlens sandheder, som fremstod ved instinkt og fra sund fornuft. Der var en Sankt Augustin (354-430 e.Kr.) den kristne kirkes fader og filosof, en Maimonides (1135-1204 e.Kr.) jødisk filosof, en Jeanne d'Arch (1412-1431) fransk nationalhelte, en Thomas Moore (1478-1535) engelsk politiker og forfatter, en Michelangelo (1475-1564) italiensk billedhugger, maler, arkitekt og digter, en Galilæi (1564-1642) italiensk astronom og fysiker, og en hærskarer af andre - enhver for den måned, hvor deres måne skinnede - som reflekterede sådant lånt lys, som lå i deres magt. Men himlens lys sendte ikke længere sine stråler på den lige og snævre sti, der fører til evigt liv.

Og der var dybe skygger, hvori helvedes vilddyr lurede. Lucifer sov ikke. I Nikæa og senere ved Atanasius' pen (293-373) bidrog han ved skrivningen af de læresætninger, der nedvurderede himlens sande guder og beskrev dem som en uforståelig åndelig substans, der fylder rummets umådeligheder.

På Konstantins befaling (280-337) Romersk kejser, anbragtes indbyggerne i et ugudeligt imperium i det, der senere er blevet kaldt den universelle kirke. Med Cortez' sværd, Cortez (1485-1547) spansk erobrere af Mexico, anbragte han et kors i hænderne på et hedensk folk og kaldte dem kristne. Ved Tetzels mund, Tetzels, tysk munk (1465-1519) solgte han aflad, så menneskenes synder kunne tilgives, som de altså troede, for penge. I Spanien, i Mexico og i Peru forårsagede han, at inkvisitionen blomstrede i al sin ondskab, og titusinder af jordens indbyggere blev dræbt for at holde kætterskabet nede, som de valgte at kalde det. Hugenotterne og andre afvigere fra den engang etablerede orden blev myrdet i tusindvis. Tidens herskende religion bestod af frygt, uvidenhed og overtro. Det var en religion, der blev påtvunget med sværdet, hvorved man fratog mennesket dets handlefrihed.

Det var en lang, mørk nat. Der var sjakaler i skyggerne, ulve i skovene, prærievulve alle vegne. Løver brølede, og slangens gifttænder borede gang efter gang ind i menneskeligt kød. Den sorte pest hærgede Europa. Der var krige overalt. Moral og orden havde kun få tilhængere. Nattens terror var virkelig, og natten var lang - lang og mørk og sort.

Men endelig kom herolderne fra et fjernt dagry frem. Der var Calvin (1509-1564) fransk teolog og reformist, en Zwingli (1484-1531) svejtsisk religiøs reformist, en Luther (1483-1546) tysk religiøs reformist, en Wesley (1703-

1791) engelsk teolog og evangelist; der var vise og gode mænd - morgenstjerner, der skinnede mere klart end deres kammerater - som opstod i enhver nation. Der var mænd med indsigt og mod, som var lede og kede af nattens synder og ondskab. Disse storslåede sjæle hakkede og savede i de lænker, hvormed masserne var bundet. De søgte at gøre godt og at hjælpe deres medmennesker - altsammen i henhold til det lys og den kundskab, de havde.

I Tyskland og Frankrig og England og Svejt og alle andre steder begyndte grupper at bryde løs fra tidligere århundreders kirke. Nogle få stråler af lys skilte mørket på den østlige himmel.

Mange, som søgte frihed til at tilbede Gud i henhold til deres samvittigheds bydende, emigrerede til Amerika. Og i rette tid blev ved Faderens kraft en ny nation skabt, en nation, der blev undfanget i frihed, og indviet til det princip, at alle mennesker er skabt lige' (Abraham Lincoln i Gettysburg-talen). Amerikas forenede Stater var en kendsgerning. Bag bjergene, nu ikke langt borte, var en ny dag ved at blive undfanget i naturens moderskød.

Som jorden vedblev langsom og bestandigt at dreje sig på sin bestemte bane, som daggryet klaredes og morgenlyset øgedes, som De forenede Staters grundlov garanterede religiøs frihed, som mennesker blev prøvede i deres følelser og begyndte at betragte deres medmennesker med mere lighed og større oprigtighed, som Bibelen blev offentliggjort og læst af flere mennesker, som mørket flyede og lyset øgedes, var tiden for den evangeliske sols opståen ved at nærme sig.

Da den bestemte tid endelig kom - da dagen for den lovede gengivelse og genoprettelse af alle ting var kommet - sendte Herren i himlen, i sin ubegrænsede visdom, barmhjertighed og godhed,

fra herlighedernes kongeslot den evige ånd, hvis forudordinerede mission det var at tjene i evangeliets fyldes uddeling (L&P. 112:30). Joseph Smith begyndte sit jordiske liv. Det var den 23. december 1805. Solen var da lige akkurat skjult af bjergtoppene.

Og så en dejlig dag i foråret 1820 - vores tradition siger, at det var den 6. april - hævede solen sig op, så den kunne ses. Den store Gud med Herren Jesus ved højre hånd kom ned fra himlen; stod personligt i en lille lund i den vestlige del af staten New York; kaldte den unge Joseph ved navn; befalede ham, at han ikke måtte slutte sig til nogen af den tids kirker, for de var alle forkerte; fortalte ham, at alle deres trosbekendelser var en vederstyggelighed i himlens øjne; og sagde at alle de lærde i religion var fordærvede, at de drog Herren nær med deres læber, men at deres hjerter var langt fra ham, at de forkyndte menneskelige lærdomme, der udadtil var guddommelige, men indadtil ingen kraft havde. (Se Joseph Smith 2:19).

Fra det øjeblik skinnede stjernerne ikke længere; månen havde skjult sit ansigt. Deres tilbagereflekterede lys var ikke længere nødvendigt for at splitte nattens mørke. Tidernes fuldes uddeling var ved at blive givet fra Gud i Himlen til menneskene på jorden.

Næsten øjeblikkeligt kom nogle engle fra det guddommelige opholdssted for at forkynde lærdomme, for at overdrage myndighed og kraft og præstedømme, og for igen at overdrage rigets nøgler, der var en del af det hellige apostelskab, så det jordiske menneske kan binde på jorden og have det besejlet for evigt i himlen. (Se L&P. 132:46).

I løbet af mindre end et tiår fremkom Mormons Bog; kirken og Guds rige på jorden blev genoprettet; åbenbaring og profeti blev dagens orden; og Åndens gaver - alle disse gamle tegn og undere

og mirakler - blev udøst over de trofaste. Endnu engang forekom åbenbaringer og tungemål og profetier; de syge blev helbredt, de blinde så, og de døde blev oprejst. Det var med de sidste dages hellige som det havde været med de tidligere hellige.

Linie på linie blev de gamle sandheder genoplivet; den ene efter den anden af de gamle ceremonier og ordinanser blev atter åbenbaret. Snart skinnede evangeliet, det evigtgyldige evangeliums fylde selve Guds kraft, der frelser og ophøjer mennesker - i al sin herlighed, skønhed og fuldkommenhed. Den evangeliske sol, der var gået ned den gang da mørket dækkede jorden - den selvsamme evangeliske sol var opstået i den nye gengivelses dag.

Og med evangeliets gryen og udsprelsen af sandheden over hele jorden forsvinder nattens terror. Hvor der før var frygt og uvidenhed og overtro, er der nu kærlighed og lys og ren religion. Frygt er blevet til mod; uvidenhed er omdannet til visdom; overtro og tradition er erstattet med lys og sandhed fra himlen.

Snart vil ugudelighedens ulve ikke længere hyle og syndens sjakaler ikke længere klynke og snappe ad det voksende rige, og det storslåede tusindårsrige vil komme over os.

Dette er dagen, o Zion! ,Gør dig rede, bliv lys, thi dit lys er kommet, Herrens herlighed er oprundet over dig.

Thi se, mørke skjuler jorden og dunkelhed folkene, men over dig skal Herren oprinde, over dig skal hans herlighed ses.

Til dit lys skal folkene vandre og konger til dit strålende skær . . .

Der høres ej mer i dit land om uret, om vold og ufærd inden dine grænser; du kalder frelse dine mure og lovsang dine porte . . .

Herren skal være dit lys for evigt, din Gud skal være din herlighed.' (Esajas 60:1-3, 18-19.)

Nu dagen gry'r og mørkets magt må vige fra den ganske jord. Nu stråler lyset i sin pragt, og herlighed fra Herren stor. ,Korbog for SDH kor' side 94

I Jesu Kristi navn' Amen.

„I skal kende sandheden”

Præsident N. Eldon Tanner
Førsterådgiver i Det øverste Præsidentskab

„Og ingen kan modtage en fylde uden at holde hans bud. Den, som holder hans bud, modtager sandhed og lys, indtil han er forherliget i sandheden og kender alt.” (L&P. 93:27,28.)

Her til morgen har vi kunnet glæde os over dejlig musik, over at have fået mange sandheder forklaret for os, og som Jesus sagde „til de jøder, som var kommet til at tro på ham: ’Hvis I bliver i mit ord, er I sandelig mine disciple, og I skal forstå sandheden, og sandheden skal frigøre jer.’” (Johs. 8:31-32). Vi er blevet i høj grad velsignet ved også at have hørt et budskab fra Herrens profet, præsident Spencer W. Kimball, hvis sande ord vi alle burde tage til efterretning.

Kort før vor Frelser blev forrådt og hans efterfølgende død og opstandelse, tilbragte han nogle meget højtidelige og hellige øjeblikke sammen med sine apostle, trøstede dem og åbenbarede dem nogle af de begivenheder, der skulle ske, selvom de ikke helt forstod eller opfattede betydningen af hans ord. Efter at have tilkendegivet, at de snart ville blive ladet ene tilbage - det vil sige være uden ham - talte han om denne verdens prøvelser, men han tilskyndede og opmuntrede dem til at være ved godt mod, for han selv havde overvundet verden. Derpå løftede han blikket mod himlen og sagde:

„Fader! timen er kommet; herliggør din Søn, så Sønnen kan herliggøre dig. Du har jo givet ham magt over alle mennesker, for at han kan give evigt liv til alle dem, som du har givet ham.

Og dette er det evige liv, at de kender dig, den eneste sande Gud, og ham, som du har sendt, Jesus Kristus.

Jeg har herliggjort dig på jorden ved at fuldføre den gerning, du har givet mig at gøre.

Og nu, Fader! herliggør du mig hos dig selv med den herlighed, jeg havde hos dig, før verden blev til.

Jeg har åbenbaret dit navn for de mennesker, du tog ud af verden og gav mig; de var dine, og du har givet mig dem, og de har holdt fast ved dit ord . . .

Thi de ord, du har givet mig, har jeg givet dem, og de har taget imod dem, og de har i sandhed erkendt, at jeg er udgået fra dig; og de er kommet til at tro på, at du har sendt mig . . .

Hellige Fader! bevar dem i dit navn (det, som du har givet mig), så de må være ét ligesom vi.’ (Johs. 17:1-6, 8, 11; fremhævelse tilføjet.)

I disse ord finder vi nogle af de største sandheder, der nogen sinde er blevet udtalt til gavn for og velsignelse af menneskeheden. Vi lærer, at Jesus levede med sin Fader, før verden blev skabt; at han havde fået en særlig opgave tildelt

og af sin Fader var blevet sendt til jorden for at udføre det arbejde; at der til ham var blevet åbenbaret de begivenheder, der ville ske med hensyn til hans korsfæstelse, død og opstandelse; at hans apostle var blevet guddommeligt kaldede for at hjælpe ham med arbejdet; at de havde taget imod og troet på de ord, som Faderen sendte til dem gennem sin Søn; og det er blevet gjort umiskendeligt klart, at Faderen og Sønnen, selvom de er adskilte væsener, er ét i formål, sådan som han bad om, at hans apostle måtte blive.

I denne anmodning til sin Fader, definerede Jesus det evige liv, idet han sagde: „Og dette er det evige liv, at de kender dig, den eneste sande Gud, og ham, som du har sendt, Jesus Kristus’ (Johs. 17:3). Ved en anden lejlighed sagde han: „Dette er min gerning og herlighed - at tilvejebringe udødelighed og evigt liv for mennesker’ (Moses 1:39).

Hvorfor er det så vigtigt for os at forstå og acceptere disse sandheder?

Fordi vi uden dem ikke kan håbe at opnå ophøjelse eller evigt liv. Vi må sætte den åndelige side af vores tilværelse først.

Det er det, Jesus mente, da han sagde, at han havde overvundet verden - at han havde bevaret troen, at han havde herliggjort sin Fader, at han havde gjort alt det, der var blevet krævet af ham. Derfor var han nu fri for dødens lænker og beredt til at få del i udødelighed og evigt liv sammen med sin Fader.

Det løfte gælder for os allesammen. Vi læser i Johannes:

„Jesus sagde nu til de jøder, som var kommet til at tro på ham: *Hvis I bliver i mit ord, er I sandelig mine disciple,*

og I skal forstå sandheden, og sandheden skal frigøre jer’ (Johs. 8:31 -32; fremhævelse tilføjet).

Frihed er baseret på sandhed, og intet menneske er fuldstændigt fri, så længe

nogen del af hans tro er baseret på fejl, for fejlens lænke binder hans sind. Det er derfor, det er så vigtigt for os at lære al den sandhed at kende, vi kan, fra alle de kilder, vi kan øse af. Vi behøver især at søge i skrifterne, for i dem er de ord, som, hvis de accepteres og efterleves, vil føre os til evigt liv.

Skrifterne giver os bevis på Guds og hans Søn, Jesus Kristus’ virkelighed og personlighed. For at vi kan tro på Gud, er det nødvendigt for os at forstå hans natur og udseende. Vores tro på ham må være baseret på sande principper. Tro vil være til ingen nytte for os, hvis den baseres på falske præmisser. Hvis for eksempel de tidlige amerikanske kolonister havde givet indianerne krudt til at stå i jorden med det løfte, at de derved ville opnå en rig høst af krudt, og indianerne i tillidsfuldhed til løftet såede krudtet, så ville de naturligvis ikke få nogen høst ud af deres anstrengelser, fordi deres tro var baseret på et falskneri.

Vi er blevet opfordret til at studere og bede og søge visdom og at belære hinanden. Vi læser i Lære og Pagter:

„Og jeg befaler, at I skal undervise hinanden *i rigets lære.*

Lær flittigt, og min nåde skal ledsage jer, så I kan blive mere fuldkomment undervist i evangeliets teori, principper, lære og lov og i alle ting, som tilhører Guds rige og er nyttigt for jer at forstå . . . så I kan være forberedt på alt, når jeg udsender jer for at hædre det kald, hvortil jeg har kaldet jer, og den mission, jeg har betroet jer.

Se, jeg sendte jer ud for at vidne og advare folket, og det tilkommer enhver, der er blevet advaret, at advare sin næste.

Derfor har de ingen undskyldning, og deres synder hviler på deres eget hoved. Den, der søger mig årle, skal finde mig og ikke blive forladt . . .

Forbliv i den frihed, hvorved I er

frigjort, lad jer ikke indvikle i synd, men hold jeres hænder rene, til Herren kommer' (L&P. 88:77-78, 80-83, 86; fremhævelse tilføjet).

Vi må kende og forstå lærdommene for at kunne være lydige, og vi må være lydige for at kunne være frie. Det gælder både Guds love og landets love. Alt for ofte tænker vi kun på frihed som værende den egenskab eller tilstand at være fri for ydre begrænsning eller tvang og ikke være underkastet nogen andens vilje, hvor vi har magt til selv at bestemme og gøre det, vi har lyst til, uden hensyn til dets indvirkning på os selv eller andre.

Brigham Young udtalte dette:

„Der er ikke en eneste blandt os, som ikke er villig til at erkende, og det straks, at Gud forlanger absolut lydighed mod sine krav. Men når vi yder denne strenge lydighed, gør det os så til slaver? Nej, det er den eneste måde for jer og for mig at blive frigjorte, og vi vil snarere blive slaver af vore egne lyster og af de onde, . . . af satans tjenere, hvis vi følger nogen anden kurs' (*Journal of Discourses*, 18:246).

Jesu Kristi lærdomme, der er blevet givet os til vejledning og velsignelse, omfatter De ti Bud, Bjergprædikenen og Saligprisningerne. Interessant nok er de fleste af landets love taget fra samme etik-kodex. Guds love er baserede på sandhed og er uforanderlige, og menneskene kan ikke forbedre dem. Vi velsignes eller straffes i henhold til vor lydighed.

Der er visse uforanderlige naturlove, der, hvis de overtrædes, bringer sygdom eller utidig død med sig. På samme måde kan vi anvende sandhederne i videnskabelige love og høste fordelene af arbejdssparende opfindelser, hurtige og mere komfortable transportmetoder, letbehandlelige fødevarer og syntetiske materialer til vort tøj og vore

husholdningsgenstande. Alt det sparer os tid og personlig energi, og vi burde bruge vores ekstra tid og vores kræfter til at fremme Guds værk som udtryk for vores påskønnelse af hans godhed mod os.

Vi lærer af skrifterne, at al sandhed åbenbares gennem Kristi lys, „hvilket lys kommer fra Guds nærhed og opfylder det umådelige rum Lyset, som findes i alting, som giver alting, liv, der er den lov, hvorved alting styres" (L&P. 88:12-13).

Således blev de *sandheder*, der åbenbares af sådanne mænd som sir Isaac Newton (1642-1721) engelsk naturfilosof og matematiker, Thomas Edison (1847-1931) amerikansk opfinder, og Albert Einstein (1879-1955) tyskfødt teori-fysiker, i virkeligheden afsløret for dem ved Kristi lys. Sådanne afslørede sandheder har gjort meget for at frigøre menneskeheden fra slaveri af uvidenhed og har udvidet udstrækningen af vor forståelse af universet. På lignende måde er sandheder med hensyn til forholdet mellem menneskeheden og Gud og Jesu Kristi mission gennem Helligåndens kraft blevet gjort forståelige.

Det at vide at Gud Faderen er et personligt væsen af en bestemt form med legemsdele og åndelige lidenskaber, og at Jesus Kristus er hans enbårne Søn i kødet, og at han levede blandt menneskene med menneskelige væseners fysiske karakteregenskaber, er sandheder, der giver formål i livet og frigør alle, som tror, fra de mysterier, der omgiver menneskenes oprindelse.

De, som forstår sandheden om Frelserens forsoning og opstandelse, er fri for mysterier og tvivl med hensyn til menneskets endelige mål, og de ved, at ved adlydelse af sandheden er de frigjorte til evigtvarende fremskridt og glæder sig over evigt livs vidunderlige velsignelser. Dr. Henry Eyring, en af vore ledende

videnskabsmænd, gør disse betragtninger:

„Jo mere jeg prøver at udrede verdens mysterier, som vi lever midt i, des mere kommer jeg til erkendelsen af en enkelt regerende overmagt - Gud. Man kan komme til den overbevisning ved bøn og ved Helligåndens vidnesbyrd, eller fordi der ikke synes at være nogen anden forklaring på universets enhed og vidunder eller ved den pragmatiske, videnskabelige metode, som Frelseren for så længe siden foreslog prøv det, og du vil vide det.

„Jeg er ofte blevet stillet over for dette spørgsmål: 'Dr. Eyring, hvordan kan De som videnskabsmand acceptere åbenbaret religion? Svaret er ganske enkelt. Evangeliet forpligter os kun til sandheden. Den samme pragmatiske prøve, der anvendes i videnskaben, bruges også over for religion. Prøv den. Virker den? Opfattelsen af en Gud, der styrer universet og er interesseret i, hvordan det fungerer, er umulig for mig uden den logiske konsekvens, at han må være interesseret i mennesket, det mest bemærkelsesværdige fænomen i verden. Når han er interesseret i menneskene, er det naturligt, at han vil sørge for en plan for menneskenes udvikling og velfærd. Denne plan er Jesu Kristi evangelium . . . .

Det, der betyder noget for en videnskabsmand, er dette : han forventer ganske enkelt, at sandheden skal herske, fordi den *er* sandheden . . . I videnskab *eksisterer* tingene, og at den er der, er noget, som man ikke kan modsætte sig. Hvis noget er forkert, kan intet redde det, og hvis noget er rigtigt, kan det ikke undgå at få succes.

Og således er det med evangeliet.” (Henry Eyring *The Faith of a Scientist*, Salt Lake City 1967, s. 103-05.)

At vide at Gud den evige Fader kender al sandhed og handler i overensstemmelse

dermed, forklarer hvorfor han er den samme igår, idag og for evigt. Alt hvad han gør, er i overensstemmelse med universets uforanderlige sandheder. De samme egenskaber findes i hans Søn, Jesus Kristus, som er ‚fuld af nåde og sandhed’ (Johs. 1:14).

En af de største forskelle mellem Gud og menneske er *Guds større kundskab om sandheden*, der gør ham *fri* til at skabe verdener og at kontrollere universet.

Vi tror også, at ‚som mennesket nu er, var Gud engang: Som Gud er nu, kan mennesket blive’ (Lorenzo Snow, 11. jan. 1892, genfortalt i *Latter-day propheets Speak*, Salt Lake City 1951, s. 72). Derfor burde mennesket hele sit liv stræbe efter at øge sin intelligens og lære al den sandhed, han kan. Han bør forstå, at Jesu Kristi evangelium omfatter al sandhed, hvorend den kan findes, og efterhånden som han opnår kundskab og sandhed, bør han undervise sine medmennesker i den.

Især har forældre et ansvar for at undervise deres børn. Et barn må belæres om forskellen mellem ret og forkert. Lad alene vil barnet måske kun lære det forkerte. Det har brug for vejledning og instruktion, og belæring om konsekvenserne af sine handlinger og valg hvorfor det vil modtage velsignelser for nogle og straffe for andre.

Lad os aldrig glemme, at vi er skabere af vor egen skæbne. Gud er ikke ansvarlig for konsekvenserne af vore handlinger. Han giver os ordet - sandheden - og de regler, vi bør følge, og mulighederne for at lære og for at handle og for at gå fremad. Jeg kan lide, hvad præsident David O. McKay sagde om dette emne: „Jeg tror, at Gud er kærlighed, at han er vor Fader og ønsker sine børn lykke og evigt liv . . . Han har sat mennesket på jorden og . . . gav til mennesket, ‚hans frie vilje’ (se L&P. 29:35). Mennesker kan vælge det rette, eller de kan vælge

det forkerte; de kan vandre i mørke, eller de kan vandre i lyset; og læg mærke til, at Gud har ikke ladet sine børn uden lys. Han har i verdens forskellige perioder givet dem evangeliets lys, hvori de kunne vandre uden at snuble, og hvori de kunne finde den fred og den lykke, han som en kærlig fader ønsker, at hans børn skal kunne glædes ved, men Herren tager ikke deres handlefrihed fra dem. Gud er nu . . . ved at undersøge de uundgåelige følger af de dårskeber, overtrædelser og synder, som hans vildfarne børn har begået, men vi kan ikke give ham skylden for dem, lige så lidt som vi kan bebrejde en far, som måske vil sige til sin søn: 'Min søn, der er to veje, den ene fører til højre, den anden til venstre. Hvis du tager den til venstre, vil det bringe dig fortvivlelse og ulykke og måske død. Tager du den til højre, vil den føre dig til succes og lykke. Men du må selv vælge; jeg vil ikke tvinge dig til noget'.

Den unge mand begynder sin rejse, og da han ser de fristelser og attraktioner,

der findes på vejen til venstre, og mener at det vil være en genvej til lykke, bestemmer han sig til at tage den. Faderen ved, hvad der vil blive af ham, han ved, at ikke langt fra den blomstersmykkede vej er der en sump, som drengen vil falde i, han ved, at efter kampen for at komme ud af den sump, vil han komme til en mudderpøl, hvori han vil komme til at sprælle . . . Han kunne se det, længe før drengen kom så langt, og kunne derfor forudsige det. Faderen elsker alligevel drengen og fortsætter med at advare ham og tigge ham om at gå ind på den rette sti.

Gud har også vist verden - gennem sine profeter i gamle dage - at mængde af hans folk, enkeltpersoner såvel som hele nationer, ville vælge den sti, der fører til ulykke og død, og han forudsagde det; men ansvaret ligger hos dem, som ikke ville lytte til Guds budskab, og ikke hos Gud.' (Llewellyn McKay *True to the Faith*, Salt Lake City 1966, s. 86-87).

Men for dem, som ikke træffer det rigtige valg, og som måske vender sig bort fra sandheden, har Gud i sin uendelige kærlighed og barmhjertighed skaffet mulighed for deres frelse gennem det storslåede princip, der hedder omvendelse. Omvendelse omfatter erkendelse af overtrædelsen, sorg derover, og en beslutning om at vende sig bort derfra. Herren sagde:

„Heraf kan I vide om et menneske omvender sig fra sine synder: Se, han vil bekende dem og aflægge dem', (L&P. 58:43).

Lige fra tidernes begyndelse har Guds interesse for og kærlighed til sine børn fået ham til at advare dem mod fjendens fristelser, ja, Satans, der er fjende af sandhed og lys, han, som sammen med sine tilhængere har forpligtet sig til at ødelægge menneskeheden og forpurre Guds plan om at ville frelse sine børn. Vi kan udmærket anvende disse ord på vor

tid, som blev talt af en profet i Mormons Bog til hans samtidige, da han blev tilskyndet dertil af Herrens Ånd:

„Ja, ve dette folk, fordi tiden er kommet, da de kaster profeterne ud og spotter dem og stener dem og dræber dem og tilføjer dem al slags ondt, ligesom de gjorde fordum. . . .

O, du onde og forvildede slægt, I forhærdede og hårdnakkede mennesker, hvor længe tror I, at Herren vil bære over med jer? Ja, hvor længe vil I lade jer lede af tåbelige og blinde vejledere? Ja, hvor længe vil I blive ved med at vælge mørket hellere end lyset?” (Helaman 13:24,29.)

Men han gav også denne forsikring:

„Men dersom I vil omvende jer og vende tilbage til Herren, jeres Gud, da vil jeg afvende min vrede, siger Herren; ja, så siger Herren: Velsignede er de, som omvender sig og kommer tilbage til mig,

men ve dem, som ikke omvender sig” (Helaman 13:11).

Må vi alle længes efter visdom og sandhed, så vi kan arve Guds rige og glæde os over de lovede velsignelser, for han sagde:

Sandhedens ånd er af Gud. Jeg er sandhedens ånd, og Johannes vidnede om mig og sagde: Han modtog en fylde af sandheden, ja af al sandhed.

Og ingen kan modtage en fylde uden at holde hans bud.

Den, som holder hans bud, modtager sandhed og lys, indtil han er forherliget i sandheden og kender alt, (L&P. 93:26-28).

Må vi alle acceptere Gud som vores Fader og hans Søn Jesus Kristus som vor Frelser og holde hans befalinger og vedblive vor søgen efter sandhed, der vil gøre os fri og lede os til evigt liv, beder jer ydmygt om i Jesu Kristi navn. Amen.

Statistisk Rapport 1977

Præsenteret af Francis M. Gibbons
Sekretær for Det øverste Præsidentskab

Til oplysning for kirkens medlemmer har Det øverste Præsidentskab udstedt denne statistiske rapport angående kirkens vækst og status per 31. december 1977:

Kirkelige enheder

Antal Zions stave	885
Antal fuldtidsmissioner	157
Antal wards	5.917
Antal uafhængige grene i stave	1.549
Antal grene i missioner	1.694
Disse tal viser en forøgelse på 541 wards og grene i løbet af 1977. Antal lande med organiserede wards og grene	54

Kirkens medlemskab

Samlet antal medlemmer rapporteret af stave, missioner og de kirkelige kontore ved udgangen af 1977 3,966.000
Med basis i den nuværende vækst, er det beregnet, at kirken idag har mere end 4 millioner medlemmer.

Kirkens tilvækst i løbet af 1977

Børn velsignet	95,000
Indskrevne børn døbt	62,000
Nyomvendte døbt	167,939

Samfundsstatistik

Fødsler pr. tusinde	31.66
Personer indgået ægteskab pr. tusinde	13,25
Dødsfald pr. tusinde	4,14

Præstedømmebærere

Diakoner	142,000
Lærere	112,000
Præster	201,000
Ældster	338,000
Halvfjerdser	28,000
Højpræster	129,000
Det repræsenterer en forøgelse på 45,000 præstedømmebærere i løbet af 1977.	
Fuldtids-missionærer	25,300

Velfærdstjenesten

Personer hjulpet m. kontanter eller varer	99.600
Personer hjulpet gennem Social Services	15,000
Personer anbragt i bedre stillinger	16,000
Arbejdsdage skænket til Velfærdstjenesten	427,000
Varer uddelt fra forrådshusene (i kg)	8,875,000

Genealogisk Selskab

Navne klargjort i 1977 for tempelordinanser 3,374,000
Den genealogiske afdeling indsamler optegnelser i 36 lande og har nu ialt 949,000 spoler mikrofilm, hver på 100 fod (ca. 30,5 meter), svarende til omkring 4,517,000 trykte bøger på 300 sider hver.

Templer

Antal begavelser udført i løbet af 1977:	
For levende	47,037

For døde	3,555,118
Templer i drift	14
Templer planlagte eller under opførelse	6
Templer under ombygning og reparation	2

Der udførtes 180,362 flere begavelser i 1977 end i 1976, til trods for at to af templerne ikke var i drift.

Kirkens skolevæsen

Samlet antal indskrevne i skoleåret 1976-77:

Seminarer og institutter	288,000
Kirkeskoler og kollegier samt fortsættelseskurser	74,000

Prominente medlemmer, der døde i løbet af året

Ældste Alma Sonne, medlem af De halvjerds' første Kvorum; søster Ina J. Ashton Richards, hustru til ældste Le-Grand Richards af De tolv's Råd; søster Jeanne N. Smith, hustru til ældste Eldred G. Smith, kirkens patriark; præsident John Harold Mullen af El Paso Texas stav; præsident Ollie Richard Crichton af Apia Samoa stav; dr. Sidney B. Sperry, forfatter og pædagog; Edward Oliver Anderson, arkitekt for templerne i Los Angeles, London, Svejs og New Zealand ; Marriner S. Eccles, tidligere formand for the Federal Reserve Board samt dr. Florence J. Madsen, komponist, pædagog og leder af alle Syngende Mødres aktiviteter i kirken.

Rapport fra kirkens finanskomité

Til Det øverste Præsidentskab af Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige

Præsenteret af Wilford G. Edling Formand for kirkens finanskomité

Vi har modtaget den årlige finansielle rapport for kirken pr. 31. december 1977 og dens virksomhed i det dermed afsluttede år. Den finansielle opgørelse og de virksomheder, som er gennemgået af denne komité, indbefatter kirkens almindelige fonds og andre af dens kontrollerede organisationer; hvis midler opretholdes af kirkens økonomi-afdeling. Vi har også undersøgt procedurerne for budgettering, regnskabsføring og revision, og den metode, hvorved midler modtages og udbetales, er kontrolleret. Vi fandt, at udbetalinger af almindelige kirkemidler altid var autoriseret af Det øverste Præsidentskab og i henhold til Budgetteringsprocedurer. Budgettet er autoriseret af Rådet for udbetaling af Tiende, der består af Det øverste Præsidentskab, De tolv Råd samt Det præsiderende Biskopråd. Udbetalingskomitéen administrerer i ugentlige møder udbetalingerne i henhold til budgettet.

Moderne bogføringsteknik og udstyr benyttes af finansafdelingen og andre afdelinger for at følge med kirkens hurtige udvidelse og stadigt forandrede metoder for elektronisk databehandling. Komitéen og den juridiske afdeling følger i fællesskab nøje med i udviklingen med hensyn til beskatning af kirken af føderale regeringsmyndigheder, stater og fremmede landets myndigheder.

Revisionsafdelingen, der er uafhængig af alle andre afdelinger, er beskæftiget med på permanent basis at udføre såvel operative som finansielle revision af alle kirkens afdelinger og andre kirke-

kontrollerede organisationer, hvis regnskaber føres af den finansielle afdeling. Disse funktioner omfatter også missioner, finansielle centre og afdelingsaktiviteter, der udføres i fremmede lande. Revisionsafdelingen er også ansvarlig for at lede revisioner af de computer-systemer, der opretholdes af kirken. Omfanget af og målet for dens virke for at sikre kirkens midler, vokser betydeligt med kirkens vækst og udvidede aktiviteter. Revisionen af wards og staves lokale midler er uddelegeret til stavsrevisorer. Registrerede foretagender, der ejes eller kontrolleres af kirken, og hvis regnskaber ikke føres af finansdepartementet, revideres af professionelle revisionsfirmaer eller af offentlige regulationskontorer.

Baseret på vores gennemgang af den finansielle årsrapport og andre regnskabsføringsdata samt vores studium af regnskabsførings- og revisionsmetoder, hvorved de finansielle aktiviteter kontrolleres, sammen med bestandige samtaler med personalet i den finansielle, revisions- og den juridiske afdeling, er vi af den mening, at kirkens almindelige fonds, modtaget og udgivet i løbet af året 1977, på rette vis er gjort til genstand for regnskabsføring i henhold til de vedtagne procedurer, således som her antydtes.

Respektfuldt afleveret

KIRKENS FINANSKOMITE

William G. Edling

Harold H. Bennett

Weston E. Hamilton

David M. Kennedy

Warren E. Pugh

Opretholdelse af Kirkens embedsmænd

Præsident N. Eldon Tanner Førsterådgiver i Det øverste Præsidentskab

Ved sidste konference var der en, der stemte imod, og der var nogen misforståelse med hensyn dertil. Nogen har sagt, at jeg behandlede den pågældende meget studst. Jeg vil gerne have lov til at forklare, hvad det helt nøjagtigt er, der sker, hvis nogen eller et antal mennesker stemmer imod. Vi giver dem lejlighed til at gå til en af kirkens generalautoriteter og forklare ham, hvorfor de mener, at den, de stemmer imod, ikke er kvalificeret, og hvis det derefter findes, at han virkelig ikke er kvalificeret, vil vi foretage os det fornødne.

Det foreslås, at vi opretholder præsident Spencer W. Kimball som profet, seer og åbenbarer og præsident for Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige. Alle, der kan stemme herfor, bedes vise det. Hvis nogen er imod, bedes det vist ved det samme tegn.

Nathan Eldon Tanner som førsterådgiver i Det øverste Præsidentskab og Marion G. Romney som andenrådgiver i Det øverste Præsidentskab. Dem der kan stemme herfor, bedes vise det' Er nogen imod, det samme tegn.

Det foreslås, at vi opretholder som præsident for De tolv Apostles Råd ældste Ezra Taft Benson. De, der stemmer herfor, bedes vise det. Modsat det samme tegn.

Som De tolv Apostles Kvorum: Ezra Taft Benson, Mark E. Petersen, Delbert L. Stapley, LeGrand Richards, Howard W. Hunter, Gordon B. Hinckley, Thomas S. Monson, Boyd K. Packer, Marvin J. Ashton, Bruce R. McConkie, L.

Tom Perry og David B. Haight. De, der kan stemme herfor, bedes vise det. Modsat, skulle der være nogen, det samme tegn.

Som patriark for kirken Eldred G. Smith. De, der stemmer for bedes vise det. Modsat det samme tegn.

Rådgivere i Det øverste Præsidentskab, De tolv Apostle og kirkens patriark som profeter, seere og åbenbarere. Alle, der kan stemme herfor, bedes vise det. Hvis der er nogen imod, bedes dette vist ved samme tegn.

Spencer W. Kimball som 'trustee-in-trust' for Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige. Alle, som kan stemme herfor, bedes vise det. Hvis nogen er imod, bedes det vist ved samme tegn.

Som præsidium for De halvfyjeds' første Kvorum og som medlemmer af De halvfyjeds' første Kvorum: Franklin D. Richards, James E. Faust, J. Thomas Fyans, A. Theodore Tuttle, Neal A. Maxwell, Marion D. Hanks og Paul H. Dunn. Alle, der er for det, bedes vise det. Skulle nogen være imod, bedes det samme tegn vist.

Som yderligere medlemmer af De halvfyjeds' første Kvorum: Sterling W. Sill, Henry D. Taylor, Theodore M. Burton, Bernard P. Brockbank, James A. Cullimore, Joseph Anderson, William H. Bennett, John H. Vandenberg, Robert L. Simpson, O. Leslie Stone, William Grant Bangerter, Robert D. Hales, Adney Y. Komatsu, Joseph B. Wirthlin, S. Dilworth Young, Hartman Rector, jr., Loren C. Dunn, Rex D. Pinegar, Gene R. Cook, Charles A. Didier, William R. Bradford, George P. Lee, Carlos E.

Asay, M. Russell Ballard, jr., John H. Groberg, Jacob de Jager, Vaughn J. Featherstone, Dean L. Larsen, Royden G. Derrick, Robert E. Wells, G. Homer Durham, Yoshihiko Kikichi, Ronald E. Poelman, Derek A. Cuthbert, Robert L. Backman og Rex C. Reeve. De, der ønsker at stemme herfor, bedes vise det. Hvis nogen er imod, bedes samme tegn vist.

Som Det præsiderende Biskopråd: Victor L. Brown, præsiderende biskop; H. Burke Peterson som førsterådgiver; og J. Richard Clarke som andenrådgiver. Alle, der kan tilslutte sig dette, bedes vise det. Er nogen imod, bedes det vist ved samme tegn.

Som regionalrepræsentanter: Alle regionalrepræsentanter, som de virker i øjeblikket.

Hjælpeforeningen: Barbara Bradshaw Smith, præsidentinde; Janath Russell Cannon, førsterådgiver og Marian Richards Boyer, andenrådgiver; samt alle medlemmer af bestyrelsen, som den nu fungerer.

Søndagsskolen: Russell, M. Nelson, præsident; Joe J. Christensen, førsterådgiver; William D. Oswald, andenrådgiver; samt alle medlemmer af bestyrelsen, som den nu fungerer.

De unge Mænd: Neil D. Scharrer, præsident; Graham W. Doxey, førsterådgiver; og Quinn G. McKay, andenrådgiver; samt alle medlemmer af bestyrelsen, som den nu fungerer.

Unge Piger: Ruth Hardy Funk, præsidentinde; Hortense H. Child, førsterådgiver; Ardeth G. Kapp, andenrådgiver; samt alle medlemmer af bestyrelsen, som den nu fungerer. Primary: Naomi Maxfield Shumway, præsidentinde; Colleen Bushman Lemon, førsterådgiver og Dorthea Lou Christiansen Murdock, andenrådgiver; samt alle medlemmer af bestyrelsen, som den nu fungerer.

Kirkens uddannelsesråd: Spencer W. Kimball, N. Eldon Tanner, Marion G. Romney, Ezra Taft Benson, Gordon B' Hinckley, Thomas S. Moson, Boyd K. Packer, Marvin J. Ashton, Neal A. Maxwell, Marion D. Hanks, Victor L. Brown og Barbara B. Smith.

Alle, der kan støtte dette, bedes vise det. Hvis der er nogen imod, bedes det samme tegn vist nu.

Kirkens finanskomité: Wilford G. Edling, Harold H. Bennett, Weston E. Hamilton, David M. Kennedy og Warren E. Pugh.

Tabernakelkoret: Oakley S. Evans, præsident; Jerold D. Ottley, dirigent; Donald H. Ripplinger, assisterende dirigent; Robert Cundick, Roy M. Darley og John Longhurst, tabernakelorganister.

Alle, der kan støtte dette, bedes vise det. Er nogen imod, bedes det samme tegn vist.

Præsident Kimball, det ser ud til, at stemmeafgivningen har været enstemmigt til fordel for disse embedsmænd og generalautoriteter i kirken.

Troens bøn

Ældste Thomas S. Monson
De tolv Råd

Det mirakel, der hedder vedholdende bøn har omvendt den ikke-troende, beskyttet den, der er i fare, og forandret den, der gør galt.

Vi er stærkt rørte over disse kostelige primary-drenge og -pigers sang. Alle børnene, der er her i eftermiddag, glæder sig over hver eneste uge at kunne være sammen med andre i samme alder i primarys møder. Men der findes andre børn, som, selvom de er lige så søde og kostelige, ikke er så heldigt stillede.

For nogle år siden besøgte jeg den australske mission. Jeg ledsagede missionspræsidenten på en flyvetur til Darwin for at tage det første spadestik til denne bys første sidste dages hellige kirkebygning. Vi standsede for at tanke op i den lille mineby Mt. Isa. Der blev vi budt velkommen i terminalen af en mor og hendes to børn i primary-alder. Hun præsterede sig som Judith Loudon og nævnte, at hun og hendes to børn var de eneste medlemmer af kirken i den by. Hendes mand, Richard, var ikke medlem. Vi holdt et kort møde, hvor jeg talte om betydningen af at holde et hjemmeprimary-møde hver uge. Jeg lovede fra kirkens hovedkvarter at sende hende hjemme-primary-materialer til støtte for dem. Hun lovede at bede, at holde møderne og at holde ud i tro.

Da jeg kom tilbage til Salt Lake City, udbad jeg mig hjælp fra den daværende præsidentinde, La Vern Parmley, og der blev sendt hjemmeprimary-materialer sammen med et abonnement på *Children's Friend*.

Nogle år senere kom jeg under en stavsconference i Brisbane Australia stav i et præstedømmemøde til at fortælle om denne trofaste kvindes og hendes børns vanskeligheder. Jeg sagde: 'En dag håber jeg at erfare, at den hjemmeprimary havde succes, og at træffe denne mand, som er ægtemand og far til denne udvalgte familie, men som ikke er medlem af kirken.' En af brødrene i det møde rejste sig og sagde: 'Broder Monson, jeg er Richard Loudon, gift med den gode kvinde og far til disse kostelige børn. Bøn og primary bragte mig ind i kirken.'

Troens kraft blev igen bragt i min erindring sidste vinter. Jeg havde en opgave mange tusinde kilometre borte, i den smukke by Buenos Aires i Argentina. Jeg gjorde et ophold i den historiske Palermo park, der pryder den indre by, og var klar over, at jeg stod på hellig grund, for det var her, at ældste Melvin J. Ballard, en Herrens apostel, juledag i 1925 indviede hele Sydamerika til forkyndelse af evangeliet. Hvilken opfyldelse af en inspireret bøn er det ikke at

konstatere kirkens vækst i det land, der overgår alle forventninger.

I den samme park er der en statue af George Washington, De forenede Staters far og dets første præsident. Da jeg så på statuen, vendte mine tanker tilbage til et andet historisk sted, hvor bøn spillede en vital rolle - i Valley Forge. Det var ved Valley Forge, at denne samme Washington førte sine hårdt medtagne, dårligt ernærede og dårligt-klædte tropper i vinterkvarter.

Idag står der i en stille lund i Valley Forge et storslået monument for Washington. Han er ikke afbildet på en angribende hest eller skuende ud over en succesrig slagmark, men knælende i ydmyg bøn, påkaldende sin himmelske Fader om guddommelig hjælp. At betragte den statue får sindet til at huske på den ofte-hørte udtalelse: „Et menneske står aldrig højere, end når han ligger på sine knæ”.

Oprigtige, karakterstærke og viljefaste mænd og kvinder har altid erkendt en magt, der er højere end dem selv og har gennem bøn søgt at lade sig lede af den kraft. Sådan har det altid været. Sådan vil det altid være.

I den allerførste begyndelse fik fader Adam denne befaling: „Påkald Gud i Sønnens navn evindeligt” (Moses 5:8). Adam bad. Abraham bad. Isak bad, og det gjorde enhver profet til den Gud, hvorfra hans styrke kom. Som det sand, der glider ned i et timeglas, blev generationer af menneskeheden født, levede og døde derefter. Og endelig langt om længe kom så den storslåede begivenhed, for hvilken profeter havde bedt, salmister sunget, martyrer lidt døden, og hele menneskeheden håbet.

Fødslen af barnet i Betlehem, ophøjet i sin skønhed og enestående i sin betydning. Jesus af Nazaret bragte profeti til opfyldelse. Han helbredte spedalske, gengav syn, åbnede ører, genskabte liv,

forkyndte sandheder, frelste alle. Ved at gøre det, ærede han sin Fader og gav dig og mig et eksempel, der er værdigt af efterligne.

Mere end nogen anden profet og leder, viste Han os, hvordan vi skal bede. Hvem kan glemme hans pinsel i Getsemane Have og den indtrængende bøn: „Min Fader! er det muligt, så lad denne kalk gå mig forbi; dog ikke som jeg vil, men som du vil” (Matt. 26:39). Og hans opfordring: „Våg og bed, for at I ikke skal falde i fristelse” (Matt. 26:41).

Vi erindrer hans råd: „Når I beder, skal I ikke være som hyklerne; thi de holder af at stå på gadehjørner for at blive set af mennesker . . .

Men du, når du beder, . . . bed til din Fader, som er i det skjulte, og din Fader, som ser i det skjulte, skal betale dig’ (Matt. 6:56).

Denne vejledende instruktion har hjulpet bekymrede sjæle at opdage den fred, efter hvilken de ivrigt længes og oprigtigt håber.

Ulykkeligvis leder fremgang, rigelighed, ære og ros nogle mennesker til den falske sikkerhed, der hedder stolt selvtilfredshed og udelukkelse af trangen til at bede. Modsat får prøvelse, modgang, sygdom og død slottene af menneskelig stolthed til at smuldre og bringer menneskene på deres knæ for at bede om kræfter fra det høje’

Jeg kan tænke mig, at flere mennesker under anden verdenskrigs helvede end på noget andet tidspunkt i historien standsede op for at bede. Hvem kan udregne mødres, hustruers og børns bekymringer, når de tryglede den Almægtige om beskyttende omsorg for deres sønner, mænd og fædre, der var med i den dødsensfarlige krig? Bønner høres. Bønner besvares.

Hjertevarmende er den moders eksempel, som bad for sin søns velfærd, da det skib, som han var ombord på, sejlede

i det blodige slag, der har fået navnet krigsskuepladsen i Stillehavet. Hver morgen rejste hun sig fra sin knælende bøn for at påbegynde sit arbejde som frivillig ved produktionskæden, der blev selv navlestrengen til mændene i kamplinien. Er det måske sådan, at en mors eget værk på en eller anden måde direkte kan have indvirkning på en elskets tilværelse? Alle, som kendte hende og hendes familie, glædede sig over beretningen om det, der virkelig skete for hendes sømandsøn, Elgin Staples, hvis skib gik ned ud for Gaudalcanal. Staples blev slynget ud over rælingen; men han overlevede, takket være et redningsbælte, som ved en senere undersøgelse viste sig at være blevet kontrolleret, pakket og stemplet derhjemme i Akron i staten Ohio af hans egen mor!

Bøn

Jeg ved ej helt, hvordan det sker, men Gud mig hører, når jeg be'r. Jeg ved, han givet har sit ord, besvaret blif'r hver bøn på jord. Det rette tidspunkt ingen ved i bønnen bor tålmodighed. Eliza M. Hickock „Bøn”. Og godt nok vil den yngre generation spørge: „Men hvad med idag? Hører han os stadig? Bliver han ved med at svare?” Hvortil jeg omgående svarer: „Der er ikke sat nogen tidsfrist på Herrens opfordring til os om at bede. Når vi erindrer ham, vil han huske os.” Der står sjældent megen blæst om det, når bønner besvares. Hans mirakler udføres ofte på stille og naturlig måde. For nogle år siden deltog jeg i stavskonferencen i Grand Junction Colorado. Stavspræsidenten spurgte, om jeg ville hilse på en sørgende mor og far, hvis søn have udtalt, at han havde bestemt sig til at rejse fra sin mission, lige efter at han var kommet dertil. Da folk havde forladt konferencen, knælede vi i bøn i ensomhed - mor, far, stavspræsidenten og jeg selv. Mens jeg bad for os alle, kunne jeg høre den undertrykte snøften

af den sørgende mor og den skuffede far. Da vi rejste os, sagde faderen: „Broder Monson, tror du virkelig, at vor himmelske Fader kan forandre vores søns bekendtgjorte beslutning om at vende hjem, før han har fuldført sin mission? Hvordan kan det være, at når jeg så hårdt prøver at gøre det, der er rigtigt nu, så bliver mine bønner ikke hørt?“, Jeg svarede: „Hvor tjener jeres søn?” Han svarede: „I Düsseldorf i Tyskland”.

Jeg lagde armen om den mor og far og sagde til dem: „Jeres bønner er blevet hørt og er allerede besvaret. Med mere end 28 stavskonferencer, der bliver holdt denne dag og overværet af generalautoriteter, fik jeg til opgave at besøge jeres stav. Og af alle brødrene (generalautoriteterne) er jeg den eneste, der har til opgave nu på torsdag at mødes med missionærerne i Düsseldorf mission.” Deres anmodning var blevet imødekommet af Herren. Jeg var i stand til at mødes med deres søn. Han reagerede positivt på deres bønner. Han blev og gennemførte en i høj grad vellykket mission.

Nogle år senere besøgte jeg igen Grand Junction stav i Colorado. Igen mødtes jeg med de samme forældre. Endnu havde far'en ikke kvalificeret sig til at få sin store, dejlige familie beseglet til sig i en hellig tempelceremoni, så de kunne blive en evig familie. Jeg foreslog, at hvis familien ville bede i oprigtighed, ville de kunne kvalificere sig. Jeg antydede, at det ville være mig en glæde at foretage beseglingen ved den lejlighed i Guds tempel.

Mor'en tryglede, far'en stræbte, børnene opfordrede, alle bad. Og resultatet? Lad mig læse for jer et værdsat brev, som deres unge søn, Todd, anbragte under sin fars hovedpude på fars dag tidligt om morgenen.

„Far,

Jeg elsker dig, for, hvad du er, og ikke for, hvad du ikke er. Hvorfor holder du ikke op med at ryge? Millioner af mennesker har gjort det . . . hvorfor kan du ikke? Det er skadeligt for dit helbred, for dine lunger, for dit hjerte. Hvis du ikke holder visdomsordet, kan du ikke komme i himlen med mig, Skipper, Brad, Marc, Jeff, Jeannie, Pam og deres familier. Vi børn holder visdomsordet. Hvorfor kan du ikke? Du er stærkere, og du er en mand. Far, jeg vil så gerne se dig i himlen. Det vil vi alle. Vi ønsker at være en hel familie i himlen . . . ikke bare en halv.

Far, du og mor burde skaffe jer to gamle cykler og begynde at køre jer en tur rundt i parken hver aften. Du ler nok lige nu, men det ville jeg ikke gøre. Du ler af de gamle mennesker, der sjosker omkring i parken og kører på cykle og spadserer, men de vil komme til at overleve dig. Fordi de motionerer deres lunger, deres hjerter, deres muskler. Det er dem, der vil komme til at le længst. Kom nu, far, vær nu rar - hold op med at ryge, drikke og alt det andet, der er imod vores religion. Vi vil have dig med til vores eksamen. Hvis du virkelig holder op med at ryge og gør godt ligesom os, kan du og mor tage med bror Monson og blive viet og besejlet til os i templet. Kom nu, far - mor og vi børn venter bare

på dig. Vi vil gerne leve med dig for altid. Vi elsker dig. Du er den bedste, far. Kærligst
Todd

PS. Og hvis de andre af os skrev sådan et brev, ville de sige akkurat det samme.

PS. Mr. Newton er holdt op med at ryge. Det kan du også. Du er nærmere Gud end mr. Newton!

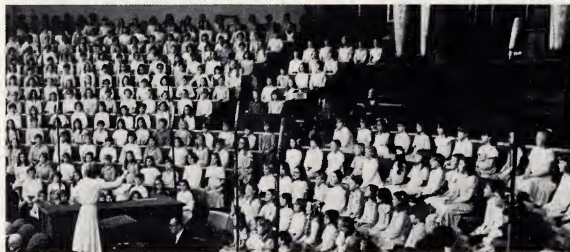
Den anmodning, den bøn, den troens bøn blev hørt og besvaret. En oplevelse, som jeg altid vil skatte og huske længe var den aften, da hele denne familie var samlet i et helligt værelse i det smukke tempel, der smykker Salt Lake City. Far var der. Mor var der. Hvert eneste af deres børn var der. Ordinanser, der er evigtgyldige i deres betydning, blev udført. En ydmyg taknemmelighedsbøn bragte denne længe-ventede aften til afslutning.

Må vi altid huske, at . . .

Bøn er et hjertes indre sang, tænkt eller sagt i ord; frembåret af den skjulte trang, der dybt i hjertet bor.

O du, ved hvem vi kom til Gud, i sandhed livets vej, du selv ad bønnens sti gik ud; at bede lær du mig. (Salme nr. 152).

Han har lært os, hvordan vi skal bede. At hver enkelt af os vil lære og efterleve denne lektie, er min oprigtige anmodning og ydmyge bøn i Jesu Kristi navn. Amen.

Primary beriger børns tilværelse

Ældste David B. Haight
De tolv's Råd

Fra en ydmyg begyndelse i en lille mormon-by er udgået en vældig kilde til velsignelse for børn.

Frelseren, der benyttede enhver kostelig mulighed til at belære sine tilhængere, fik stillet et provokerende spørgsmål. Disciplene havde spekuleret over deres egen stilling. En af dem spurgte: „Hvem er mon den største i Himmeriget?“ (Matt. 18:1). Herren har sandsynligvis løftet hånden og peget på et af de små børn i gruppen, der omringede Frelseren, og trukket barnet ind til sig: „Hvis I ikke vender om og bliver som børn, kommer I slet ikke ind i Himmeriget.“ Og så tilføjede han: „Den, der altså vil ydmyge sig og blive som dette barn, han er den største i Himmeriget“ (Matt. 18:3-4).

Forlanger Frelseren ikke ved denne lejlighed af de voksne, at de skal finde deres barndom igen, at vi skal aflægge svaghed og alt ondt? At den mest elskede barndomstro skal genvindes?

„Og den, der tager imod et sådant barn for mit navns skyld, tager imod mig“ (Matt. 18:5).

Mens han antagelig stadig har holdt det lille barn nær sig, sagde Jesus: „Men den, der forarger en af disse små, som tror på mig, ham var det bedre, at der

var hængt en møllesten om hans hals, og han var sænket i havets dyb“ (Matt. 18:6). En temmelig skrækindjagende pris er hæftet på små børns renhed; deres ret til sandhed og kærlighed er uafhængelige rettigheder uden hensyn til, hvad der måtte ske dem i de senere år. Sidste oktober opfordrede Bountiful Utah stav primarys børn til at tjene penge for at købe eksemplarer af Mormons Bog - men at betale for bogen med deres eget arbejde - penge, som de måtte tjene.

Hver især anbragte sit billede og vidnesbyrd på bindets inderside. Sådanne 620 eksemplarer af Mormons Bog med billeder og vidnesbyrd blev sendt ud til missioner.

For et par dage siden modtog et af disse primary-børn, lille Sarah Richards, dette brev fra mrs. Earl Mock fra Tucson, Arizona:

„Kære Sarah, mange tak fordi du sendte os Mormons Bog med dit billede indklæbet. Du er en meget køn lille pige og sikkert en god en. Jeg vil altid værdsætte bogen og dit billede og vidnesbyrd.

Jeg er lige blevet færdig med at læse den, og jeg tror, at den er sand! Jeg var meget glad for at læse den og vil læse den flere gange.

Tak igen, og må Gud velsigne dig.”

Primary. Hvordan begyndte den? Love-de Herren ikke de hellige i Kirtland, at

hvis de ville være tålmodige og trofaste, så ville alle ting arbejde sammen for deres bedste, og at efterhånden som evangeliet udfoldedes, ville de få belæring linie for linie, bud på bud? (L&P. 98:2,3,12).

Inspirationen til en klasse for børn kom til Aurelia Rogers i byen Farmington (Utah) for ét hundrede år siden. Der var et behov for at lære børnene evangeliets principper på børnenes eget sprog, samtidig med at lære dem gode manerer og ordentlig påklædning.

I 1878 var Farmington, Utah, et kultivret samfund med mere end 1200 indbyggere og en smuk kirkebygning af sten. De havde en hjælpeforening, Unge Mænds litterære Selskab og en Unge Pigers Gensidige Uddannelsesforening, foruden et hornorkester.

Men med al denne åndelige og kulturelle indflydelse havde Farmington alligevel, som andre samfund, sine ungdomsproblemer - små drenge var ude sent om aftenen; mørke og gale streger gjorde drengene til en udfordring.

Biskop John W. Hess, veteran fra Mormon Bataljonen, sammenkaldte et møde af forældre og opfordrede dem til at holde øje med deres børn. Disse forhold angik også Aurelia Rogers. Hun overvejede og bad.

I marts 1878 overværede Eliza R. Snow og andre en hjælpeforenings-konference i Farmington. Aurelia Rogers skrev senere:

„Efter mødet - da de var på vej til stationen, standsede disse søstre op ved mit hjem . . . Emnet for vores samtale var de unge mennesker, og mange af de unge mænds og drenges ubehøvede, letsindige væremåde . . . Jeg stillede spørgsmålet: „Hvad skal vore piger gøre for at få gode mænd, hvis denne opførsel vedbliver? . . . Kunne der ikke være en organisation for små drenge, for at få dem oplært til at blive bedre

mænd?” (Aurelia S. Rogers *Life Sketches*, Salt Lake City 1898, s. 207-8.)

Eliza R. Snow syntes dybt bevæget ved dette spørgsmål og antydede, at hun ville tale med Brødrene.

Brigham Young var død nogle få måneder forinden. De Tolv, med John Taylor som præsident, præsiderede over kirken.

Kort tid efter modtog biskop Hess godkendelse af en ny organisation for børn. Biskop Hess spurgte søster Aurelia Rogers, om hun var villig til at præsidere over en sådan organisation. Hun var villig.

Aurelia skrev, at i sine overvejelser om muligheden for en organisation for drenge, „syntes en ild at brænde i mig . . . spørgsmålet opstod så i mine tanker, om der ikke kunne være en organisation for små drenge, hvor de kunne få lært alt, hvad der er godt, og hvordan de burde opføre sig” (Rogers. 207).

Indtil da var små piger slet ikke blevet nævnt, men Aurelia følte, at klassen ikke ville være fuldkommen uden dem. Navnet *Primary* blev anbefalet som betød „den første” eller „oprindelige”.

Den 11. august 1878 blev Aurelia Spencer Rogers indsat til at præsidere over den første primary-forening af biskop Hess. Påhans foranledning besøgte Aurelia Rogers og hendes to rådgivere, Louisa Haight og Helen Miller, alle hjem for at få navnene på børnene og finde ud af, om deres forældre var parate til at sende dem til primary. Efter denne omhyggelige forberedelse kom 115 drenge og 100 piger til kirkebygningen den 25. august 1878 til det første møde. Beboerne, der den begivenhedsrige dag kom forbi kirken, kunne høre børnene synge:

I vort kære Primary samles børn fra land og by, ja, vi ønsker, de var alle med os her: Her vi lærer sandheds bud, åbenbar't til os fra Gud, det os lærer gøre ret mod alle her.

*Her vi alle lærer så, at vi længe leve må;
te, tobak og kaffe er mod Herrens bud.
Hold dig fra den stærke drik, den kan give
dårlig skik, det vil skade legemet, vi fik af
Gud.*

*Om om tiende er sagt: Når med Gud vi gør
en pagt, Gud forlanger, at vi mod ham
ærlig' er. Holder ej vi dette bud, vi
bedrager himlens Gud, dette glæder stort
og småt, som Herrens er.*

(Syng med mig, nr. B-24)

Idag hylder kirken en trofast og særpræget pioner-kvinde. Aurelia Spencer Rogers - et produkt af modgang, prøvelser, beslutsomhed og kærlighed, som opbyggede sin tro fra begivenhed til begivenhed, fra udfordring til udfordring. Hvordan var hendes personlige historie?

Orson Spencer og hans seks moderløse børn satte over Missouri-floden og flyttede straks ind i deres endnu ikke færdigbyggede bjælkehytte i Winter

Quarters. Deres mor var død, ikke længe efter at de havde forladt Nauvoo. Familien måtte bosættes, før deres far rejste til England - han var af præsident Brigham Young blevet kaldet til at udgive en avis for kirken.

Orson Spencer havde oplært Ellen, der netop var fyldt fjorten, og Aurelia, kun tolv år gammel, til at være far og mor for de fire yngre børn. Han købte 8 køer, så der kunne være rigeligt med mælk at drikke og også til at sælge. Der var også en hest, som kunne sælges, hvis der skulle blive brug for at købe forsyninger. Den vinter var lang, kold og ensom. Mange mennesker i Winter Quarters døde. Aurelia skrev i sin dagbog: „Vi kom rigtig godt gennem den første del af vinteren . . . Vores hest og alle vores køer med undtagelse af én er døde, så vi havde ingen mælk og smør; vore forråd var næsten brugt op . . . Vi led meget af

sult; en del af tiden havde vi ikke andet end majs-mel, der blev rørt op med vand og bagt på en plade. Mangen en aften er jeg gået i seng uden at spise, fordi jeg måtte vente, til jeg var sulten nok til at spise vores fattige mad” (Rogers, s. 48,50-51).

En dag besøgte præsident Brigham Young familien Spencers et-værelses bjælkehytte og fandt den ordentlig og børnene rene. Deres far havde været borte et år. De hellige var begyndt at forberede sig på deres videre rejse vestpå.

Børnene fortalte præsident Young, at deres far skrev tit, og at han gav forslag til, hvad tøj de skulle have på, hvordan de skulle rede håret, hvad de skulle gøre, hvis de blev syge, og hvordan de skulle passe hinanden. Efter at præsident Young havde læst deres far's sidste brev, sagde han, at han havde en vigtig sag for dem at overveje. Han spurgte: „Hvad ville I sige til det, hvis jeres far blev i England i endnu et år? Vi har brug for ham dér”.

Børnene så på hinanden og ventede så på, at Ellen skulle tale, da hun jo var den ældste. „Hvis det anses for det bedste”, sagde Ellen stille, „så vil vi gerne have det sådan, for vi ønsker at gøre det, der er bedst” (Rogers, s. 87).

Alle de andre børn samtykkede. De huskede, at Far engang havde skrevet: „Selvom Gud ihjelslår os, må vi have tillid til ham, så vil alt blive godt” (Rogers, s. 62).

De havde tro på deres far, på hans råd, og de have tro på deres Fader i himlen. I foråret 1848 flyttede Spencer-børnene, fast beslutsomme og med taknemmelige hjerter, mod vest sammen med de hellige.

I de 2 år, hvor deres far ikke var hjemme, oplevede de 6 børn mange prøvelse - de drog over prærierne til Salt Lake dalen, boede i et gammel fort og flyttede

derefter til et ét-værelses hus, opført af soltørrede, hjemmelavede mursten. Slægtninge og venner så til dem, men ansvaret lå på de to ældste piger, Ellen og Aurelia.

Endelig kunne Orson Spencer, den tidlige engelske baptisk-præst, bydes velkommen hjem midt i et kor af råb og knugen og kys fra sin heltemodige familie. Han blev udpeget til rektor for det nye University of Deseret. Datteren Aurelia var i nogen tid en af hans elever, men hun var blevet forelsket i Thomas Rogers, en ung kusk, mens de drog over prærien. De giftede sig og bosatte sig i en bjælkehytte i Farmington. Her ved foden af Wasatch-bjergene med udsigt over den store Saltsø-dal tilbragte Aurelia Spencer Rogers resten af sit liv. Her fødte hun 12 børn, hvoraf hun måtte begrave 5 som helt små. Efterhånden som hendes børn voksede op, blev hun mere og mere optaget af mangelen på gode aktiviteter for dem på ugens hverdage og det blev begyndelsen til primary.

Aurelia Rogers var af „metalsmelterens ild” (Mal. 3:2). Mosiah's råd om „I vil ikke tilstede, at jeres børn går sultne eller nøgne . . . overtræder Guds love . . . Men I vil lære dem at vandre på sandhedens veje . . . at elske og tjene hinanden” var en del af hendes liv. (Se Mosiah 4:14-15).

Fra denne ydmyge begyndelse i en lille mormon-by er kommet en verdensomspændende interesse for børnene. Enhver lille del af vores primary-program er i harmoni med Kristi belæring. Sundhed, dyd, kultur, tjenestegerning og kærlighed til hinanden følger styrke og formål til primary, som vi hylder ved afslutningen af dens første 1. hundrede år.

I primary's første tid fandtes der ingen lektiebøger eller forslag til undervisningen. Børnene blev belært om lydighed,

tro på Gud, bøn, punktlighed, god opførsel og visdomsordet. Aurelia må have fundet styrke ved at læse: „Bliv derfor ikke trætte af at gøre godt. Thi I lægger grundvolden til et stort værk, og af de små ting kommer det, som er stort” (L&P. 64:33).

Primary vil fortsætte med at opfylde sine mål, der gælder at berige børns tilværelse - så de kan velsigne ikke alene deres eget, individuelle liv, men også deres familiers og venners. Ethvert barn har brug for at vide, at det har en Fader i himlen, som elsker det, at udvikle tro på Jesus Kristus, og at få et ønske om at efterleve evangeliet, så det kan imødegå denne verdens pres og problemer. Primary tilhører børnene. Aurelia skrev: „Hvorfor skulle noget som helst have lov til at indtage pladsen før forældreskabets allerhelligste pligt, nemlig at sørge for børnenes åndelige velfærd? Det var det spørgsmål, som tyngede mit sind” (Rogers, s. 206).

Selvom primary's ansvar er slidsomt, er forældrenes udfordring endnu større.

Udover de skadelige programmer i fjernsynet er der narkotika, børnemisbrug, acceptering af voldelige handlinger samt børnepornografi. Undersøgelser godtgør, at amerikanske børn ser fjernsyn halvdelen af den tid, de er vågne. Når de er 12 år gamle, vil de have overværet den voldelige tilintetgørelse af 18,000 menneskelige væsener. 12 år gamle vil de have tilbragt 10,720 timer ved fjernsynsapparatet og kun 352 timer i primary, selvom de dér har 100% mødedeltagelse.

Idag hylder vi ikke blot Aurelia Rogers men alle primary's ledere og lærere, som i de første et hundrede år har oplært os. Hendes motto var:

Vore børn er vore smykker og vi ved, hvad de er værd, for at intet barn skal mistes sørger himlens englehær. (Rogers, s. III)

Må vi som forældre og åndelige ledere velsignes, så vi forstår, hvad Mesteren mente, da han sagde: „Hvis I ikke vender om og bliver som børn, kommer I slet ikke ind i Himmeriget” (Matt. 18:3). I Jesu Kristi navn. Amen.

Bedrøv ikke Helligånden, at vi ikke skal miste den

Ældste James A. Cullimore
De halvferds' første Kvorum

„Vi har en ven, hvis vi ikke driver ham bort fra os ved at gøre ondt; den ven er Helligånden”.

Mine brødre og søstre, jeg bringer hilsener til jer fra de hellige i Storbritannien og Sydafrika. Det er spændende at se, hvordan værket skrider fremad i disse områder. Der er ny 27 stave i Storbritannien og 1 i Sydafrika. Lederskabet er almindeligvis stærkt, og værket går fremad og er til velsignelse for folkene dér.

Og nu har vi en generalautoritet fra dette område. Jeg er sikker på, at medlemmerne vil være begejstrede. Og, broder Cuthbert, jeg tror, at jeg sikkert kan bringe dig lykønskninger og velsignelser fra folk i dit fødeland. Vi lykønsker dig. Det er en stor glæde at betjene det område. Når jeg hver week-end besøger staven, spørger jeg som regel stavspræsidenten, hvad der er hans største hovedpine i staven. Og ofte er svaret: „Manglende forpligtelse hos det enkelte medlem, manglende beslutsomhed om at ville sætte Herrens værk først i deres tilværelse”. Så tænker jeg på Nephis ord: „Og jeg hørte en røst fra Faderen, som sagde: 'Ja, min elskedes ord er sande og

troværdige. Den, som holder ud indtil enden, skal blive frelst”.

Og nu, mine elskede brødre, efter at I er kommet ind på den lige og snævre sti, vil jeg spørge, om I har gjort alt? Se, jeg siger jer, nej; thi I kan ikke være kommet så vidt uden ved Kristi ord med urokkelig tro på ham, idet I helt forlader jer på hans fortjenester, som er i stand til at frelse.

Derfor må I stræbe fremad med standhaftighed i Kristus og have et fuldkommen klart håb og kærlighed til Gud og alle mennesker. Og om I således stræber fremad og møtter jer med Kristi ord samt holder ud til enden, se, så siger Faderen, skal I få det evige liv”. (2. Nephi 31:15, 19-20).

Hvor umådelig vigtigt er det ikke at have Helligåndens lys til at give os vejledning. Helligånden, der fungerer gennem præstedømmet, kan i høj grad berige vores tilværelse.

„Og det lys, som skinner, der giver jer lys, er gennem ham, som oplyser jeres øjne, og er det samme lys, der skærper jeres forstand.

Og dette lys kommer fra Guds nærhed og opfylder det umådelige rum” (L&P. 88:11-12).

Herren sagde til Frederick G. Williams: „Vær derfor trofast og pas på det

embede, hvortil jer har kaldet dig. Styrk de svage, støt de nedhængende hænder og styrk de matte knæ.

Og dersom du er tro indtil enden, skal du få udødelighedens krone og evigt liv i de boliger, som jeg har beredt i min Faders hus" (L&P. 81:5-6).

Gud giver sin Ånd til hvert enkelt af sine børn for at hjælpe dem at holde befalingerne og opfylde deres tilværelses formål. Men som det er skrevet:

„Hvad intet øje har set og intet øre hørt, og hvad der ikke er opkommet i noget menneskes hjerte, hvad Gud har beredt for dem, der elsker ham.

Thi os har Gud åbenbaret det ved Ånden; Ånden ransager jo alt, endog Guds dybder . . .

Men vi har ikke fået verdens ånd, men Ånden fra Gud, for at vi kan lære at kende, hvad Gud i sin nåde har skænket os;

og der om taler vi ikke med ord, lærte af menneskelig visdom, men med ord, lærte af Ånden, idet vi tolker åndelige ting for åndelige mennesker" (1. Kor. 2:9-10, 12-13).

Af præsident Lorenzo Snow lærer vi om fordelene ved at søge Ånden:

„Der findes en måde, hvorpå mennesker kan holde deres samvittighed ren for Gud og mennesker, og det er at bevare i sig Guds Ånd, der er åbenbaringsens ånd til enhver mand og kvinde. Den vil åbenbare for dem, selv i de mindste forhold, hvad de skal gøre, ved at komme med forslag til dem. Vi bør prøve at forstå denne ånds natur, så vi kan forstå dens forslag, og så vil vi altid være i stand til at gøre det rigtige. Det er det storslåede privilegium af enhver sidste dages hellig. Vi ved, at det er vores ret at modtage manifesteringer af ånden hver eneste dag af vort liv . . . Ånden er i

enhver mand og enhver kvinde, så de ikke behøver at vandre i mørke, og det er slet ikke nødvendigt for dem at komme til kirkens præsident eller til De Tolv eller til Israels ældster for at få råd; de har det inden i sig ... Fra det tidspunkt, hvor vi modtager evangeliet, går i dåbens vande og bagefter får håndspåleggelse for den Helligånds gave, har vi en ven, hvis vi ikke driver ham bort fra os ved at gøre ondt. Den ven er den hellige Ånd, Helligånden, der deltager i det, der hører Gud til og viser det til os. Det er et storartet middel, som Herren har givet os, for at vi kan kende lyset og ikke bestandigt skal kravle i mørket' (I Conference Report, Apr' 1899, s. 52).

Apostlen Pulus tilrådede os til ikke at bedrøve Helligånden, for at vi ikke skulle miste den. Han sagde:

„Bedrøv ikke Guds Helligånd, som I blev beseglet med til forløsningens dag. Al bitterhed og hidsighed og vrede og skrig og spot være fjernet fra jer som i det hele al ondskab!

Men vær gode mod hverandre og barmhjertige, så I tilgiver hverandre, ligesom Gud har tilgivet jer i Kristus" (Efes. 4:30-32).

Præsident Harold B. Lee har sagt:

„Jeg har lært noget af det, som Ånden har forkyndt, og jeg ved nu, at stedet for sikkerhed i denne verden ikke er på noget bestemt sted; det betyder ikke ret meget, hvor vi bor; men det altafgørende er, hvordan vi lever, og jeg har fundet, at sikkerhed kun kan komme til Israel, når de holder befalingerne, når de lever på en sådan måde, at de kan glæde sig over Herrens Helligånds ledsagelse, ledelse, trøst og vejledning, når de er villige til at lytte til de mænd, som Gud har sat til at præsidere som hans talerør, og når vi følger kirkens råd" (I Conference Report, Apr. 1943, s. 129). Kirkens livsnerne er Helligånden, der

fungerer gennem præstedømmet. Kirken vejledes i alle forhold ved åbenbaring. Herren sagde til Oliver Cowdery: „Sandelig, sandelig siger jeg dig: Så vist som Herren, din Gud og Førløser, lever, skal du få kundskab om alt, hvad du beder om i tro og med et oprigtigt hjerte; og når du tror, skal du få kundskab om de graverede, gamle optegnelser, der indeholder de dele af mine skrifter, om hvilke der er bleve talt gennem min Ånds åbenbarelse.

Ja, se, jeg vil tale til dig i din sjæl og i dit hjerte gennem den Helligånd, der skal komme over dig, og som skal bo i dit hjerte.

Se, dette er åbenbaringens ånd, den ånd, ved hvilken Moses førte Israels børn gennem Det røde Hav på tør bund" (L&P. 8:1-3).

Det er på denne måde, vejledning kommer til kirkens præsident.

Det er den samme ånd, der giver vejledning til stavspræsidenten, til wardets biskop og til det individuelle medlem af kirken.

Jeg kan lide dette vers i en af vore salmer:

Din Ånd, Herre, har rørt vores sjæl, og ved sin indre, skinnende glød ser vi igen vort hellige mål og føler din nærhed her, hvor vi er. Ingen brændende busk nær Sinai kunne vise dit nærvær, Herre så meget.

Brændte ikke vore hjerter i os? Vi ved, at Åndens brænden er her. Den får vore sjæle til at længes efter at tjene; Den gør pligtens sti helt klar. Herre, må den tilskynde os, dag efter dag, i alt, hvad vi gør, i alt, hvad vi siger. (i „Hymns", no. 204)

Må jeg efterlade hos jer mit vidnesbyrd, mine brødre og søstre, om sandheden af dette storslåede værk, et vidnesbyrd, jeg har modtaget på samme måde, gennem Helligånden, når den har vidnet for mig. I Jesu Kristi Navn. Amen.

Hold dig uplettet af verden

Ældste George P. Lee
De halvfjerds' første Kvorum

„I kan ikke både holde Gud og Satan i hånden på samme tid; I må enten slippe den ene eller den anden.“

Mine brødre og søstre, jeg vil gerne henvende mig til kirkens unge mennesker, kirkens ungdom. Jeg elsker kirkens unge mennesker. Jeg tror oprigtigt at nutidens unge mennesker er nogle af de bedste unge mennesker der nogen sinde har levet på denne jord. Én af grundene til at jeg ved dette, er på grund af de gode, pligtopfyldende missionærer, jeg præsiderer over i Arizona Holbrook missionen. Missionærerne af i dag kommer mere forberedte, mere modne og mere åndelige end nogen sinde før.

I unge mennesker er blandt de mest tapre, de bedste af ånderne fra forudtilværelsen; og Gud har holdt jer tilbage for at I kunne komme frem i disse farefyldte tider, disse sidste dage, med et guddommeligt formål for øje. Disse udvalgte ånder, der kommer til jorden i dag, var udvalgte allerede i forudtilværelsen, før de kom her. Grunden til at de var udvalgte i himlen er, at de var lydige, tapre og at de omhyggeligt efterlevede befalingerne. I unge mennesker levede i himlen ved beskuen; med andre ord, I

kunne se med jeres åndelige øjne, I så Gud, og I så Jesus Kristus, jeres ældre bror, og I så også Satan.

Da Satan ved krigen i himlen gjorde oprør og prøvede at overtale jer til at følge sig, kæmpede I på Herrens side. I var loyale og trofaste. I levede omhyggeligt efter budene og gjorde nøjagtigt hvad Herren forventede af jer.

Og nu i disse sidste dage, i disse meget vanskelige og vovelige tider, behøver jeres himmelske Fader jer igen til at bringe sit værk frem. Han behøver jer, som bestod prøven i himlen, I som er blevet prøvet, I som var loyale og trofaste, I unge mennesker, som han håber vil modstå enhver form for ondt på denne jord så I vil være ligeså loyale og trofaste her, som I var før, og ligeledes håber han at I vil fortsætte hans forberedelsesarbejde til hans enbårne Søns, Jesu Kristi andet komme, jeres ældre bror, jeres Forløser og Frelser.

Som led i jeres forberedelse til at tjene Herren, lad mig da give jer følgende forslag, som en hjælp til at holde sig uplettet af verden:

1. Kære ungdom, det er Guds vilje at I bør være dydige. I er meget specielle, I er kaldede, I er sønner og døtre af Gud. I kan være dydige. Herren har sagt: „Pryd

altid dine tanker med dyd." (L&P. 121:45)

Af alle de ting I besidder, er dyd den vigtigste. Det er en kostelig perle. Mennesker kan stræbe, slide og slæbe hele deres liv efter berømmelse og rigdom, men jeres største berømmelse og rigdom vil komme ved at leve dydigt. Rigdommen og berømmelsen, der kommer ved at leve dydigt, er fred med jer selv, med jeres medmennesker, og med Gud, samt glæderne og lykken ved at leve retskaffent. At være berømte for at have jeres navne optegnede i vores himmelske Faders livsbog, som én der er loyal og trofast og som elsker Herren, er meget bedre end at blive æret med verdens hæder og ros.

Lad dyd og renhed være dit skjold og din rustning, og du vil være uovervindelig. Eftersom dyd er så kosteligt, bær den da åbenlyst og gem den ikke i de boks ligesom man gør med kronjuveler.

Paulus sagde: „Hvis nogen ødelægger Guds tempel, skal Gud ødelægge ham; thi Guds tempel er helligt; og I er jo hans tempel!" (1. Kor. 3:17)

Spot ikke Gud, I unge mennesker. Dyd er én af Guds love.

2. Unge venner, det er Guds vilje at I beder uophørligt. Som dreng knælede jeg tit ned i vores lille ydmyge hytte i Navajo reservatet. Og jeg er tit blevet prøvet. I disse øjeblikke bad jeg min himmelske Fader om tro, styrke og mod til at kunne modstå fristelserne. Tit når jeg var på mine knæ, gjorde mine egne brødre grin med mig, ved at grine og råbe spottende bemærkninger ind gennem revnerne i hyttens vægge, men jeg lod mig ikke forstyrre af dem.

De unge mennesker, som tidligt i deres liv knæler ned og beder Gud om mod og tro til at modstå fristelser, vil opdage at fristelsen mister meget af sin glans, og at fristelsen er meget utiltrækkende. I kan ikke modtage et fuldvoksnet vidnesbyrd

om at Gud lever og at kirken er sand, ligesom I heller ikke kommer til verden fuldt udvoksede. I starter som små, men vokser uophørligt.

Jeres tro behøver næring gennem bønner. Træn troens muskel til den er af en sådan styrke at den kan holde jer oppe. Kære unge mennesker kom ned på jeres knæ. Herren har et vidnesbyrd parat lige til jer - et der svarer til jeres størrelse og behov - men I må spørge om det.

Enhver ung mand og ung pige skulle holde bøn før de gik ud sammen. Fordi en Navajo dreng, der kom fra simple, ydmyge og fattige forhold, knælede ned og bad, blev han et effektivt instrument i Guds hånd. En dreng der beder bliver en mand der beder, en mand der beder, bliver en gud.

3. Mine unge venner, det er Guds vilje at I kæmper for Herren Jesus Kristus, for kirken, og hans retfærdighed. Josua gjorde sin stilling klar da han sagde: „Så vælg i dag, hvem I vil tjene, . . . Men jeg og mit hus, vi vil tjene Herren!" (Josua 24:15)

Kære unge mennesker, I må gøre det samme. I må tage den samme beslutning. Ved hver ny fristelse, skulle I allerede på forhånd vide hvad jeres beslutning, eller reaktion ville være - nemlig at I vil tjene Herren. I burde stræbe efter Guds hæder og ikke efter menneskenes hæder.

Atter, som ung Navajo dreng, der voksede op i et reservat og som den eneste mormon i min familie, blev jeg tit fristet af venner hvis værdier ikke var så høje som mine egne. Selv mit eget kød og blod, mine egne brødre og søstre, prøvede mig.

Tre-fire af mine brødre var så opsat på at jeg skulle leve på deres måde, at de en dag overfaldt mig og prøvede at binde mine arme og ben. Når jeg så var hjælpeløs ville de hælde vin og øl i mig.

Men planen virkede ikke. Jeg gjorde modstand. Jeg kæmpede imod med al den styrke og alt det mod jeg havde. Det lykkedes mig at komme fri og løbe væk fra dem. Men jeg elskede dem stadig, og bad min himmelske Fader tilgive dem. Kære unge mennesker, I må gøre det samme; I må kæmpe for Herren, selv mod jeres eget kød og blod, selv mod jeres egne brødre og søstre, selv mod jeres kære og jeres venner.

Kære unge mennesker, det er Herrens vilje at I tjener ham alene, og ikke følger billedet af jeres egen gud. Herren har sagt: „De søger ikke Herren for at indføre hans retfærdighed, men enhver vandrer på sin egen vej og efter sin egens guds billede, hvis billede er i verdens lignelse, og hvis væsen er en afguds væsen”. (L&P. 1:16)

Kære unge mennesker, I kan ikke både holde Gud og Satan i hånden på samme tid. I må enten slippe den ene eller den anden. Når I tilbyder hård rockmusik eller hvilken som helst anden verslig afgud mere end åndelige ting, holder I Satan i hånden og vandrer i mørket. I vil blive ufølsomme overfor åndelige ting; I vil miste interessen og lysten for at komme til kirkens møder og for at gå på mission. Tvivl og frygt vil overskygge jeres sind. I vil begynde at gå jeres egne veje, efter jeres egen guds billede, „hvis billede er i verdens lignelse, og hvis væsen er en afguds væsen”. Billedet af nogle sportshelte, filmstjerner, rockstjerner, penge og sportsvogne er i verdens lignelse, deres væsen er en afguds væsen. Tilbed dem ikke!

5. Kære unge mennesker, det er Herrens vilje at I er lydige. Disciplinér jer selv til at være lydige overfor jeres forældre, jeres præstedømmeledere, og overfor Herren. Lydighed fører til succes og lykke; mens ulydighed fører til oprør og åndeligt forfald. Hvis jeres forældre råder jer til ikke at gå ud sammen før I er

seksten, så hør efter og adlyd. Hvis jeres præstedømmeledere råder jer til at være kyske, så hør efter og adlyd. Hvis Herren råder enhver ung mand til at gå på mission, så hør efter og adlyd. For Herren har sagt: „Jeg Herren, er forpligtet, når I gør, hvad jeg siger, men når I ikke gør, hvad jeg siger, har I intet løfte”. (L&P. 82:10)

6. Unge venner, det er Herrens vilje at I omhyggeligt studerer skriften. Lær tidligt i livet at elske skriften. Hav jeres egne standardværker. Skriften oplyser sindet og giver styrke, mod, fred, og sindsro. Usund verdslig litteratur formørker sindet.

Skrifterne vil hjælpe de unge mænd til at forberede sig til deres mission og hjælpe dem til at fuldføre den med succes. Skrifterne forbereder de unge piger til moderskabet, samt hjælpe dem til at blive blide, omsorgsfulde og kærlige mødre i Zion. Skrifterne mere end noget andet, vil hjælpe jer til at overvinde verden og gøre jer i stand til at blive guder og gudinder, konger og dronninger i den celestiale verden. Herren har sagt: „Hvad jeg, Herren, har talt, har jeg talt, og jeg undskylder mig ikke; og selv om himlen og jorden forgår, skal mit ord dog ikke forgå, men skal gå i opfyldelse, enten ved min egen røst eller mine tjeneres, thi det er det samme”. (L&P. 1:38)

Unge mennesker, hvad end fristelsen må være, tag jeres beslutning og forsvar Herren. I er for gode, I er for uskyldige, I er for blide og rene, til at miste. Undgå at udsætte jer selv for fristelser. Den værste form for fristelser er dem I selv planlægger og træffer foranstaltninger til. Hvis verden hader jer, og siger at I er gammeldags, så husk at Herren har sagt: „Når verden hader jer, så skal I vide, at den har hadet mig før jer.

Var I af verden, så ville verden elske sit eget; men fordi I ikke er af verden, men

jeg har udvalgt jer af verden, derfor hader verden jer". (Joh. 15:18-19)

Gør ikke som verden gør, I unge mennesker. Vær forskellige fra verden. Det er sjovt at være forskellig, mærkværdig eller underlig i verdens øjne. Jeres mission er at overvinde verden, at overvinde had, at overvinde fordomme, at overvinde modløshed, at overvinde det sanselige menneske og igen være loyale og trofaste, det samme som I var i forudtilværelsen. I forudtilværelsen bestod I en prøve. I var modige, I var lydige. Herren forventer det samme af jer her på jorden - at I er lydige, at I er modige.

Én eller anden har sagt: „Intet menneske kommer ned i helvede ved et eneste

spring". Mine unge venner, jeg beder til at I må være stærke nok til, at kunne modstå en hvilken som helst fristelse, I vil komme ud for, samt at I vil være påpasselige og undgå enhver form for ondskab. I dag er I dejlige, udvalgte, blide og rene, men i morgen er det op til jer. Jeres fremtid er strålende og fyldt med velsignelser. Ungdom er en kraft. Den største magtfaktor kirken har er ungdommen, og den største og vigtigste magtfaktor nationen besidder er ungdommen. Gud elsker jer. Jeg elsker jer. Hver dag takker jeg for at vi har unge mennesker som jer. Og jeg beder til at han altid vil våge over jer, i Jesu Kristi navn. Amen.

Beslutsomhed

Ældste Eldred G. Smith
Kirkens patriark

„Søg Herrens vejledning, når der skal træffes beslutninger, men brug den gudgivne ret til handlefrihed“.

Med disse unge mennesker bag mig er jeg fristet til at gøre som broder Monson gjorde og fortælle historier om unge mennesker. Men når jeg tænker på oversætterne og på den tid der er tildelt mig, vil jeg modstå denne fristelse.

Jeg kan opsummere min tale i dag med et eneste ord. Dette ene ord er: *beslutsomhed*. At træffe beslutninger, vil jeg mene, er at gøre brug af den gudgivne ret til handlefrihed.

Nogle mennesker ønsker at påtvinge andre deres beslutninger.

Nogle ønsker ikke at træffe deres egne beslutninger.

Nogle har evnen til at træffe hurtige og effektive beslutninger. Ligesom alle andre gaver, kræver det øvelse at træffe beslutninger. Jo mere vi gør det, jo lettere bliver det.

Det er ligesom drengen fra byen, der tog ud for at arbejde på en gård. Han var ifærd med at sortere kartofler da han blev spurgt, hvad han syntes om at arbejde på gården. Han svarede: „Jeg kan godt lide arbejdet, men at skulle

træffe alle disse beslutninger, er nedslående.“ Det siges, at ens karakter kan måles ved hvad man laver i sine ledige stunder. Det er nemlig der, man træffer sine egne beslutninger.

Ét af de vigtige formål med livet her på jorden, er at lære at træffe beslutninger. En god leder indenfor forretningsverdenen, i kirken eller i hjemmet, er én, som kan træffe gode beslutninger. Tænk på de beslutninger en biskop eller en stavspræsident må træffe.

Herren har sagt: „Thi se, dette er min gerning og herlighed - at tilvejebringe udødelighed og evigt liv for mennesket“ (Moses 1:39)

Da evangeliets plan blev forklaret for Lorenzo Snow, nedlagde han hele planen i et enkelt epigram: „Som mennesker er nu, har Gud engang været og som Gud er nu, kan mennesket engang blive“ (Lorenzo Snow, 11. jan. 1892, genoptrykt i *Latter-day Prophets Speak*, ed. Daniel Ludlow, Bookcraft, 1951, s. 72)

Så, hvis mennesket skal blive som Gud er nu, må det lære at træffe vigtige beslutninger på eget initiativ.

Mange tror at Gud vil besvare ethvert spørgsmål for os enten gennem bøn eller gennem en præstedømmevelsignelse. Nogle unge mennesker ønsker at Herren

skal fortælle dem hvilke fag de skal studere, hvilken skole de skal gå på, hvilket erhverv de burde uddanne sig i, eller hvilken stilling de skal ansøge om. Det er rigtigt at megen hjælp kan modtages gennem bøn eller gennem en velsignelse, men den afgørende beslutning er jeres egen.

Jeg tror ikke at Herren bekymrer sig så meget om, hvad vi studerer, eller hvilken karriere vi følger, så længe det er et hæderligt arbejde. Han bekymrer sig for vor udødelighed og evige liv - eller ophøjelse.

Alle har medfødte talenter. Find ved et studie af din genealogi frem til de talenter du har arvet fra dine forfædre, ved at sammenligne de ting som du kan lide at gøre, eller let gør, med de ting som dine forfædre har gjort. Bliv så ekspert eller specialist inden for dette område. Herren vil velsigne dine anstrengelser i dine studier og i dit daglige arbejde.

Herren gav Oliver Cowdery nøglen til åbenbaring:

„Men se, jeg siger dig: Du må udtænke det i dit eget sind, og da må du adspørge mig, om det er rigtigt; og dersom det er rigtigt, vil jeg bevirke, at dit hjerte brænder i dig, og derved skal du fornemme, at det er rigtigt.

Men er det ikke rigtigt, skal du ikke have

sådan følelse, men dine tanker skal være så uklare, at du glemmer det, der var urigtigt.’ (L&P. 9:8-9))

Dette burde være vores vejledning i alle større beslutninger. Vi træffer ustandseligt beslutninger hver dag, enten mentalt eller mundtligt. Dette er hvad handlefriheden er - retten til at vælge.

Med kirkens vækst i dag, forstår vi visdommen i åbenbaringen, der blev givet tilbage i 1831 i Jackson County, Missouri:

„Thi se, det er ikke passende, at jeg giver befaling i alle ting; thi den, som skal tvinges til alt, er en lad og ikke en klog tjener, hvorfor han ingen belønning får. Sandelig siger jeg: menneskene burde virke med iver for en god sag og gøre mange ting af egen fri vilje og udøve megen retfærdighed.

Thi kraften dertil har de i sig, hvorved de kan handle efter egen fri vilje. Og dersom menneskene gør det gode, skal de ingenlunde miste deres løn”. (L&P. 58:26-28. Kursiv tilføjet.)

Vi kan således sige ligesom Moses, da han kom ned fra Sinai bjerg: „Hvem . . . er for Herren”? (2. Mos. 32:26) Eller som Josua råbte: „Så frygt nu Herren og tjen ham i oprigtighed og trofasthed, . . . så vælg i dag, hvem I vil tjene”. (Josua 24:14-15)

Brug din Gudgivne handlefrihed til at vælge hæderlighed til fordel for uhæderlighed, til at tjene dine medmennesker, og til at bygge Guds rige op.

Beslut tidligt i livet at gå på en mission. Mange unge mænd, som skulle gå på mission, kommer aldrig afsted, fordi de ikke traf beslutningen tidligt nok til, at de kunne planlægge at komme på mission. Så synes andre aktiviteter dem mere vigtige.

Beslut at undervise i evangeliet resten af dit liv, ikke blot 2 år. At gå på en 2-årig mission lærer os som regel blot hvordan man skal undervise i evangeliet. Derefter

burde vi bruge resten af vort liv med at undervise i evangeliet.

Undervis med dine egne handlinger. Lev et godt, rent liv. Beslut dig til at undgå umoralitet. Beslut dig til at undgå pornografi. Beslut dig til at leve et rent liv så du kan være værdig til at blive viet for tid og evighed i Herrens tempel. Bestem dig til ikke blot at være værdig, men beslut dig også til at blive gift i templet. Bestem dig til at efterleve loven for et celestialt ægteskab. Befalingen i ægteskabsceremonien er at man skal, „Bliv(e) frugtbar(e) og mangfoldige og opfyld(e) jorden”. (1. Mos. 1:28) Idet Herren i Lære og Pagter omtaler det celestiale ægteskabs velsignelser (han taler om forholdet mellem manden-hustruen) gjorde han følgende udtalelse: „Og om I forbliver i min pagt og ikke begår mord, hvorved uskyldigt blod udgydes”. (L&P. 132:19) Hvad tror du det er han taler om? Er det

muligt at han hentyder til abort? Tænk over det, er der noget mere uskyldigt end det ufødte barns liv? Og hvorfor hentyder Herren til mord, mens han er ved at tale om ægteskabet? Undfangelsen er en aftale med Herren om, at du vil skabe et legeme, medens Herren forpligter sig til at sende en levende ånd ned i legemet. Ingen pagt med Herren kan brydes uden at der følger en straf.

Bestem dig til at studere i skriften. Find ud af hvad evangeliets plan går ud på. Bliv en del af den.

Bestem dig til at overholde Herrens befalinger. Vær en del af hans rige, for at forberede hans andet komme.

Søg Herrens vejledning når der skal træffes beslutninger, men brug den gud-givne ret til handlefrihed. Så vil du også vide, som jeg ved, at dette er hans kirke, Jesu Kristi Kirke, og dette bevidner jeg for jer i Jesu Kristi navn. Amen.

Jeg var ikke så langt uden hjælp

Ældste Ronald E. Poelman
De halvfjerds' første Kvorum

En ny generalautoritets udtryk for hengivenhed

Frelseren indbyder alle mennesker til at komme til ham, og han beder os om at bringe ham „et sønderknust hjerte og en angergiven ånd.” (L&P. 59:8) Aldrig før har jeg følt betydningen af denne indbydelse og henstilling i den udstrækning, som jeg gør nu. Samtidig føler jeg en mægtig styrke, som jeg er dybt taknemmelig for.

Jeg accepterer denne kaldelse med tro og håb. Ligesom den lille skildpadde, der pludselig sad på toppen af en hegnspæl, ved jeg, at jeg ikke var nået så langt uden hjælp.

Jeg kan slet ikke give udtryk for den inderlige taknemmelighed og hengivenhed, jeg føler for min kære familie, mine venner, lærere, ledere og andre bekendte. Når jeg ser tilbage på mit liv indtil nu, har det været meget vanskeligere og meget mere lovende, end jeg kunne have forventet. Jeg beder blot om, at de forskellige erfaringer her i livet i nogen grad har beredt mig for det, der ligger forude. Nu har Guds profet kaldet mig

til fuldtids- og livstidstjeneste for Frelserens sag, og jeg har en følelse af utilstrækkelighed, der får mig til at indse, at forberedelsen til denne tjeneste kun lige er begyndt.

Jeg ønsker at sige til præsident Kimball, de andre generalautoriteter og hver eneste af jer, at jeg virkelig påskønner jeres oprakte hånd som tegn på, at I vil støtte mig, og jeg lover jer, at jeg vil gøre mit bedste i de opgaver, der bliver pålagt mig.

Som svar på oprigtigt studium og inderlig bøn for næsten 30 år siden, bekræftede Helligånden for mig, at Jesus af Nazaret er Guds Søn og hver eneste sjæls Frelser og Forløser. Fra denne overbevisning og gennem den samme Ånd har jeg modtaget kundskab om, at hans evangelium altid er sandt, at det er blevet gengivet til jorden, at skrifterne - som jeg holder meget af - inklusive Mormons Bog, er guddommelige optegnelser, at Joseph Smith og hans efterfølgere, inklusive Spencer W. Kimball, er Guds profeter, og at vor himmelske Fader elsker hver enkelt af os. Jeg takker for denne kundskab, og giver jer mit personlige vidnesbyrd om, at disse ting er sande, i vor elskede Frelser og Herre, Jesu Kristi navn. Amen

„Må Guds rige have fremgang”

Præsident Ezra Taft Benson
De tolv Råd

„I århundreder har kristne over hele verden bedt om, at Guds rige må komme; vi erklærer i fuld alvor: dagen er kommet!”

Da jeg for nylig besøgte Skandinavien og det øvrige Europa, havde jeg lejlighed til at holde adskillige pressekonferencer med udenlandske journalister. Disse journalister kendte lidt til kirken og var forbløffede over dens vækst og fremgang, målt i det stigende antal medlemmer. Jeg sagde: „Vi er taknemmelige for væksten af medlemstal. Men vi er endnu mere taknemmelige for væksten i tro og åndelighed.” Derpå citerede jeg fra nogle statistikker for at støtte denne udtalelse. Da jeg i 1943 blev medlem af De tolv Råd, var gennemsnitstilstedeværelsen ved nadvermøder - vor gudstjeneste om søndagen - ca. 20%. I dag er den verdensomspændende tilstedeværelse på ca. 41%. Tilstedeværelsen ved de unges møder er på 46%, og i primary - for børnene - er den 67%. Væksten, fremgangen og den stigende åndelighed blandt kirkens medlemmer er ikke blot en tilfældighed, fortalte jeg dem. Det er resultatet af et rigt program, baseret på evige sandheder.

Jesus fortalte de oprindelige Tolv, at

dette ville være et af tidernes tegn. Han sagde:

„Og dette evangelium om Riget skal prædikes over hele jorden til et vidnesbyrd for alle folkeslagene; og så skal enden komme.” (Matt. 24:14)

I dag tilbyder Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige budskabet om evangeliets gengivelse til enhver nation, der vil lade os komme over dets grænser. Dette er en opfyldelse af det syn og den åbenbaring, der blev modtaget af profeten Daniel, „der forudså og forudsagde, at Gud ville oprette sit rige i de sidste dage, for aldrig mere at udslætte eller give det til noget andet folk.” (Joseph F. Smith: En åbenbaring om de dødes forløsning 1:44) Han sammenlignede begyndelsen af dette rige med en lille sten, der blev revet løs, men ikke ved menneskehænder. Stenen rullede frem og blev til et stort bjerg, der fyldte hele jorden. (Se Dan. 2:34-35, 44-45)

Denne forklaring underbyggede Herren gennem ny åbenbaring til profeten Joseph Smith. Han sagde:

„Guds riges nøgler er overladt menneskene på jorden, og fra nu af skal evangeliet udgå til jordens ender, ligesom den sten, der uden hænder blev revet løs af bjerget, skal rulle frem, til den opfylder jorden.” (L&P. 65:2)

Det er den skæbne, som himlen har bestemt for denne kirke og dette rige. Ikke alle mennesker vil opfatte Guds hånd i dette sidste dages værk. Jesus sagde til Nikodemus: „Ingen kan se Guds rige, hvis han ikke bliver født på ny.” (Joh. 3:3) Uden Helligåndens vejledning og inspiration vil der være nogle, som ikke lægger andet i kirkens fremgang end social nysgerrighed.

Vi kan forvente at se de helliges retfærdighed og Guds riges fremgang med uformindsket hast, men det bliver ikke uden modstand. I 1845 erklærede De tolv Råd: „Når dette værk fortsætter sin kurs fremad og mere og mere bliver emne for politisk og religiøs interesse . . . vil ingen konge, regent eller borger, intet samfund eller noget menneske i det hele taget kunne forblive *neutral*. Alle vil . . . blive påvirket af den ene eller den anden ånd, og vil tage parti for eller imod Guds rige.” (James R. Clark, comp., *Message of the First Presidency of The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints*, Salt Lake City: Bookcraft, 1965-70, 1:257) Som Herren erklærede: „Zion skal tiltage i skønhed og hellighed, dets grænser skal udvides og dets stave befæstes.” (L&P. 82:14) Efterhånden som retfærdigheden tager til, vil det onde gøre det samme. Vi ser beviser på dette alle vegne. Det får somme tider medlemmer af kirken til at fortvivle. Men vi kan være forsikrede om, at Herren vil tage sig af dette i rette tid og på sin egen måde. Hør hans ord:

„Jeg, Herren, er vred på de ugudelige . . . Jeg har i min vrede svoret og besluttet krig på jorden; de ugudelige skal dræbe de ugudelige, og der skal falde frygt over alle mennesker.

Og de hellige skal også kun undkomme med nød og næppe. Dog er jeg, Herren, med dem, og jeg skal komme ned fra himlen fra min Faders nærværelse og fortære de ugudelige med uudslukkelig

ild.” (L&P 63: 32-34; fremhævelse tilføjet)

Vi er sikkert ikke langt fra den dag, som Heber C. Kimball - bedstefar til præsident Spencer W. Kimball og medlem af Det øverste Præsidentskab - profeterede om. Han sagde:

„De hellige vil få prøvelser, der vil sætte selv de mest retskafne på prøve. Presset vil blive så stort, at de mere retfærdige blandt dem vil råbe til Herren dag og nat, indtil der kommer befrielse.” („Prophecy of Heber C. Kimball,” *Deseret News*, Church Section, maj 23, 1931, s. 3)

Men husk, at Herren i ny åbenbaring har sagt: „Er I beredt, behøver I ikke at frygte.” (L&P. 38:30) Er vi beredt? Må Gud hjælpe os til at blive det for de prøvelser, der venter forude.

Med disse profetiske advarsler og forsikringer foran os og med beviser på det ondes tiltagen, spørger kirkens medlemmer: „Hvorfor gør kirken ikke mere for at afsløre det onde i vort samfund?” „Er det en sammensværgelse?” „Hvad kan jeg gøre for at bekæmpe de falske filosofier, der har sneget sig ind i vort skolesystem og samfundet i almindelighed?” „Med de usikre politiske og økonomiske tilstande, verden befinder sig i, skal jeg da sende mine sønner og døtre på gymnasier og lade dem uddanne sig?” „Er kirken det eneste svar til problemerne omkring os, eller er der andre ting, vi bør gøre?”

Det er let nok at fortvivle, når vi kigger os omkring og ser samfundets fortøjning rive sig løs. Men vi må huske, at Herren sendte sine hellige til jorden for at „være et lys for verden og menneskenes frelsere.” (L&P. 103:9)

Dette er tidspunktet, hvor „Zion må stå op og iføre sig sine skønne klæder.” (L&P. 82:14) Kontrasten mellem kirken og verden vil blive endnu tydeligere i fremtiden, og vi håber, at denne kon-

trast vil få kirken til at virke mere tiltrækkende for dem, der ønsker at leve i overensstemmelse med Guds plan for os, hans børn.

Kirken vil altid repræsentere det, der er ærligt, dydigt, sandfærdigt og prisværdigt. Et sådant standpunkt for retfærdighed udgør en afvisning af alle de onde og falske filosofier. Det øverste Præsidentskab og De Tolv er ikke ligegyldige over for falske filosofier og ondskab, men vil fortsætte med at advare verden og de hellige efter Herrens vejledning. Ja, der er en sammensværgelse af ondt. Kilden til det hele er Satan og hans hære. Han har stor magt over mennesker til at „føre dem fangne efter sin vilje, endog så mange, som ikke vil lytte” til Herrens røst. (Moses 4:4) Hans onde indflydelse viser sig måske gennem regeringer, gennem falske uddannelsesmæssige politiske, økonomiske, religiøse og sociale

filosofier; gennem hemmelige samfund og organisationer og på utallige andre måder. Hans kraft og indflydelse er så stor, at om muligt, ville han endog føre de udvalgte vild. Som Herrens andet komme nærmer sig, vil Satans værk blive forstærket gennem adskillige lumskede bedrag.

Forældre må også gå ind for alt, hvad der er ærligt, dydigt og prisværdigt. Familiens overhoved har overfor sine børn ansvar for at støtte sunde påvirkninger i regering, skoler, i hjemmet, i nabolaget, i forretninger og i lokale teatre. Forældre må gøre noget, for at friheden bliver bevaret for deres børn, og for at den nuværende generation ikke bebyrder fremtidige generationer med gæld og ødselhed. Evangeliet, Guds rige, kan kun trives i en atmosfære af frihed. Enhver voksen har ansvar for at stemme på regeringsledere, for som

Herren har sagt: „Jeg, Herren, gør jer frie, derfor er I virkelig frie, . . . men når de ugudelige regerer, sørger folket. Derfor burde man med flid søge efter retskafne og kloge mænd.” (L&P. 98: 8-10)

Der er et tvingende behov for at skabe en mere fast og retskaffen indflydelse på offentlige affærer i samfund, stater, provinser og nationer i det hele taget. Der er brug for en styrke af positive indflydelser i alle områder af det offentlige.

Alt for mange familieoverhoveder tager ikke del i deres samfunds anliggender med den begrundelse, at de ikke har fået særlige instruktioner om det af kirkens ledere. Herren siger imidlertid:

„Det er ikke passende, at jeg giver befaling i alle ting; thi den, som skal tvinges til alt, er en lad og ikke en klog tjener, . . .

Menneskene burde virke med iver for en god sag og gøre mange ting af egen fri vilje og udøve megen retfærdighed.

Thi kraften dertil har de i sig, . . . Og dersom mennesker gør det gode, skal de ingenlunde miste deres løn.” (L&P. 58:26-28)

Joseph Smith, denne uddelings første profet, erklærede: „Vi har pligt til at bruge al vor indflydelse på at gøre sunde og gode ting populære og dårlige ting upopulære.” (*History of the Church, F15:286*)

Vi må spørge os selv: „Gør vi alt, hvad vi kan for aktivt at tage del i bevarelsen af vor frihed, ved f.eks. at opbygge en positiv indflydelse og modsætte os den flodbølge af ondskab, der truer med at oversvømme hele den menneskelige familie?

Et af familieoverhovedernes største ansvar er at hjælpe med til at berede ungdommen for fremtiden. Evangeliske principper kan bibringes gennem effektive familiehjemmeaftener, hvor un-

dommen vil blive styrket, så de ikke har grund til at frygte for fremtiden. En sådan belæring skal gøres med tro, vidnesbyrd og optimisme.

Det er kirkens mission at forkynde rigets evangelium til hele verden, at forløse vore afdøde slægtninge og at gøre de hellige fuldkomne - en positiv indstilling. Aldrig før i kirkens historie har der været et sådant forbrug af tid, planlægning og hjælpemidler for at gennemføre denne mission. Når alt kommer til alt, er dette den *eneste* løsning på verdens problemer.

Da Jesus blev ført frem for Pilatus, spurgte den romerske landshøvding ham, om han var en konge. Det var et politisk spørgsmål. Frelseren svarede: „Mit rige er ikke af denne verden.” (Joh. 18:36) Hans svar passer på vore dage: Hans riges værk er i særlig grad åndeligt. De økonomiske, politiske og sociale problemer, som verdens nationer står overfor, kan kun løses med Guds hjælp. Dagene, der ligger forude, bliver alvorlige, og de vil prøve de helliges tro. Men vi kan finde styrke i Herrens forsikringer gennem nutidsåbenbaring. Jeg citerer: „Derfor vil han bevare de retfærdige ved sin magt . . . Derfor behøver de retfærdige ikke at frygte; . . . de vil blive frelst, om det end skal ske ved ild.” (1 NePhi 22:17)

„Der skal være store trængsler blandt menneskenes børn, *men mit folk vil jeg bevare.*” (Moses 7:61; fremhævelse tilføjet.)

Guds rige står ikke fejl; det vil ikke blive ødelagt; det bliver ikke overladt til andre mennesker; det vil bestå for evigt, indtil „verdensherredømmet er . . . blevet vor Herres og hans Salvedes.” (Joh. Åbenb. 11:15)

Lyt til en profeti af profeten Joseph Smith:

„Ingen ugudelig hånd kan standse værkets fremgang; forfølgelse kan rase,

pøbler kan slutte sig sammen, hære kan samle sig, og bagvaskelse kan finde sted, men Guds sandhed vil gå frem - modigt, ædelt og uafhængigt - til den har gennemtrængt hvert kontinent, har besøgt hvert himmelstrøg, er faret igennem hvert land og har lydt i hvert øre, indtil Guds hensigter vil være fuldført, og den store Jehova vil sige, at værket er fuldført." (HC. 4:540)

I århundreder har kristne over hele verden bedt om, at Guds rige må komme; vi erklærer i fuld alvor: dagen er kommet!

Til sidste dages hellige over hele verden siger vi: Vær ikke bekymrede. Hold Guds befalinger. Følg hans levende profeters råd, og pas på ikke at føje dine egne private synspunkter til disse råd. Lær jeres børn at vandre retskaffent for Herren. Bed i jeres hjem morgen og aften. Bed for øvrighedspersoner og ledere, selv om I ikke er enige med dem. Bed for kirkens ledere. Bed - som I er blevet rådet til - om, at verdens nationer må åbne dørene for evangeliets forkyndelse. Adlyd landet love; gør ikke oprør mod civile myndigheder. Gør jeres pligt som borgere. „Giv ikke efter for det onde, men mød det altid med det gode." (Virgil)

Til alle, der ønsker at være tro mod Guds rige, siger vi: „Søg først Guds rige." (Matt. 6:33)

„Stå op og lad jeres lys skinne, så jeres lys må blive et banner for folkene, og indsamlingen til Zion og dens stave må være til forsvar og som en flugt fra stormen og fra vreden, når den i fuldt mål skal udgydes over hele jorden." (L&P. 115:5-6)

Ja, „Påkald Herren, at hans rige må have fremgang på jorden, at dens indbyggere må modtage det og berede sig for den dag, som skal komme, da Menneskesønnen skal komme ned fra himlen, iført sin herligheds glans, for at

møde Guds rige, der er oprettet på jorden.

Må Guds rige derfor have fremgang, så at Himmeriges rige må komme." (L&P. 65:5-6)

Jeg bærer ydmygt vidnesbyrd om, at Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige er Guds gengivne rige på jorden i dag. Dens budskab og velsignelser er for alle vor Faders børn. Den har sandheden, og det bærer jeg vidnesbyrd om i Jesu Kristi navn. Amen.

„Tag dine sandaler på”

Ældste Howard W. Hunter
De tolv Råd

Til kirkens ungdom: „Bered jer, tro, vær rede; lad være med at sige, gøre eller være noget, der vil begrænse jeres tjeneste i Guds rige.”

Der er tusinder af unge mænd mange steder i verden, der har sluttet sig til os i aften ved dette præstedømmemøde, der bliver afholdt i mormontabernaklet i Salt Lake City. Det er disse unge mænd, jeg gerne vil tale til, men fædrene og bedstefædrene må også gerne høre efter. For nogle år siden læste jeg en artikel i Improvement Era med titlen: „Tag dine sandaler på”.

Den fortalte om en fodboldspillers ikke særlig strålende karriere på skolens fodboldhold. Det lykkedes den unge mand at komme på holdet, men det var tydeligt, at han ikke ville blive en topspiller. Ja, det så faktisk ikke ud til, at han ville blive andet end forslået og skræmmet. Han var sidste reserve og fik sjældent lejlighed til at spille. Ved sæsonens slutning havde han endnu ikke spillet i en kamp, og han havde opgivet håbet. Ved årets sidste kamp tog han sine støvler af, rullede sig ind i et tæppe og satte sig ned for at kigge på kampen. Da spillet var halvt færdigt, hørte han træneren råbe sit navn. Han blev overra-

sket og troede, han havde hørt forkert. Men så lød det igen fra træneren: „Hej! du der! Se nu at komme i gang!”

Hvad skulle han gøre? Hans første indskydelse var at falde besvimet om. Hans anden at lade som om, han ikke havde hørt noget. Hans tredie var at sige: „Vent et øjeblik, træner. Jeg skal lige have mine støvler på.” Han gjorde det eneste mandige. Han smed tæppet fra sig og løb ind på banen på strømpesokker. Hans hvide sokker var meget iøjnefaldende, både for spillerne på begge hold, for tilskuerne og for træneren, der sikkert også var ved at falde besvimet om.

Det var tydeligt at choket over at skulle spille med, havde bragt ham ud af fatning. Da bolden blev sendt hen til ham, havde han glemt, hvilken vej han skulle. Hans holdkammerater løb til højre, mens han løb i modsat retning, og modstanderne fik snart overtaget bolden.

Han sagde senere: „Ingen forventede, at jeg skulle score. Selv det, at jeg løb den forkerte vej, var forståeligt. Men der var ingen undskyldning for en spiller uden støvler.” (Se *Den danske Stjerne*, febr. 1969, s. 50)

Jeg vil bede de unge mænd blandt tilhørerne om at beholde evangeliets

støvler på og om at tro på de muligheder, der ligger forude. Jeg kommer til at tænke på noget, Abraham Lincoln sagde, da han tabte det ene valg efter det andet i sit forsøg på at gøre sig gældende som politiker. Han sagde blot: „Jeg vil berede mig, så kommer min chance nok.” Han levede længe nok til at lære, hvad alle må lære - at chancen som regel kommer til dem, der er beredt.

Jeg ved helt bestemt, at der er brug for jer unge mænd, og at I vil blive kaldet til at hjælpe Guds rige fremad i årene, der kommer. Ja, I er faktisk kaldet allerede nu. Vi trænger til jeres selskab og venskab, jeres tjeneste og jeres standarder. Nogle af de opgaver, I får, virker måske ubetydlige, men de er meget betydningsfulde, og de bereder jer til større tjeneste i tiden, der kommer.

Oliver Cowdery var én af dem, der et øjeblik tog støvlerne af, mens spillet var i gang, og det førte til én af de store skuffelser i kirkens historie. Han havde tjent som skriver for profeten Joseph Smith, mens Mormons Bog blev oversat, og Herren fortalte ham at han også ville få gaven til at oversætte. (Se L&P. 6:25)

Oliver var ikke så parat, som han skulle have været - eller som han engang havde været. Hans tro på sig selv og på dette store sidste dages værk vaklede lidt, og han råbte: „Vent, mens jeg gør mig klar!” Men han lærte at evigt arbejde sjældent kan vente længe. Herren sagde til ham: „... grunden til, at jeg berøvede dig gaven ... var den, at du ikke vedblev, som du havde begyndt ... du frygtede, og tiden er forpasset, og det er ikke mere formålstjenligt.” (L&P. 9:5, 11) En mulighed, der kun blev givet én gang i livet, var forpasset, og den vendte aldrig mere tilbage .

Hvis præsident Kimball vil tilgive mig, at jeg bruger ham som eksempel, vil jeg gerne tale lidt om hans beredskab og

forberedelse. Ved præsident Harold B. Lees begravelse sagde han med kærlighed og følelse: „Præsident Lee er væk. Jeg troede aldrig, det kunne ske. Jeg ønskede bestemt ikke, at det skulle ske. Jeg tvivler på, at nogen i kirken har bedt mere indtrængende og vedholdende om, at præsident Lee måtte få et langt liv og være sund og rask, end min Camilla og jeg. Jeg har ikke været ambitiøs. Jeg er 4 år ældre end broder Lee (nøjagtigt, for vi har begge to fødselsdag den 28. marts). Jeg havde regnet med, at jeg ville være væk længe før ham. Jeg savner ham meget. Hvor vi dog elskede ham!” (Ensign, feb. 1974, s. 86)

Præsident Kimball har bestemt ikke ønsket at blive kirkens præsident, men da kaldet kom uventet, var han parat. I alle de år vi har kendt Præsident Kimball, har han altid været parat. Han har aldrig taget støvlerne af, mens spillet endnu var i gang - ikke en eneste gang. Han har aldrig været nødt til at sige: „Vent, mens jeg forbereder mig. Vent, mens jeg gør mig klar.” Selv om han sikkert aldrig har drømt om, at han ville få denne kaldelse, har han hele livet gjort sig rede til den.

Lad mig citere et enkelt eksempel på denne forberedelse, der begyndte for mange år siden, da præsident Kimball var på samme alder som nogle af jer, der sidder her i aften. Da han var 14 år gammel, var én af kirkens ledere til stede ved en stavskonference, som præsident Kimballs far præsiderede over. Denne leder fortalte forsamlingen, at de skulle studere skrifterne.

Præsident Kimball sagde følgende om denne oplevelse: „Jeg erkendte, at jeg aldrig havde læst Bibelen, så da jeg om aftenen kom hjem fra konferencen, gik jeg op på mit lille kvistkammer øverst i huset, tændte en lille Petroleumslampe, der stod på bordet og læste de første kapitler i 1. Mosebog. Et år senere

lukkede jeg Bibelen efter at have læst hvert eneste kapitel i denne store og dejlige bog . . . Det var en kæmpeopgave, men jeg vidste, at når andre kunne gøre det, kunne jeg også.

Jeg opdagede, at der var visse afsnit, som var svære for en 14-års dreng at forstå. Der var nogle sider, som jeg ikke fandt særlig interessante, men da jeg havde læst de 66 bøger, de 1189 kapitler og de 1257 sider, følte jeg en fantastisk tilfredsstillelse ved at have sat mig et mål og nået det."

Præsident Kimball slutter sin beretning med at sige: „Jeg fortæller jer ikke dette for at prale. Jeg bruger det blot som et eksempel for at fortælle jer, at hvis jeg kunne gøre det ved petroleumsllys, så kan I også gøre det ved elektrisk lys. Jeg har altid været glad for, at jeg læste Bibelen fra den ene ende til den anden." (*Ensign*, maj 1974, s. 88) På denne og tusind andre måder beredte den unge Spencer Wooley Kimball sig roligt og

effektivt uden at drømme om, hvad der lå forude.

Lad mig gentage til kirkens ungdom - bered jer, hav tro og vær rede. Lad være med at sige, gøre eller være noget, der vil begrænse jeres tjeneste i Guds rige. Vær rede, når kaldet kommer, for det gør det helt bestemt. Behold evangeliets støvler på, eller som Paulus skrev til Efeserne: „Tag som sko på jeres fødder villighed til at forkynde fredens evangelium." (Ef. 6:15) Herren ville sige det samme til jer i aften, som en engel for længe siden sagde til Simon Peter: „Stå hurtigt op . . . tag dine sandaler på . . . og følg mig." (Ap. Gern. 12:7-8)

Det er vidunderligt at bære præstedømmet. Gud lever, og Jesus Kristus er hans Søn - vor Herre og Frelser. Jeg bærer vidnesbyrd om, at der er en Guds profet på jorden; og i aften har vi lejlighed til at sidde i hans nærhed. I Jesu Kristi navn. Amen.

„Ikke min vilje, men din”

Ældste Robert L. Simpson
fra De halvfjerds' første Kvorum

„Fire milliarder mennesker trænger til det, vi har. Bered jer til at dele det med dem!”

Mine kære brødre i præstedømmet, mit hjerte er altid fyldt, når vi hver 6. måned mødes ved generalkonferencens præstedømmemøde. Tro mig, når jeg siger, at ingen styrke på jorden kan måle sig med så mange mænd, der har Guds præstedømme som deres fælles sag.

Takket være nutidens mirakler, så som transistorradioler, koaksialkabler og satellitter, der kredser omkring jorden, er flere tusinde fra fjerne steder i stand til at lytte til denne konference. Langt borte i Perth, Australien, kan jeg forestille mig missionspræsident Bruce Opie, der sidder sammen med sine missionærer og deltager i dette præstedømmemøde ved Det indiske Oceans kyst. Hos dem er det allerede i morgen tidlig.

Så er der unge Carlos i Argentina, hvor det er midnat; hvem kan tage sig af, at man mister et par timers søvn, når man til gengæld kan få vejledning fra en levende profet? Carlos bereder sig til at investere to år af sit liv i Herrens tjeneste. Lad mig sige følgende, mens jeg er ved investeringer: Da jeg forleden gik ned ad

hovedgaden i Salt Lake City, bemærkede jeg en mængde plakater, der opmuntrede folk til at investere penge. Hver eneste bank tilbød 6-8% i rente, alt efter hvordan man investerede sine penge.

For 4 måneder siden blev en missionær afløst fra én af vore missioner i Australien-New Zealand, og følgende rapport taler om de renter, Herren giver, når man har investeret 2 år i hans tjeneste. Missionæren skriver:

„Først og fremmest lærte jeg bønnens kraft og betydning - jeg lærte at kommunikere med Herren og at forstå hans svar, selv når han siger nej. Jeg lærte at have blind tro og tillid til Herren, noget, jeg aldrig før havde haft. Jeg lærte at følge Helligåndens tilskyndelser. Jeg udviklede også dømmekraft. Jeg havde haft det til en vis grad, men i missionsmarken lærte jeg, hvordan jeg skulle bruge den på rette måde. Det vigtigste var, at jeg lærte noget om mig selv, hvad jeg virkelig kunne gøre.

Jeg opdagede, at jeg havde evnen til at kommunikere med andre mennesker, og det har været en miliepæl i mit liv. Efter at jeg er kommet hjem fra min mission, kan jeg gå ned ad gaden med oprejst pande og se folk lige i øjnene. Jeg føler mig godt tilpas sammen med andre mennesker; jeg kan klare de situationer,

der opstår. Jeg er ikke bange for at sige min mening - og jeg kan gøre det på rette måde. Jeg har meget mere orden i mine sager - mor kan dårligt tro, det er mig! Jeg arbejder hårdere og får udrettet mere. Jeg har altid været interesseret i andre mennesker, men nu ved jeg, hvordan jeg skal vise min interesse. Jeg giver ikke op så let, som jeg plejede; det er helt sikkert. Takket være min mission, har jeg forandret mig betydeligt."

Lyt nu til næste afsnit: „Da jeg skulle afløses, fik jeg et vidnesbyrd om, at Herren påskønnede mine anstrengelser. Det var dejligt at tale med missionspræsidenten, især da han så mig lige i øjnene og sagde: 'Jeg er stolt af dig!' Det var belønning nok for mig. Det er skønt at kunne se tilbage og vide, at jeg gav Herren det bedste, der var i mig! Det bringer en tilfredsstillelse og en fred, som man ikke kan opnå på nogen anden måde."

Han siger videre: „Jeg var meget nervøs, da jeg skulle tale ved nadvermødet, efter at jeg var kommet hjem. Jeg ønskede at sige det rette. Efter denne specielle søndag fik jeg brev fra min biskop derhjemme (jeg går nu på Brigham Young Universitet), og han fortalte mig, at 3 unge i wardet, som et direkte resultat af min tale, planlægger at tage på mission!"

Og til sidst: „Ikke en eneste gang har jeg fortrudt, at jeg accepterede kaldet til at tage på mission. Det er det vigtigste, jeg nogen sinde har gjort. Jeg er også taknemmelig for de svære tider, for de styrkede min karakter og hjalp mig til i det mindste at begynde at blive det menneske, som min himmelske Fader ønsker, jeg skal blive. Jeg lærte så meget mere, end jeg kunne have lært, hvis jeg var blevet hjemme. Der er slet ingen tvivl om, at kirken er sand, og jeg er så taknemmelig for at være medlem af den. Jeg er taknemmelig for det forhold, jeg

har fået til Frelseren; det er en naturlig følge af min mission."

Det var bestemt et dejligt brev. Vi kan sige uden forbehold, at Herren er den, der betaler bedst i hele verden - ikke 6% eller 8%, men noget i retning af 1.000% i rente! Og ikke blot øjeblikkelig rente, men det fortsætter for evigt. Det er helt fantastisk.

Men hvis man blot tager på mission for sin egen skyld, er det i virkeligheden at gøre det rette af den forkerte årsag. Alle, der besvarer et kald fra Herren, må som formål have det fuldstændig uselviske ønske at velsigne andre mennesker.

Ligesom det var med Frelseren, må det også være med os, der påtager os præstedømmets myndighed og den medfølgende forpligtelse til at repræsentere ham. Det er ikke altid når det passer os, men ad der har større betydning, når hans Ånd tilskynder til det, og når vi bliver bedt om det. Det er ikke let at være missionær; det medfører næsten altid en form for kamp. Det kræver mange ofre, masser af hårdt arbejde og al den tro, vi er i besiddelse af, at gennemføre det.

Brødre i præstedømmet, hvad enten I for nylig er blevet ordineret til diakon, eller I er højpræster med mange års rige erfaringer, er det jeres pligt at berede jer til en mission. Hvis I aldrig har været på mission, ønsker Herren, at I skal berede jer til det. Hvis I har været på mission, ønsker Herren, at I bereder jer til endnu en mission. Der er 4 milliarder mennesker derude, som trænger til det, vi har - og de trænger hårdt til det!

Lad mig slutte med at fortælle jer om noget, der skete for ældste Anguiano, en ung mexikaner. Han regnede med at blive sendt til en spansk talende mission, men blev i stedet for kaldet af profeten til at tjene i Christchurch, New Zealand. Det så mærkeligt ud! Kan I forestille jer en ung mand med spansk som hoveds-

prog, der bliver sendt til et land, hvor der sjældent tales spansk!

Da præsident Philip Sonntag stod i lufthavnen og ventede på denne missionær, søgte han i sit indre guddommelig hjælp for at kunne finde det rette sted at anbringe denne spansktalende unge mand i en mission, hvor man kun forstod engelsk. Da passagererne begyndte at stige af flyet, så præsident Sonntag straks sin nye ældste. Måske var det hans skinnende, nye, hvide skjorte, der så særlig hvid ud i sammenligning med de andre ferierejsende passagerer. Man kunne med lethed se, at han var noget ganske særligt. Han var én af Herrens salvede. Han satte farten op, da han nærmede sig lufthavnsbygningen. Det var tydeligt, at han var ivrig efter at begynde sin mission. Da han fik øje på sin missionspræsident, bredte han armene ud og gav ham en varm, mexikansk omfavelse. Det hørte med til hans baggrund, det var skik og brug for ham, selv langt borte i New Zealand. Derpå udtalte han sine første ord: „Præsident, jeg er kommet hertil for at døbe mennesker.”

Det er ikke almindeligt, at missionspræsidenter lader én af deres assistenter oplære en ny missionær, men da Ånden for tredje gang tilskyndede præsident Sonntag, var han overbevist, og ældste Keung, en fremragende ung mand af kinesisk og maorisk herkomst, blev stillet til rådighed.

Tre uger senere fik præsident Sonntag at vide, at disse to missionærer var kommet i kontakt med en familie på New Zealands sydligste ø, der kun kunne tale spansk. Denne familie fra Chile, der lige var flyttet til New Zealand, trængte til kirken. De trængte til ældste Anguiano, og Herren opfyldte dette behov gennem en levende profet. Ikke nok med det, men vi har også fået at vide, at mere end 100 andre familier fra Chile er i færd

med at immigrere til New Zealand, og ældste Anguiano venter ivrigt på dem sammen med denne nydøbte familie, så han kan gøre sig til ven med dem og undervise dem i evangeliet.

Herren står i spidsen for dette værk! I og jeg er involveret i en guddommelig proces, der har til opgave at frelse vor himmelske Faders børn, hvor de end findes. Vi må forberede os nu, så profeten ikke vil blive forhindret i at gøre det, som Herren har bedt ham om. Vor største udfordring som missionærer vil være at opløfte mennesker, bogstaveligt at tage dem væk fra verdens levevis - en verden, der vakler under umoralitet, svækkes af urene tanker, nedbrydes af selvskhed og undermineres af menneskelig stolthed. Må vore tanker altid være prydet med dyd; så vil vor frimodighed i hans tjeneste være større. (Se L&P. 121:45) Vi må først bringe os selv ud af verden, så meget, som det er muligt; når vi således har hævet os selv, kan vi række ud efter andre; vi kan løfte dem op; vi kan undervise dem i sandheden. Det burde være ligegyldigt, hvornår kaldet kommer. Det burde være ligegyldigt, hvor vi bliver bedt om at tage hen. Det bliver måske i wardet, eller det bliver måske på den anden side af jordkloden; men som Frelseren sagde i sin sværeste stund: „Fader, . . . ske ikke min vilje, men din!” (Luk. 22:42) Mon hver enkelt af os kunne sige det samme lige nu: „Ikke min vilje, men din”? Jeg beder om, at vi må kunne gøre det for ved dette store præstedømmemøde i aften finder vi dem, som er forudordnet til at være verdens håb; det er mit personlige vidnesbyrd, og jeg siger det i Jesu Kristi navn. Amen.

Åbenbaring

Ældste Henry D. Taylor
De halvfjerds' første Kvorum

„Enhver, der accepterer en kaldelse fra Herren, har ret til at modtage åbenbaring i forbindelse med denne kaldelse, hvis vedkommende lever retfærdigt.”

Jeg vil gerne takke brødrene i koret for de dejlige sange, vi har hørt i aften. På et tidspunkt kom Det øverste Præsidentskab med denne betydningsfulde udtalelse: „Denne kirke skylder princippet om fortsat åbenbaring sin oprindelse, sin eksistens og sit håb for fremtiden.” („Policy Statement of Presidency,” *Church News*, 10. jan. 1970, s. 12) Åbenbaring bliver i sin videste betydning defineret som „kommunikation fra Gud til mennesket.” Åbenbaring kommer fra Herren på mange forskellige måder.

Denne uddelings første profet, Joseph Smith, modtog åbenbaring på næsten enhver måde, som Herren giver den. Den første åbenbaring, han modtog, var et besøg af vor himmelske Fader og hans opstandne Søn, vor Herre og Frelser Jesus Kristus. Denne første åbenbaring havde en vidtrækkende virkning. For det første var det en direkte afvisning af den formodning, at åbenbaring var ophørt, og at Gud ikke længere kommunikerede med mennesket. For det andet

bekræftede det den sandhed, at mennesket virkelig blev skabt i Guds billede. For det tredje var der ikke længere nogen tvivl om, at Faderen og Sønnen er to individuelle personer, der blot er ét i hensigt og vilje.

Profeten modtog meddelelser fra himmelske væsener. Der var f.eks. Moroni, som fortalte ham om guldpladernes eksistens; disse blev oversat til Mormons Bog. Senere kom Johannes Døberen, der gengav det aronske præstedømme, og Peter, Jakob og Johannes, der gengav det melkisedekske præstedømme; ligeledes kom de mænd, der er nævnt i åbenbaringen i Kirtland templet. (Se L&P. 13, 27, 110)

Når vi læser Lære og Pagter, bliver vi klar over, at mange af de åbenbaringer, der er nedskrevet deri, blev modtaget af profeten ved hjælp af Urim og Tumim. Dette var et instrument, som profeten benyttede ved oversættelsen af Mormons Bog.

Profeten modtog guddommelig intelligens gennem åbne syner. Det ser vi f.eks. i afsnit 76. Han modtog også åbenbaring ved, at Guds inspiration påvirkede hans eget sind. De fleste af åbenbaringerne i Lære og Pagter kom faktisk på denne måde.

Når vi studerer skrifterne, lærer vi om de

andre forskellige måder, hvorpå Herren kommunikerer med sine børn på jorden. Stefanus, der blev stenet til døde, blev fyldt af Helligånden. Han stirrede op imod himlen og så „Menneskesønnen stående ved Guds højre hånd.” (Ap. Gern. 7:55) Saulus, der var til stede ved steningen, var aktiv i forfølgelsen af Stefanus og andre af Jesu tilhængere. Senere, da han var på vej til Damaskus, så han „et lys fra Himmelen . . . han faldt til jorden og hørte en røst, som sagde til ham: 'Saul, Saul! hvorfor forfølger du mig?' Han sagde: 'Hvem er du, Herren?' Han svarede: 'Jeg er Jesus, som du forfølger' (Ap. Gern. 9:3-5) Saul blev omvendt; han forandrede sin levevis og blev kendt som Paulus. Senere blev han kaldet som apostel, og han blev en trofast tilhænger og discipel af Frelseren.

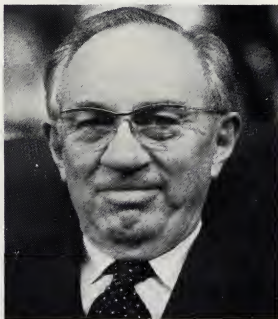
Oftentimes bliver budskaber overbragt gennem drømme. Den ægyptiske kong Farao havde mange drømme. Han sendte bud efter sine vismænd og andre, for at de kunne tyde disse drømme, men de var ude af stand til at gøre det.

Farao drømte, at han stod ved Nilen, og syv køer steg op af floden for at græsse i engen. Det var fede og smukke dyr i god foderstand. Derpå kom der syv andre køer. De var usle, magre og underernærede. De overfaldt de fede køer og åd dem op. (Se 1. Mos. 41:1-4)

Farao hørte, at der var en ung mand, som uretfærdigt var blevet kastet i fængsel. Han havde været i stand til at tyde drømme for Faraos mundskænk og bager. Den unge mand hed Josef. Han var én af Israels 12 sønner. Josefs brødre havde solgt ham til ismaelitterne, der var på vej til Ægypten. Han blev hentet i fængslet, og da Farao fortalte ham om sine drømme, var Josef i stand til at tyde dem. Han så, at der ville komme 7 år med overflod. De ville blive efterfulgt af 7 år med hungersnød. Josef foreslog, at

man i de gode år samlede forråd til den hungersnød, der ville komme. Det gjorde dybt indtryk på Farao, og da han havde fuld tillid til Josef, udpegede han ham til at stå i spidsen for forrådsprojektet. Josef fik ubegrænset magt og myndighed, og i hele Ægypten var kun Farao større end han. (Se 1. Mos. 41:9-40, 37:28)

Ét af de bedste eksempler på, at Herrens røst taler til et menneskes sind, finder vi i Enos' Bog. Enos fik en god belæring af sin far, men da han var ung og umoden, var han lidt oprørsk og begik nogle mindre fejltagelser. Senere blev han klar over sin vildfarelse og sandheden i sin fars belæring. Han havde stor lyst til at omvende sig, bringe orden i sit liv og leve retfærdigt. Enos holdt af at gå på jagt. En dag, da han gik ud i skoven for at jage dyr, tænkte han meget på sin fars lærdomme. Han havde et stærkt ønske om at få tilgivelse for sine synder. Han knælede ned og bønfuldt Herren om tilgivelse. Hele dagen bad han oprigtigt om tilgivelse, og han vedblev at bede, da natten kom. Til sidst kom en røst til ham og sagde: „Enos, dine synder er dig

tilgivet.” Da han havde omsorg for sine brødre, bad han også for dem. Mens han således kæmpede i ånden, kom Herrens røst igen til ham og gav ham visse forsikringer. (Se Enos 1-17)

Mens vi ved, at udvalgte ledere i kirken bliver opretholdt som profeter, seere og åbenbarere og modtager åbenbaringer i forbindelse med deres kaldelser, kan vi spørge, hvem der ellers kan modtage åbenbaring. Præsident Brigham Young lærte os, at ethvert menneske kan få åbenbaring vedrørende sit eget liv. (Se *Discourses of Brigham Young*, sel. John A. Widtsoe, Salt Lake City: Deseret Book, 1941, s. 35) Forældre kan modtage åbenbaring vedrørende deres egen familie.

Jeg tror fuldt og fast, at biskoppen i ethvert ward og præsidenten i enhver stav har ret til at modtage åbenbaring om, hvad der er bedst for wards- og stavsmedlemmerne. Jeg tror også, at enhver, der accepterer en kaldelse fra Herren, har ret til at modtage åbenba-

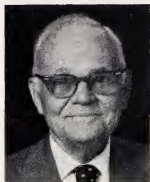
ring i forbindelse med denne kaldelse, hvis vedkommende lever retfærdigt, så han/hun er i harmoni med Herrens Ånd. Men der er én ting, vi må huske på. Det er en lære, som for mange år siden blev udtrykt af præsident J. Reuben Clark Jr. i følgende ord: „Herren har erklæret at kirkens profet, seer og åbenbarer . . . som den eneste har ret til at modtage åbenbaringer for kirken, . . . eller på nogen måde forandre kirkens eksisterende lærdomme.” Intet andet medlem har en sådan ret eller myndighed.” („When are Church Leaders’ Words entitled to Claim of Scripture?” *Church News*, 31. juli 1954, s. 2)

Det menneske, som i dag modtager åbenbaringer angående kirken, er præsident Spencer W. Kimball. Jeg bærer vidnesbyrd om, at han virkelig modtager åbenbaring fra Herren som vejledning for kirken. Må vi lytte til hans råd og have visdom og dømmekraft til at følge dem, det beder jeg om i Jesu Kristi navn. Amen.

Præstedømmeansvar

Præsident Marion G. Romney
Andenrådgiver i Det øverste Præsidentskab

Både fædre og sønner trænger til at efterligne de dyder, der blev demonstreret af Josef, Daniel, Nephi, Mormon og Joseph Smith.

Brødre, jeg har en bøn i hjertet om, at det, jeg skal sige i dag, må blive sagt under Åndens vejledning til jeres opbyggelse, og jeg beder jer om at slutte jer til mig i denne bøn. Jeg vil gerne sige noget om præstedømmebærernes ansvar. Kære brødre, først vil jeg tale til os fædre om vort ansvar for at undervise og oplære vore børn. Derefter vil jeg tale til de aronske præstedømmebærere.

Fornylig tilbragte jeg en lørdag nat på hotel. Søndag morgen blev jeg vækket af støjende tale. Sproget var vulgært, sjofelt og modbydeligt. Jeg blev chokeret over at opdage, at det blot var børn, der talte. Jeg kom til at tænke på følgende ordsprog:

„Væn drengen til den vej, han skal følge, da viger han ikke derfra, selv gammel.” (Ordspr. 22:6)

Derpå kom følgende ord til mig: „Små børn . . . kan . . . ikke synde; thi Satan har ikke fået magt til at friste små børn . . . at store ting kan fordres af deres fædres hænder.” (L&P. 29:46-48)

Jeg blev ked af det, da jeg kom til at

tænke på de lidelser, som disse børn og deres fædre vil være nødt til at gennemgå på grund af forsømmelse af den oplæring, der „fordres af deres fædres hænder.”

Vi fædre bør aldrig glemme Herrens befaling, at „om forældre i Zion . . . har børn, og de ikke underviser dem i læren om omvendelse, tro på Kristus, den levende Guds Søn, og om dåb og den Helligånds gave gennem håndspalæggelse, når de er otte år gamle, skal synden hvile på forældrenes hoved. De skal også lære deres børn at bede og at vandre retskaffent for Herren.” (L&P. 68:25, 28)

Angående disse instruktioner har *Doctrine and Covenants Commentary* følgende at sige:

„Mange mennesker i verden mener, at de har gjort deres pligt overfor deres børn, når de har givet dem husly, mad, tøj og uddannelse . . . Men sidste dages hellige har en endnu vigtigere opgave som forældre. De skal undervise deres børn . . . Det er ikke nok at sende dem i primary, søndagsskole og dagskole. Forældre har pligt til personligt at undervise deres børn. De må sørge for, at de små . . . lærer at bede og at vandre retskaffent for Herren.” (Hyrum M. Smith and Janne M. Sjodahl, *Doctrine*

and Covenants Commentary, rev. ed., Salt Lake City: Deseret Book Co., 1972, s. 414)

Hvis vi fædre regelmæssigt vil læse L&P. 93:40-50, vil det hjælpe os meget til at være opmærksomme på vore guddommeligt givne ansvar for at undervise og oplære vore børn.

Lad mig minde jer aronske præstedømmebærere om, at I selv har et ansvar på dette område. Herren holder jer ansvarlige for jeres egen opførelse, når I bliver 8 år gamle.

Ved fødslen blev I allesammen oplyst af Kristi Ånd. Denne Ånd, der somme tider kaldes for samvittigheden, gav jer en fornemmelse af, hvad der er rigtigt og forkert, selv før I blev 8 år. Da I blev døbt og bekræftet, fik I Helligåndens gave til at hjælpe jer.

Da I fyldte 12, fik de fleste af jer det aronske præstedømme. Gud gav jer virkelig noget af sit præstedømmes kraft og myndighed. Han har så megen tillid til jer, at han har givet jer myndighed til at udføre visse opgaver i kirken - opgaver, som Frelseren selv udførte. Når I udfører dem, er jeres handlinger lige så hellige og med lige så megen myndighed, som når Jesus eller hans apostle udførte dem.

Angående det aronske præstedømmes ansvar sagde Herren, da han organiserede kirken:

„Præstens pligt er at prædike, lære, forklare, formane, døbe og forrette ved uddelingen af den hellige nadver.

At besøge medlemmerne i hjemmene og formane dem til at bede lydeligt og i løndom og til at opfylde alle deres huslige pligter . . . Lærerens pligt er . . . at våge over menigheden, at være hos medlemmerne og styrke dem . . . Og påse, at menigheden ofte kommer sammen, og at alle medlemmer gør deres pligt.” (L&P. 20:46-47, 53, 55)

Diakonens pligt er at omdele nadveren,

samle fasteofre og at „advare, forklare, formane, lære og indbyde alle til at komme til Kristus.” (Se L&P. 20:59)

I vil modtage herlige velsignelser, hvis I vil udføre jeres pålagte pligter i det aronske præstedømme på rette måde.

Jeg håber, I vil have et sådant ønske, og at I vil beslutte jer til at højne jeres nuværende kaldelser, så at I, når I modtager det melkisedekske præstedømme, vil fortsætte fremad, indtil I bliver talt med blandt „Guds udvalgte” (L&P. 84:34), som Herren lover i den storslåede åbenbaring om præstedømmet, der følger her:

„Thi de, der er trofaste og får disse to præstedømmer . . . og som ærer deres kaldelse, bliver helliggjort ved Ånden til deres legemers fornyelse.

De bliver Moses' og Arons sønner, Abrahams sæd, Guds kirke og rige og Guds udvalgte.” (L&P. 84:33-34)

Som regel har store og ædle mænd været ædle drenge, der opbyggede grundvolden til storhed, mens de havde det aronske præstedømme.

Når jeg nu henviser til nogle af disse store mænd, foreslår jeg, at I lægger mærke til deres dyder og beslutter jer til at efterligne dem.

Tænk f.eks. på den moralske kyskhed, vi finder hos Josef. Da han var 17 år gammel, blev han ført til Ægypten som slave og solgt til „Faraos hofmand, Potifar” (1. Mos. 37:36)

Potifar blev så imponeret over hans retskafne opførelse og hans dygtighed, at han gjorde ham til herre over alle sine ejendele, inklusive hjemmet og husholdningen. Josef var så tiltrækkende, at Potifars hustru gentagne gange forsøgte at forføre ham. Men han afviste hendes tilnærmelser og sagde: „Hvor skulle jeg . . . kunne øve denne store misgerning og synde mod Gud!” (1. Mos. 39:9) Hun løj om ham, og han blev kastet i fængsel. Men På grund af Josefs retskaffenhed

velsignede Herren ham, så han blev sat på fri fod igen, og han blev Faraos mest betroede mand. Han blev også et redskab til at bevare hele Israels hus. De fleste af os her i aften kan med stolthed sige, at vi er hans efterkommere.

Enhver aronsk eller melkisedeksk præstedømmebærer bør ligesom Josef efterleve standarderne for kyskhed.

Daniel var et eksempel på mod. Som ung blev han taget til Babel for at blive oplært af kong Nebukadnezar. Daniel og hans tre hebræiske venner ville ikke bryde visdomsordet. De nægtede at spise kongens overdådige mad, som ikke var god for dem. (Se Dan. 1:5-16)

Senere viste Daniel igen sit mod ved at tyde de tilkendegivelser, som to konger havde modtaget. Herren havde åbenbart disse tilkendegivelser for Daniel, og de var slede om ondt for kongerne. Daniel fortalte den ene konge, at han ville miste forstanden og blive som markens dyr og spise græs som kvæget. Han fortalte den anden konge, at han ville blive væltet fra magtens tinde. (Se Dan. 4:24-27; 5:26-29)

Det var tegn på stort mod, at Daniel turde råde disse enevældige herskere.

Han viste en anden form for enestående mod, da han trodsede kongens forbud og valgte at blive kastet i løvekulen i stedet for at holde op med at bede til sin Fader i himlen. (Se Dan. 6:7-23)

Nephi udviste stor tro, da han som ung sagde: „Jeg vil gå og gøre det, som Herren har befaleet, thi jeg ved, at Herren ikke giver menneskene nogen befaling, uden at han åbner en udvej for dem, så at de kan udføre det, som han befaler dem.” (1 Nephi 3:7)

Dette var hans svar til den befaling, Herren gav gennem hans fader, Lehi, at han og hans brødre skulle vende tilbage til Jerusalem og få pladerne af Laban. Da det ikke lykkedes for hans bror, Laman, at overtale Laban til at give ham

pladerne, og han og Lemuel ville tage tilbage til faderen i ørkenen uden dem, sagde Nephi:

„Så sandt som Herren lever og vi lever, vil vi ikke vende tilbage til vor fader i ørkenen, førend vi har udført det, som Herren har befaleet os.” (1 Nephi 3:15)

Derpå overtalte han dem til at hente det guld og sølv og de andre rigdomme, som de havde efterladt i deres arveland, og tilbyde Laban dem i bytte for optegnelserne. Dette gjorde de, men det var til ingen nytte. Nephis brødre beklagede sig igen og ville vende tilbage til deres fader i ørkenen uden optegnelserne, men Nephi sagde:

„Lad os igen drage op til Jerusalem og lad os være tro i at holde Herrens bud; thi se, han er mægtigere end hele verden, mon da ikke også mægtigere end Laban og hans halvtredsindstyve, ja eller endog hans titusinder?” (1 Nephi 4:1)

Nephi blev derpå tilskyndet af Ånden, gik ind alene og kom tilbage med pladerne. Han havde virkelig stor tro.

Hvis nogle af jer aronske præstedømmebærere føler, at I er for unge til at påtage jer jeres ansvars kaldelse, så overvej følgende citater fra Mormons skrivelser:

„Omtrent på den tid, da Ammaron gemte optegnelserne i Herren, kom han til mig (jeg var da omtrent ti år gammel, . . .) og . . . sagde til mig . . .

Derfor ønsker jeg, at du skal erindre det, som du har iagttaget angående dette folk, og når du er omkring fire og tyve år, skal du gå til . . . en høj, som kaldes Shim; dér har jeg opbevaret . . . de hellige optegnelser, angående dette folk. Og se, du skal tage Nephis plader . . . og . . . indgravere . . . alt det, som du har iagttaget angående dette folk.” (Mormon 1:2-4)

Disse instruktioner modtog Mormon, da han kun var ti år gammel. Fem år senere skrev han:

„Og da jeg var . . . femten år gammel . . . brød der igen krig ud mellem nephiterne og lamaniterne. Og selv om jeg var ung, var jeg dog stor af vækst; derfor valgte Nephis folk mig til at være . . . anfører for deres hære.

Derfor marcherede jeg i mit sekstende år i spidsen for en nephitisk hær ud imod lamaniterne.” (Mormon 1:15; 2:1-2)

Man skulle tro, at en aronsk præstedømmebærer, der tøver med at udføre pligterne i sit embede, fordi han er så ung, kan fatte mod ved at læse om Mormons bedrifter.

I sin ungdom udviste profeten Joseph Smith alle de ædle dyder, som andre drenge, der blev store mænd, har vist gennem deres aronske præstedømmeår. Han var i besiddelse af den moral, der blev demonstreret af Josef i Ægypten; han havde også Daniels mod, Nephis tro og Mormons pålidelighed. Da han var 14 år gammel, havde han tro til at følge Jakobs anvisning: „Men hvis nogen af jer står tilbage i visdom, da skal han bede om at få den fra Gud, der giver alle gavmildt og uden bebrejdelser, og så vil den blive ham givet.” (Jakobs Brev 1:5) På grund af denne handling fik han sin første åbenbaring. Han udviste mod og pålidelighed i sin reaktion overfor den forfølgelse, han blev udsat for, da han fortalte om sin åbenbaring. Han skriver: „Jeg opdagede imidlertid snart, at min beretning havde vakt en hel del fordom imod mig blandt dem, der bekendte sig til religion, og fremkaldte en stadig tiltagende forfølgelse. Skønt jeg kun var en ubetydelig dreng, mellem 14 og 15 år gammel, og mine forhold i livet var således, at jeg ville blive en dreng uden betydning i verden, så lagde dog mænd i høje stillinger mærke til mig og vendte den offentlige mening imod mig, hvad der forårsagede bitter forfølgelse; og dette var almindeligt blandt alle sekter - alle var enige om at forfølge mig . . .

Dog var det ikke desto mindre en kendsgerning, at jeg havde set et syn. Jeg har siden tænkt, at jeg følte ligesom Paulus, da han holdt sin forsvarstale for kong Agrippa og fortalte om det syn, han havde haft, da han så et lys og hørte en røst; men der var dog kun få, som troede ham; nogle sagde, at han var uærlig, andre at han rasede, og han blev spottet og hånet. Men alt dette tilintetgjorde ikke synets virkelighed. Han havde set et syn, det vidste han, og al forfølgelse under himmelen kunne ikke ændre den sag; og selv om de ville forfølge ham til døden, vidste han dog og ville til sidste åndedrag vide, at han både havde set et lys og hørt en røst tale til sig, og hele verden kunne ikke få ham til at tænke eller tro anderledes.

Således var det med mig. Jeg havde virkelig set et lys, og midt i det lys så jeg to personer, og de talte virkelig til mig, . . . og jeg kunne ikke fornægte det.” (Joseph Smith 2:22, 24-25)

Kære brødre i det aronske præstedømme, det er værd at følge disse dyder, hvis vi vil gå fremad ligesom de store brødre, der er gået forud for os. Jeg bærer vidnesbyrd om, at hvis vi vil følge deres eksempel, vil vi blive store mænd. Og jeg bærer dette vidnesbyrd i Jesu Kristi navn. Amen.

Værdig til en god anbefaling

Præsident N. Eldon Tanner
Førsterådgiver i Det øverste Præsidentskab

Det er „vigtigt, at vi lever, så vi er værdige til at blive anbefalet, så vi kan gå fremad i præstedømmet og til sidst få adgang til Guds rige.”

Jeg har nu den glæde og det ansvar at skulle tale til jer i nogle få minutter. Jeg har bestemt nydt de taler, der er blevet givet og den dejlige musik, vi har hørt, og det håber jeg også, at alle I unge mænd og præstedømmebærere har, hvor I end befinder jer.

Når jeg ser ud over dem, der er forsamlet her i aften og tænker på de tusinder, der også lytter til konferencen andre steder, går det op for mig, at jeg taler til præstedømmeledere, præstedømmebærere og dem, der vil påtage sig lederstillinger i fremtiden. De, der er ledere nu, bør allerede være blevet retskafne og karakterfaste mænd, hvis idealer og standarder er af højeste kvalitet og værdige til at blive efterlignet af dem, de leder. Derfor vil jeg, ligesom de andre, der har talt til jer, rette mine bemærkninger til de unge mænd, der vil gå frem i det aronske præstedømme og til sidst overtage de stillinger, som vi ældre nu sidder i. Uden tvivl vil én af jer en dag stå her på talerstolen som én af kirkens generalautoriteter. Én af jer vil

måske endog blive kirkens præsident, og det er helt sikkert, at hvis I forbliver trofaste og holder befalingerne, vil I alle gå fremad i Guds rige.

Det er en ærefrygtindgydende tanke, der viser os, hvor nødvendigt og betydningsfyldt det er, at vi alle fortsætter med at stræbe efter at forbedre os og berede os til den dag, da vi måske bliver kaldet til at virke i en ny eller mere ansvarsfuld stilling. Hele formålet med vor tilværelse i jordelivet er at opbygge Guds rige og at blive værdige til at komme tilbage til hans nærhed. I er her i aften, fordi I fornemmer dette ansvar og ønsker at blive talt med blandt dem, Herren vil kalde sine egne.

Hvad skal I gøre, som I ikke allerede gør? Når jeg tænker på dette og på de krav, som vi må opfylde for at blive dygtige og nyttige tjenere, synes det hovedsageligt at være et spørgsmål om at være værdig til en god anbefaling fra én, der har myndighed.

Det øverste Præsidentskab og andre generalautoriteter er ved at forberede sig til en række områdekonerferencer forskellige steder, hvor der er medlemmer af kirken. Når vi gør disse forberedelser, er det nødvendigt, at vi har pas, visa eller turistkort for at kunne opfylde regeringernes krav i de lande, vi skal besøge.

Disse kreditiver skal være underskrevet af de rette myndigheder, og kun ved at iagttage alle bestemmelserne kan vi få de papirer, der vil tillade os at komme ind i de lande, vi vælger at tage til.

For kort tid siden skulle ældste David Haight fra De tolvs Råd til en stavskonference i Mexiko. Da han kom til grænsen, opdagede han, at han ikke havde de papirer med, der ville give ham tilladelse til at komme ind i landet. Til trods for hans indtrængende bønner og vigtigheden i hans mission havde embedsmændene ikke myndighed til at lade ham komme ind i landet uden de nødvendige papirer. Derfor kunne han ikke deltage i konferencen.

Sådan er det også med vor fremgang i præstedømmet. Vi må have anbefalinger og underskrifter af dem, der har myndighed, før vi kan blive forfremmet fra det ene embede til det andet, og vi kan ikke modtage attest eller bevis på vor forfremmelse, hvis vi ikke er værdige og lever op til kravene. Sådan vil det også være, når vi ønsker at indtræde i himlens rige og slutte os til andre, der er gået forud, og leve evigt med Gud, vor Fader.

Det er rigtigt, at nogle mennesker sniger sig over grænserne til andre lande uden de nødvendige papirer, men hvis og når de bliver opdaget, bliver de straffet og deporteret ifølge loven. I kirken er der mennesker - skyldige i overtrædelser - som vil lyve for at blive forfremmet i præstedømmet, for at kunne tage på mission eller komme i templet. Men Herren ved det, og de kan ikke forvente at nyde hans velsignelser.

I min tid i regeringen, indenfor industrien og i kirken har mange mennesker bedt mig om anbefalinger for at hjælpe dem til at få en stilling eller blive forfremmet. Der er også ledere indenfor industri og i regeringen, der har bedt om min anerkendelse af personer, som de

har overvejet at ansætte. Jeg føler mig altid glad og tilfreds, når jeg kan svare, at vedkommende er værdig til stillingen, at han er ærlig og pålidelig, har klaret sig godt i skolen, kommer godt ud af det med andre mennesker, er villig til at arbejde, ikke udsætter tingene og er loyal og stabil. Under sådanne omstændigheder tilføjer jeg, at jeg kan anbefale ham uden forbehold, og jeg siger, at han vil være værdifuld for firmaet.

Det er med bedrøvelse jeg svarer, når jeg ikke kan anbefale en Person uden forbehold på grund af nogle kedelige karakteregenskaber, der efter mit skøn vil afholde ham fra at udføre et tilfredsstillende arbejde. Jeg plejer at sige, at jeg ikke er i stand til at garantere for ham, eller også svarer jeg slet ikke på forespørgslen. Det er lige så vigtigt, at jeg er ærlig i mine anbefalingsbreve, som at den vordende funktionær er ærlig og retskaffen.

Når man skal vælge et erhverv, bør man overveje sine personlige kvalifikationer. Hvis man f.eks. vælger at blive læge, bør man - foruden de egenskaber, som ethvert menneske bør være i besiddelse af, så som god moral, ærlighed, retskaffenhed, pålidelighed, etc. - være opmærksom på andre menneskers velbefindende og ikke vælge denne uddannelse, blot fordi den er indbringende, men også fordi man virkelig er interesseret i at forbedre menneskehedens sundhedstilstand. En læge må være forberedt på at give sin tid på et hvilket som helst tidspunkt af døgnet uden tanke for sin egen behagelighed.

Hvis man ønsker at blive pilot, bør man være i stand til at tænke og handle roligt og klart, når man står overfor uforudsete eller uventede situationer. En sagfører må have evnen til at kunne udtrykke sig klart, både i tale og i det skrevne ord. En sælger må være begejstret og komme godt ud af det med andre mennesker;

han må have evnen til at overbevise mennesker, som han forsøger at sælge sine varer til. En sekretær eller receptionschef må være i stand til at holde på hemmeligheder og kunne hjælpe med at skabe en atmosfære af venlighed og hjælpsomhed i det kontor, hvor folk venter på deres aftaler.

I kan se, at der til ethvert arbejde kræves grundlæggende egenskaber og særlige egenskaber, for at man kan udføre det med størst mulig effektivitet. Hele livet igennem bør vi berede os med en kombination af de egenskaber, der er væsentlige, for at vi kan udfylde vor plads.

For få år siden omdelte kirken en serie af små kort til de unge. På den ene side af kortet var der et billede og på den anden et budskab. Serien hed „Vær ærlig overfor dig selv”. Jeg citerer fra ét af disse kort med overskriften: „Kan du bestå denne prøve?”

„Vi befinder os i et klasseværelse under en eksamen. Eleverne bliver ikke overvåget - læreren har appelleret til deres æresfølelse. Bortset fra deres egen samvittighed og klassekammeraternes misbilligelse står det dem frit for at kigge i bøger eller kigge i sidemandens papirer. Hvad vil de gøre? Hvad ville I gøre? Nogle af den moderne ungdoms kritikere hævder, at snyderiet i skolerne er taget til. Ja, de hævder endog, at det er almindeligt, at elever, der ikke snyder, og også nogle af lærerne, ser igennem fingre med dette. Der gives forskellige undskyldninger for snyderi i klasseværelset:

- for at kvalificere sig til visse aktiviteter;
- for at vinde kammeraters eller læreres velvilje; - for at tilfredsstille forældre, der tror, at deres sønner eller døtre er, og burde være, 'lige så dygtige som de andre'; - eller bare for ikke at blive smidt ud af skolen.

Ingen af disse grunde er ærlige; ingen af

dem kan stå sig imod tidens og samvittighedens prøve. Det er uærligt at snyde, hvor man end gør det - det har det altid været, og det vil det vedblive at være.

Den første, der snød, var Satan 'løgnsens fader'. Han forsøgte at snyde vore ånder for fødselsretten til handlefrihed og evig fremgang. Satan tabte. De, der snyder, vinder faktisk aldrig. Når man snyder, enten det er for at klare en eksamen i skolen, eller man benytter sig af mere oplagte former for uærlighed, snyder man først og fremmest sig selv.

Lad være med at gøre det! *Vær altid ærlig overfor dig selv* på alle områder.”

Denne oplæring i ærlighed begynder i hjemmet. Vi har allesammen personlige ejendele, som blot tilhører os. Vi kan og bør dele sådan noget som legetøj, spil og vore tjenesteydelser med hinanden; men penge, smykker eller tøj er personlige ejendele, der ikke må tages uden ejerens tilladelse. Et barn, der respekterer en sådan ærlighed i hjemmet, er ikke tilbøjelig til at bryde dette princip udenfor hjemmet. På den anden side kan mangel på en sådan oplæring opfostre mangel på respekt for andres rettigheder og ejendele.

Jeg ved godt, at unge mennesker i dag bliver stærkt påvirket udefra, og de føler, at for at være populære, er de nødt til at følge deres kammerater i nogle af de ting, som er imod deres personlige standarder. Men jeg beder jer indtrængende om at overveje konsekvenserne af at gå på akkord med principperne; det kan skade jer hele livet igennem.

Når et barn modnes og begynder at tjene penge, enten ved at arbejde for forældre eller naboer, vil det være ærligt og levere ærligt arbejde for den betaling det får. Ofte består en drengs første job i at gå med aviser. Adskillige af vore succesfulde forretningsmænd begyndte på denne måde. De lærte at være hurtige og pålidelige. Jeg kendte en avisdreng, der

altid leverede aviserne til tiden uanset vejret, og han var venlig og høflig, når han skulle opkræve penge. Han havde mange tilfredse kunder og havde ikke svært ved at få nye abonnenter. Denne tidlige oplæring hjalp ham til at blive en meget succesfuld forretningsmand.

Jeg kendte en anden dreng - og jeg har kendt adskillige ligesom ham - der ikke leverede aviserne til tiden, han havde uorden i opkrævningerne, og kontoret fik så mange klager over ham, at de var nødt til at skifte ham ud. Det er ikke *hvad* slags arbejde, vi gør, der tæller, men *hvordan* vi gør det.

Da jeg var præsident for Trans-Canada Pipelines, havde vi en dreng på kontoret, der kun gjorde, hvad han blev bedt om. Han ventede med at gå et ærinde, til han blev bedt om det; ellers stod han bare og ventede på at få instruktioner; han tilbød aldrig selv at hjælpe med noget. Da selskabet voksede, og han ikke længere kunne klare jobbet, ansatte vi en dreng, der ganske vist var yngre, men han var kvik og altid på udkik efter noget, han kunne hjælpe med. Når han havde gået et ærinde, så han sig omkring

for at finde noget andet at lave, eller han spurgte. Efter blot få måneders forløb ønskede en af de andre i afdelinger ham til et mere ansvarsfuldt job, og i løbet af to år blev han forfremmet tre gange, han fik lønforhøjelse og mere ansvar. Den første dreng nåede aldrig længere end til at gå ærinder.

Da jeg var spejderfører, lagde jeg også mærke til, hvor forskellige drengene var. Nogle var kvikke og ivrige efter at lære, overholde spejderløftet, være til tjeneste og i det hele taget lære alt, hvad de kunne, om, hvordan de skulle klare sig under alle forhold. Der kunne fortælles mange historier om spejdere, der har reddet både sig selv og andre ved hjælp af den oplæring, de fik, da de benyttede sig af deres muligheder. Der var andre spejdere, som gjorde så lidt som muligt og kun var interesserede i at lave gale streger. Jeg var interesseret i, at drengene havde det sjovt, så længe de var ærlige og pålidelige og fast besluttet på at holde spejderløftet og fuldføre programmet. Jeg husker meget tydeligt en spejderchef i England, der under krigen var i hæren og havde ansvaret for at vælge soldater til meget betroede missioner. Han sagde,

at han altid var glad, når han fandt en mand, der havde været en god spejder og kunne sige, at han holdt spejderloven og spejderløftet. Han sagde, at under sådanne omstændigheder tøvede han ikke med at anbefale en sådan mand, for han vidste, at han kunne stole på ham, og at han var pålidelig. Han sagde også, at han endnu aldrig var blevet skuffet over en sådan mand.

Lad mig give jer et eksempel på, hvor vigtigt det er at prioritere rigtigt, hvis man ønsker at få medgang i livet. Jeg voksede op på en gård og blev der, indtil jeg rejste væk for at studere. Jeg havde lagt mærke til, hvor godt det gik en landmand på den ene side af vejen, mens den anden lige overfor næsten var en fiasko som landmand. Hvori lå forskellen? De fik lige megen sol og regn. De plantede den samme slags frø. Men den ene havde en rigelig og god høst, mens den anden næsten ingen havde.

Jeg lagde mærke til, at den landmand, det gik godt, arbejdede hårdt. Han pløjede, harvede, såede og høstede, når det var tid for det, mens naboen trak tiden ud og gik på jagt eller fisketur i stedet for at gøre sit arbejde. Vi må lære at prioritere rigtigt. Man kan ikke få succes i sit arbejde, hvis man ikke udfører det, når det skal gøres, og venter med at lege til bagefter.

Arbejde er en god modgift for mange ting. På væggen i modtagelsesværelset på et kendt neurologisk institut hænger der et skilt, mere beregnet for de raske end de syge:

„Hvis du er fattig, så arbejd. Hvis du er rig, så arbejd. Hvis du er bebyrdet med ansvar, der tilsyneladende er uretfærdigt, så arbejd. Hvis du er lykkelig, så bliv ved med at arbejde; lediggang gør plads for tvivl og frygt. Hvis du bliver overvældet af sorg, og dine kære ikke er trofaste, så arbejd. Hvis der kommer skuffelser, så arbejd.

Hvis troen vakler, og fornuften svigter, så arbejd bare. Når drømme knuses, og håb dør bort - så arbejd. Arbejd, som om livet stod på spil; det gør det nemlig. Lige gyldigt hvad der er i vejen med dig, så arbejd. Arbejd trofast, og arbejd i tro. Arbejde er det bedste lægemiddel, der findes. Arbejde vil helbrede både mentale og fysiske lidelser.”

Unge mænd, hvis I kom og bad om min hjælp, når I skulle søge arbejde, hvilken anbefaling kunne jeg så give jer? Ville jeg være i stand til at sige, at I var fuldstændig ærlige, pålidelige og retskafne i al jeres færd? Eller ville jeg være nødt til at sige, at I havde nogle af kvalifikationerne, men at I var dovne, ikke bestilte noget i skolen, ikke ville tage mod vejledning, eller at I var urostiftere, illoyale, eller at der var noget andet i vejen, så det ikke ville være en god idé at ansætte jer?

Hvis det er så vigtigt at have gode anbefalinger for at få arbejde, hvor meget vigtigere er det så ikke, at vi lever værdigt til at få gode anbefalinger fra kirkens myndigheder, så vi kan gå fremad i forskellige embeder og funktioner i præstedømmet og til sidst få adgang til himlens rige?

Som bærere af præstedømmet bør vi vide, at Gud er vor Fader; at hans Søn Jesus Kristus er vor Frelser; at vi på grund af hans sonoffer kan opstå, og ved at følge hans lærdomme kan opnå evigt liv; at Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige blev oprettet gennem åbenbaring; at Spencer W. Kimball er en Guds profet og præsident for Jesu Kristi Kirke; og at præstedømmet, som vi bærer, er Guds kraft, som han har skænket os, så vi kan handle i hans navn. At vi hver dag må stræbe efter at være værdige til dette store privilegium og denne store velsignelse, det beder jeg ydmygt om i vor Herre Jesu Kristi navn. Amen.

Styrk familien - kirkens fundamentale enhed

Præsident Spencer W. Kimball

Vor ungdom påvirkes i høj grad af forholdene såvel som af erindringen om de oplevelser, den får i forbindelse med evangeliet.

Mine elskede brødre, det er en glæde at mødes med jer ved dette afsnit af konferencen. Inden jeg begynder, vil jeg gerne udtrykke min personlige taknemmelighed over for den store gruppe mænd, som har sunget så velklingende for os her i aften.

Som vi meddelte i går til regionalrepræsentanterne, mødes vi ofte i kirken til konferencer for at tilbede Herren, fylde os med Kristi ord og blive opbygget i tro og vidnesbyrd. Vi holder bl.a. stavs-, område- og generalkonferencer.

I de seneste år har nogle af vore mest inspirerede konferencer været de *områdekonferencer*, der er blevet holdt uden for USA. Vi har planer om at holde nogle områdekonferencer i staterne, begyndende i 1979. Under disse områdekonferencer vil flere af kirkens medlemmer være i stand til at møde op og høre generalautoriteterne. Ved hver af disse konferencer vil der være to fra De tolv Råd til stede sammen med andre autoriteter.

For at gøre det nemmere for kirkens medlemmer med hensyn til tid, rejse og penge har vi også besluttet, at der fra begyndelsen af 1979 kun vil blive holdt to stavskonferencer hver år i hver stav. Én af disse vil blive overværet af én eller flere generalautoriteter, den anden af regionalrepræsentanten. Dette vil give stavspræsidenter og andre lokale ledere mere tid til at virke for de helliges fuldkommengørelse.

Og nu, mine elskede brødre, lad mig sige noget til jer om det store ansvar vi som bærere af præstedømmet har for at fuldføre vor rolle som patriark i hjemmet. Denne rolle bliver stadig mere livsvigtig for hver dag, der går, efterhånden som nye udfordringer til hjemmets styrke og hellighed opstår.

Familien er den fundamentale enhed i Guds rige på Jorden. Kirken kan ikke være sundere, end dens familier er. Ingen regering kan bestå ret længe uden stærke familier.

Aldrig før har der været så mange lumske påvirkninger til at true familien, som der er i dag over hele verden. Mange af disse onde påvirkninger kommer direkte ind i hjemmet gennem *TV, radio, ugeblade, aviser* og andre former for litteratur.

Brødre, som patriarker i jeres hjem bør I

være værdige vægtere. I må interessere jer for, hvad det er for programmer jeres børn ser i TV eller hører i radioen. Der er i vor tid så meget, der er usmageligt og nedbrydende, så meget, der giver indtryk af, at Sodoma og Gomorras gamle synder er „in” i dag.

Der findes i dag ugeblade, som indeholder billeder og artikler, der ligeledes bejler til de lavere instinkter hos mænd, kvinder og unge mennesker. Over hele verden findes der aviser, som frejdigt udbreder sig om sex for at få større udbredelse. Nogle af vore aviser bliver ved med at opsætte illustrerede annoncer, som virker provokerende med deres indbydelse til læserne om at se disse pornografiske film. Det er i sådanne annoncer og film, at sæden bliver sået til voldtægt, utroskab og de mest frastødende, afvigende seksuelle overtrædelser.

Brødre, vær årvågne for hvad der kommer ind i jeres hjem gennem det trykte ord såvel som gennem de elektroniske medier. Vær på vagt over for de radio- og TV-programmer, som nedbryder. Se efter, at det kun er *godt* læsestof, der findes i jeres hjem. Abonner på blade, som beriger sindet og opløfter sjælen. Der findes mange gode blade, bl.a. kirkens egne blade: Ensign, New Era, Friend og Den danske Stjerne.

I nogle af verdens store byer, som f.eks. London, Paris, Tokyo, New York og Sao Paulo og København, er der flere dagblade at vælge imellem. Køb det, som er mest foreneligt med kirkens lærdomme og standarder.

Her i Salt Lake City, hvor kirkens hovedkvarter findes, er vi også bekymrede. „Deseret News” har sandelig været en vældig kraft til at hjælpe denne by og stat til at nå dens høje standarder. Denne avis har forsvaret vore overbevisninger med hensyn til sådanne moralske emner som spiritus, pornografi og

abort. Den er livsnødvendig for en betryggende, ren by og stat, som er selve hjertet i vor voksende, verdensomspændende kirke.

Ligesom Deseret News med Church News (et ugentligt tillæg til Deseret News, som bringer nyheder om kirken) styrker vor by og vor stat, således kan denne avis også styrke jeres hjem, brødre, I, som bor i dette område af verden, hvor kirkens hovedkvarter findes.

Brødre, ved at være årvågne over for det, der kommer ind i jeres hjem, kan I gøre meget for at hjælpe jeres børn til at søge det, som er „dydigt, elskeligt, hvad der har godt lov eller er prisværdigt”.

(13. trosartikel)
Jeg fik en dag en seddel fra en lille dreng. Der stod: „Jeg kender en mand, som er sådan en vidunderlig mand, han hedder *biskoppen*.” Vi havde altid en god biskop. Vi elskede ham altid. Der var biskop Zundel og biskop Moody og biskop Tyler og biskop Wilkins. Jeg elskede alle mine biskopper, og jeg håber at alle mine unge brødre elsker deres biskopper, som jeg elskede mine.

Det er virkelig en glæde at mødes med jer medlemmer af præstedømmet på denne vigtige tid af året, påsken, en tid, hvor vi tænker på vor Frelser, Jesus Kristus, på hvad han gennemførte, hans tjeneste, hans eksempel og hans storslåede program.

Han gav Moses følgende: „Thi se, dette er min gerning og herlighed, at tilvejebringe udødelighed og evigt liv for mennesket.” (Moses 1: 39)

Jeg vil benytte lejligheden til at udtrykke vor taknemmelighed over for lederne af organisationerne og alle, som virker i denne store sag med præstedømmeaktivitet, for deres hengivenhed, styrke, kraft og indflydelse, som er verdensomspændende og påvirker talrige menneskers liv. Jeg har prøvet at

tænke over, på hvor mange måder mit liv er blevet påvirket af ungdomsorganisationerne. Jeg kan ikke huske, hvornår jeg begyndte, men det forekommer mig, at jeg kan huske helt tilbage til den gamle Robinson Hall i Thatcher, Arizona, næsten fra jeg kunne begynde at gå. Den lå kun to blokke fra vort hjem, så vi kunne gå både derhen og hjem igen, og vi krydsede Union Canal atter og atter. Denne store Robinson Hall var en murstensbygning af form som et rektangel; den blev brugt til alt muligt: til offentligt bal, til søndagsskole og primary, til alle kirkemøder, til begravelser, til visler og fester, ja, til alt, hvad der foregik i vor lille, landsbyagtige by.

En aften var der ildebrand i denne store bygning, og jeg husker den oplyste himmel, røgsøjlerne, bestyrtelsen og spændigen hos os alle, for så stor en brand som denne trak hele byen til, og alle kom ilende med deres spande for at hjælpe til med at slukke ilden. Vi havde ikke noget brandvæsen, men alle mændene og deres sønner styrtede tværs igennem byen ved de første råb om „brand“.

Den, som havde ledelsen, sendte alle mænd og drenge ned til bredden af kanalen og stillede dem op med ryggen til hinanden i en række op imod bygningen. Den første i rækken trak en spand vand op og gav den til den næste, som gav den til den næste etc. tilbage til den sidste, som tømte spanden ud over de knitrende flammer. Der blev kastet mange spande vand på flammerne, men ilden vandt og til sidst stod murene tilbage som sorte skildvagter, medens vi vendte tilbage til vore hjem, bedrøvede og slagne. Dette skete mange år, før brandvæsenet blev organiseret i vor lille by.

Kanalen var den samme, hvori jeg senere blev døbt ind i kirken, og det er den samme kanal, hvorfra jeg hentede

vand til træer og planter omkring vort hjem. Jeg var den mindste af drengene, derfor var det mig, der havde det arbejde. Vi kaldte transporten for „et firben“. Har I nogen sinde set et „firben“? Vi lavede det af en y-formet gren. Midt i trekantens fastgjorde vi en tønne og spændte en hest for „firbenet“. Jeg drev hesten ned til kanalen, fyldte tønden op med vand og drev så hesten den ene blok hjem, hvor jeg vandede planterne og blomsterne.

Min far gjorde meget for at få alle slags blomster rundt om vort nye hus og for at kunne holde dem friske i de sene sommerdage, hvor der var sparsomt med vand. Det var også mit arbejde at drive hestene og køerne til kanalen for at drikke.

Somme tider kunne den sene sommerregn skylle dæmningerne bort og efterlade dalen tør og kanalerne helt udtørrede. Så måtte de store drenge, mine brødre, styrte op til kanalens udspring med deres heste og vogne og redskaber for at hale sten og kvas og grus sammen til at opfylde dæmningen så vandet fra floden igen kunne blive ledet til farmene og husene.

Nogle år senere lærte vi at dæmme op for vandet på en bedre måde. Vi fyldte et langt ståltrådsnet op med sten, lagde dem i flodens vandhuller og ledte således vandet tilbage til kanalen.

Næsten alle drengene og pigerne blev døbt i den berømte, gamle Union Canal. Allred Hall, en bygning på Main Street, to blokke nord for Robinson Hall, blev anvendt til mange formål, og jeg kan huske, at jeg som lille dreng gik der til primary, søndagsskole og nadvermøde, for det var der, jeg blev bekræftet som medlem af kirken.

Vi flyttede igen til den gamle Allred Hall og derefter til Academy-bygningen, som var vor uddannelsesinstitution og hovedkvarter for Polysophical Societys

møder (en forening, der sørgede for uddannelse og kulturelle muligheder for unge mænd og kvinder), såvel som for alle samfunds- og kirkemøder, for Thatchers indbyggere var næsten allesammen medlemmer af kirken.

Så i 1902 nedlagde vi grundstenen til en stavs- og wardsbygning i Thatcher, og jeg gav to dollars af mine småpenge til bygningen. Jeg husker, at de gravede en stor udgravning, og så gik der et langt stykke tid, før der var samlet penge nok til at opføre bygningen. Den lå på vejen til posthuset og de forretninger, hvortil jeg tit blev sendt for at købe petroleum til lamperne, hente posten og købe æg og andre ting, som jeg var gammel nok til at kunne købe. Jeg løb altid ned i bunden af den store udgravning og så op på den anden side, men da ukrudtet begyndte at blive højt i dette tillukkede område, og jeg engang så nogle stinkdyr dernede, gik jeg forbi udgravningen, for jeg havde ingen interesse i at have stinkdyr som kæledyr eller kammerater.

Da den nye stavsbygning, som står endnu og anvendes til stavs- og wardformål, var færdig, havde den kun to store, rektangulære rum: ét til mødelokale ovenpå og ét til underholdning nede i kælderen. Jeg husker, at vi havde trukket snore tværs over salen og havde forhæng mellem klasserne. Vi kunne høre noget fra næsten hver eneste klasse, og somme tider kunne vi også se noget, hvis lyset vendte rigtigt. Jeg husker nogle år senere, da vi fra basketballholdet fra Gila Academy øvede os her og spillede vore kampe, og jeg tog altid mere end min del af æren for det faktum, at i denne mindre bygning med visse forhindringer, slog vi nogle high school og college hold, selv om vi kun var et high school hold.

Jeg erindrer mig nogle af lærerne. Vi gik altid til præstedømmemøde mandag aften, og vi diakoner samledes omkring

den tykmavede oven, hvor vi fik vore instrukser. Jeg husker nogle storartede lærere som f.eks. Orville Allen og LeRoi C. Snow og andre og skabte også nogle udmærkede venskaber blandt andre unge mænd på min alder. LeRoi C. Snow fra Salt Lake City var der i banken, og når vi blev diakoner, fængslede han os med sine mange historier om Det røde Hav, om Israels børns overgang over Det røde Hav og om Jerusalem, hvor han havde været.

Jeg husker, at jeg gik til søndagsskole, og jeg tror, jeg fik en hel del inspiration som fundament til mit liv netop her. Vi havde åbningsprogram i salen ovenpå, og så gik vi ned under til vort klassearbejde.

Jeg husker nogle af lærerne, som kom konstant og hengivne for at give os „ordet“, og de lærte mig mange ting, som er grundlaget for mit kendskab til kirkens programmer og lærdomme.

Min mor havde en god sangstemme og spillede orgel, og hun og min ældste søster, Clare, sang duetter. Jeg arvede lidt af min kærlighed til musik fra hende, så jeg var altid interesseret i at synge sangene, og i almindelighed sang jeg med, og jeg sang kraftigt til. Jeg kan huske sangen: „We Meet Again in Sabbath School“, (findes ikke på dansk O.A.) Og vi mødtes atter og atter og atter. Og jeg husker, da min mor døde i Salt Lake City, da jeg var 11 år; der var blevet sat det mål for os, at vi skulle gå til søndagsskolen hver eneste søndag hele året. Hun døde i oktober. Jeg havde aldrig forsømt, jeg havde været der hver eneste uge, og jeg havde vanskeligt ved at forlige mig selv med at undvære den søndag, da hun lå på lit de parade i vort hjem.

Dengang forstod jeg virkelig ikke, hvor hårdt disse lærere arbejdede for at undervise os, men hvor er jeg taknemmelig for den store hær af lærere i alle

organisationerne i kirken; de er så hengivne og så utrættelige i at undervise Zions børn.

Og så kunne vi somme tider, når vi havde glemt selve versene i en sang, slutte kraftigt op i omkvædet, f.eks.: *Syng højt i jubelkor, stem i vor sang, syng til Guds ære med frydefuld klang! Hil være dem, som det onde vil fly, som elsker Guds rige og der søger ly!* (nr. 86)

Sangen „Der er skønhed her på jord”, (nr. 107) sang vi ved vore hjemmeaftener, som familien Kimball altid holdt i begyndelsen af dette århundrede.

Jeg husker sangen: „I vort elskede Deseret”, som søster Eliza R. Snow skrev. Hun har skrevet mange af vore sange. Jeg kan huske, hvor kraftigt vi stemte i, når vi sang: *Lyt, og lyt til bornesangen! O, hvor lyder den dog skøn! Når i uskylds rene vår de som engle om os står, hæver sjælen sig til Gud med tak og bøn.* (nr. 129 i den gamle danske sangbog.)

Jeg ved ikke rigtigt, hvor megen uskyld og kærlighed vi var i besiddelse af, men jeg husker, at vi anstrengte vore små stemmer for at nå det høje *e*, hvad der var temmelig højt for vore børnestemmer. Jeg husker også, at vi sang: *Her vi alle lære så, at vi længe leve må:*

Te, tobak og kaffe er mod Herrens bud. Hold dig fra den stærke drik, den kan give dårlig skik, den vil skade legemet, vi fik af Gud.

Jeg ville gerne leve længe, jeg ville gerne blive både smuk og stærk - men det nåede jeg aldrig. Jeg lærte dog at afsky te, kaffe og tobak. Der var virkelig folk i vores lille landsbysamfund, som drak te og kaffe, somme tider røg de også, endda de var medlemmer af kirken. Der stod også noget i sangen om ikke at spise ret meget kød, og det gør jeg stadig ikke. Og så skrålede vi igen: *Lyt, o lyt, til*

bornesangen! . . . Når vi i uskylds rene vår . . . . Og vi fortsatte:

Man dem tidligt lære må deres tunge passe på samt beherske hver en lidenskab og lyst; de må lære hofflighed, med hverandre holde fred, agte Herrens bud med ærefrygt i bryst.

Og så: *Lyt, og lyt til bornesangen!*” Jeg blev aldrig helt sikker på, om englenerne var lige så begrænsede i deres sangkultur, som vi var, men vi var i hvert fald glade for rosen.

En af de sange, som er forsvundet fra vore sangbøger, var nr. 185 i „Deseret Songs” 1905: *Dråb ikke de små fugle! Dråb ikke de små fugle, der synger fra busk og træ deres sødeste melodi hele sommeren igennem Skyd ikke de små fugle! Jorden er Guds ejendom, og han sørger for føde til små såvel som store.*

Jeg havde en slynge og en slangebøsse. Jeg havde selv lavet dem og de virkede udmærket. Det var mit job at trække køerne ud på engen, ca. 1,5 km. fra mit hjem. Der var store poppeltræer langs med vejen, og jeg husker, at jeg var stærkt fristet til at skyde de små fugle, „der synger fra busk og træ”, for jeg var en temmelig god skytte: jeg kunne ramme en stolpe fra en afstand af ca. 50 m., eller jeg kunne ramme en træstamme. Men jeg tror, at jeg blev holdt tilbage, fordi jeg næsten hver søndag sang: „*Dråb ikke de små fugle!*”. Det andet vers lod: *Dråb ikke de små fugle, deres fjerpragt bærer dem gennem luften: deres triller fylder hver tidlig morgen vore øren med musik.*

Hvad så, om kirsebærrene falder halvspiste af deres stilk?

Og barrene forsvinder i haven, på marken og i klofter?

(Sangen findes ikke på dansk. O.A.)

Den gjorde stærkt indtryk på mig, så jeg kunne ikke se noget sjov ved at få en smuk, lille fugl til at falde ned for mine fødder.

Og så var der den sang, som Evan Stephens skrev: „The Mormon Boy” (Mormondrengen); hvor var jeg stolt, når vi i forsamlingen skulle synge:

*En mormondreng, en mormondreng,
jeg er en mormondreng,*

*En konge burde misunde mig,
for jeg er en mormondreng.*

Jeg kunne lide den sang. Jeg har altid solet mig i de ord: „En konge burde misunde mig, for jeg er en mormondreng.”

Jeg kunne lide sangen: „Sæden den såes i morgengry”, fordi den gav os mulighed for at synge flerstemmigt. Mine elskede brødre, idet jeg slutter, vil jeg bære vidnesbyrd til jer, at jeg bærer præstedømmet. Det er det præstedømme, som Elijah og også profeterne Peter, Jakob og Johannes havde. De og deres medarbejdere havde præstedømmet. Men uden den beseglede magt kunne vi intet gøre, for det ville ingen værdi have. Det er præstedømmet, der tæller. Det var derfor, Elijah kom. Det var derfor, Moses kom, for han overdrog ved håndspåleggelse disse privilegier og disse magter, disse nøgler til dem i den uddeling, for at de kunne fortsætte og udføre dette arbejde. Det var derfor, de kom til profeten Joseph Smith, og Herren sagde: „Jeg vil sende jer profeten Elias, (Elijah) før Herrens store og frygtelige dag kommer”. (Mal. 4:5)

Hvorfor skulle han sende Elijah? Fordi han havde myndighedsnøglerne til at administrere i alle præstedømmets ordnanser, og uden den myndighed kunne ordinanserne ikke blive administreret i retfærdighed.

Frelse kunne ikke komme til denne verden uden Jesus Kristus som mellem-

mand. Hvorledes skal Gud komme generationerne til undsættelse? Han vil sende profeten Elijah. Den lov, som blev åbenbaret til Moses i Horeb, blev aldrig åbenbaret til Israels børn som en nation. Elijah skal åbenbare pagterne til at besegle fædrenes hjerter til børnene og børnene til deres fædre. Salvelsen og beseglingen er at være kaldet, udvalgt og at gøre udvælgelsen sikker.

„Jeg ved, at Gud lever”, sagde John Taylor, min forgænger, „for jeg har set ham”. Jeg bærer dette vidnesbyrd til jer, brødre, i Jesu Kristi navn. Amen.

Bøn og åbenbaring

Præsident Marion G. Romney
Anden rådgiver i det øverste præsidentskab

„Den befaling, Gud oftest har gentaget overfor menneskene, er at bede.”

Mine elskede brødre, søstre og venner alle vegne! min tanke er at sige nogle få ord om de to vigtigste kommunikationsmidler, mennesket kender. For det første: Bøn, som er et middel, hvorved mennesker henvender sig til Gud; for det andet: åbenbaring, det middel, hvorved Gud henvender sig til mennesker.

Jeg går ud fra, at når vi taler om bøn, så tænker de fleste af os på de bønner, vi opsender, når vi samles omkring bordet, knæler ved siden af vor seng eller hører i vore møder i kirken.

Desuden vil det være rigtigt at sige, at bøn indbefatter andre midler, hvorved mennesker henvender sig til Gud.

Nephi anvender ikke ordet *bøn*, da han fremsætter beretningen om sit storslåede syn. Han siger ganske enkelt: „Thi jeg ønskede at få kundskab om det, min fader havde set, og da jeg troede, at Herren kunne tilkendegive det for mig, blev jeg, medens jeg sad og overvejede det i mit hjerte, bortført af Herrens ånd, ja, til et meget højt bjerg . . .” (1 Nephi 11:1)

Jeg nærer ingen tvivl om, at Nephis overvejelse væsentlig var bøn.

Herren sagde til Emma Smith: „Thi min sjæl fryder sig i hjertets sang, ja, de retfærdiges sang er som en bøn til mig.” (L&P. 25:12)

Bøn er meget ofte en anmodning om specielle velsignelser. De kan imidlertid - og bør også - indbefatte udtryk for taksigelse, lovprisning, tilbedelse og hyldest. Sådan som James Montgomery så smukt har skrevet:

*Bøn er et hjertes indre sang,
tænkt eller sagt i ord,
frembåret af den skjulte trang,
der dybt i sjælen bor.*

*Bøn er den angerfuldes røst,
omvendt fra syndens vej
og engle synger højt med lyst:
„O se, han bøjer sig.”*

*Guds børn de bliver ét i bøn,
i gerning, sind og ord;
med Fader vor og med hans Son
i fællesskab de bor.*

*Bøn ej blot hører Jorden til,
thi for Guds trone står
vor Frelser, som barmhjertigt vil,
en synder nåde får.*

*O du, ved hvem vi kom til Gud,
i sandhed livets vej,
du selv ad bønnens sti gik ud,
at bede lær du mig.*

Betydningen af bøn understreges af den kendsgerning, at den befaling, Gud oftest har gentaget over for menneskene, er den, at de skal bede.

Den første befaling, Gud gav Adam og Eva, var, at de skulle tilbede Herren, deres Gud¹.

Og senere åbenbarede en Herrens engel sig for Adam og sagde: . . . Derfor skal du gøre alt, hvad du gør, i Sønnens navn, og du skal omvende dig og påkalde Gud i Sønnens navn evindeligt.² (Moses 5:5-6)

Herren gav sig tid til personligt at instruere Jareds broder om betydningen af bøn. Da denne sammen med den Jareditiske koloni nåede til det store hav, kom Herren . . . til Jareds broder . . . Og Herren talte med Jareds broder *i tre timer og revsede ham* fordi han havde glemt at påkalde Herrens navn.

Og Jareds broder angrede det onde, som han havde gjort og *påkaldte Herrens navn* . . . Og Herren sagde til ham: 'Jeg vil tilgive dig og dine brødre . . . men I skal ikke synde mere; thi I skal ihukomme, at min Ånd ikke altid vil trættes med mennesket; om I derfor vil synde, til målet er fuldt, vil I blive udstødt fra Guds nærhed.' (Ether 2:13-15. (Kursiv tilføjet.))

Amulek advarede de frafaldende nephiter med disse ord: 'Må Gud derfor forunde jer, mine brødre, så I kan begynde at udøve tro til omvendelse og påkalde hans hellige navn, så han vil være barmhjertig imod jer . . . råb til ham om nåde, thi han har magt til at frelse. Ja, ydmyg jer og vedbliv at bede til ham.'

Således instruerede han dem om, hvad

de skulle bede om, og hvor og hvor ofte de skulle bede:

'Bed til ham, når I er i marken, ja, for alle jeres hjerde. Bed til ham hjemme, ja, for hele jeres hus, både morgen, middag og aften. . . Bed til ham mod jeres fjenders magt. . . bed til ham imod djævelen, som er en fjende af al retfærdighed . . . Bed til ham for markens afgrøder, at I må have held med dem. Bed for hjordene på markerne, at de må formeres. Men det er ikke alt; I må udøse jeres sjæl i lønkammeret og på lønlige steder og i ørkenen . . . og når I ikke råber til Herren, lad da hjertet være fyldt og opløftet i bøn til ham bestandig for jeres velfærd og ligeledes *for deres velfærd som er omkring jer.*' (Alma 34:17-27)

Da Jesus efter sin opstandelse betjente nephiterne, lærte han dem, hvorledes de skulle bede ved at give dem Fadervor som mønster. Og derefter instruerede han sine nephitiske disciple således:

'Se, sandelig siger jeg jer, I må altid våge og bede, så I ikke falder i fristelse; thi Satan begærer jer, så han kan sigte jer som hvede. Derfor skal I altid bede til Faderen i mit navn.'

Med hensyn til de lovede belønninger sagde han: '. . . og hvad I beder Faderen om i mit navn, som er ret, og tror, at I skal få det, se, det skal gives jer. Bed altid til Faderen i mit navn i jeres familier, så jeres *hustruer og børn* må blive velsignet.'³ (3 Nephi 18:18-21)

I denne sidste uddeling, næsten to år før kirken blev organiseret, sagde Herren til profeten Joseph Smith:

'Bed altid, så du må vinde sejr, ja, så at du kan overvinde Satan og slippe ud af hænderne på Satans tjenere, der understøtter hans værk.'⁴ (L&P. 10:5) Senere sagde han til Martin Harris: 'Og atter befaler jeg dig, at du skal bede lydeligt såvel som i løndom, for alles øjne såvel som i enrum.'⁵ (L&P. 19:28)

Han befalede kirkens præster at ,besøge medlemmerne i hjemmene og formane dem til at bede lydeligt og i løndom. . . , (L&P. 20:47; se også 20:51). Han formandede Joseph Knight: ,. . . du må bede lydeligt for verden lige som i løndom og i din familiekreds, blandt dine venner og overalt.' (L&P. 23:6)

Og til Thomas B. Marsh: ,Bed altid, så du ikke falder i fristelse og mister din løn.' (L&P. 31:12)

Til andre sagde han: ,Bed altid . . . (så I kan bestå på hans tilkommelsesdag, det være sig i liv eller dod.' (L&P. 61:39, kursiv tilføjet)

,Hvad jeg siger til en, siger jeg til alle. Bed altid, at den onde ikke skal få magt over jer og flytte jer bort fra jeres plads.' (L&P. 93:49). Forældre skal ,lære deres børn at bede og at vandre retskaffent for Herren.' (L&P. 68:28)

Herren talte om kirkens medlemmer i Zion og sagde: , . . . den, der ikke opsender sine bønner til Herren til rette tid, skal ihukommes for mit folks dommer.' (L&P. 68:33)

Hensigten med bøn er imidlertid ikke at berolige en hævngherrig Guddom, heller ikke at prøve på at vinde en overbærende Faders gunst. Hensigten er at få en selv til at stemme overens med den ånd eller det lys, som ,kommer fra Guds nærhed og opfylder det umådelige rum.' (L&P. 88:12) I det lys findes de sikre svar på alle vore behov.

Bøn er den nøgle, som åbner døren og lukker Kristus ind i vort liv.

,Se,' sagde han, ,Jeg står for døren og banker; om nogen hører min røst og åbner døren, da vil jeg gå ind til ham og holde nadver med ham, og han med mig.' (Joh. Åbenb. 3:20)

Ligesom bøn er det middel, hvorved mennesker henvender sig til Herren, således er åbenbaring det middel, hvorved Gud har forbindelse med mennesker. Hertil anvender han forskellige

midler. Det talte ord var f.eks. den metode, han anvendte til at besvare Adams bøn. Adam og Eva ,hørte Herrens røst, som talte til dem i retning af Edens Have.' (Moses 5:4; kursiv tilføjet) Foruden det talte ord bruger Herren somme tider at vise sig personligt.

,Således talte jeg, Abraham, med Herren, ansigt til ansigt, som en mand taler med en anden.' (Abr. 3:11)

,Og Gud talte til Moses . . . Og se, Guds herlighed hvilede på Moses, så han stod i Guds nærhed og talte med ham ansigt til ansigt.' (Moses 1:3, 31)

Profeten Joseph Smith giver os følgende vidnesbyrd om, at både Faderen og Sønnen viste sig for ham:

,. . . så jeg,' sagde han, ,en lyssojle lige over mit hoved, stærkere end solens glans, og den dalede gradvis ned, indtil den hvilede på mig. . . Jeg så *to personer*, hvis glans og herlighed trodser enhver beskrivelse, stående over mig i luften. Den ene at dem talte til mig, kaldte mig ved navn og sagde, idet han pegede på den anden: *Denne er min elskede Son*'. (Joseph Smith 2: 16-17)

Somme tider sender Herren personlige repræsentanter, når han vil henvende sig til mennesker. Han sendte f.eks. flere gange Moroni til at besøge og belære profeten Joseph Smith. (Se Joseph Smith 2:28-29)

Da Profeten fremsatte sin beretning om disse besøg, skrev han: , . . . da jeg om aftenen . . . var gået i seng, henvendte jeg mig i bøn og påkaldelse til den Almægtige Gud . . . Medens jeg således var i færd med at påkalde Gud, opdagede jeg, at et lys begyndte at vise sig i værelset, hvilket lys blev stærkere og stærkere, indtil værelset var mere oplyst end midt på dagen, da pludselig en person viste sig ved siden af min seng, stående i luften.' (Ibid. 2:29-30)

Ved andre lejligheder har Herren henvendt sig til mennesker ved hjælp af

drømme og syner, f.eks. Daniels drøm og Nephis syn.

Enos siger: , . . . da kom Herrens røst igen til mig og sagde: Jeg vil komme til dine brødre i forhold til deres nidkærhed i at holde mine bud.' (Enos 10)

Jeg kan personligt vidne om denne form for åbenbaring, fordi jeg har oplevet den.

F.eks. var jeg engang ved at skulle slutte en tale, jeg havde holdt ved en fin sidste dages helliges moders begravelse; jeg skulle lige til at sige Amen og sætte mig ned, da det lød for mit sind: ,Vend dig om igen og bær dit vidnesbyrd.' Det gjorde jeg så. I flere måneder tænkte jeg slet ikke på den hændelse, ikke før min søster, som dengang boede i en nabo-stav, besøgte os og fortalte os følgende: Der bor i vor stav en kvinde, som ikke i mange år har vist nogen interesse for kirken. Vore bestræbelser for at gøre hende aktiv har været frugtesløse. For nylig har hun fuldstændig forandret sig. Hun betaler sin tiende, kommer regelmæssigt til nadvermøderne og tager del i alle kirkens aktiviteter. Da hun blev spurgt, hvad der var årsag til den reformation, svarede hun: 'Jeg tog til Salt Lake City til min moders begravelse. En mand, som hed Romney, talte. Da han havde holdt sin tale, troede jeg, at han ville sætte sig ned, men i stedet for vendte han sig om mod talerstolen og bar et vidnesbyrd, som gjorde stærkt indtryk på mig. Det vakte i mig et ønske om at leve således, som min moder altid havde lært mig.'

Jeg ved, mine søstre og brødre og venner, og jeg bærer vidnesbyrd om det faktum, at åbenbaring fra Herren kom-

mer gennem det talte ord, gennem personlige besøg, gennem sendebud fra Herren, gennem drømme, gennem syner og gennem Herrens røst til ens sind.

For det meste kommer åbenbaring imidlertid til os gennem ,den stille, sagte røst' (L&P. 85:6)

Om sandfærdigheden af profetens vidnesbyrd om de guldplader, der indeholder Mormons Bogs optegnelser, sagde Herren i en åbenbaring gennem profeten Joseph Smith til Oliver Cowdery: ,Se, du ved, at du har søgt vejledning hos mig, og at jeg har oplyst din forstand', og han tilføjede: ,Gød jeg ikke fred i din sjæl med henblik på denne sag?' (L&P. 6:15,23)

Med hensyn til Olivers modtagelse af ,kundskab om de graverede, gamle optegnelser' På de plader, som Joseph var ved at oversætte (se (L&P. 8:1), sagde Herren: ,Se, jeg vil tale til dig i din sjæl og i dit hjerte gennem den Helligånd, der skal komme over dig, og som skal bo i dit hjerte.' (L&P. 8:2)

Når der skal tages beslutninger, er åbenbaring til rådighed for enhver, som vil søge den og kvalificere sig til at modtage den. Og således lyder den guddommelige formel: , . . . Du må udtænke det i dit eget sind, og da må du adspørge mig, om det er rigtigt; og dersom det er rigtigt, vil jeg bevirke, at dit hjerte brænder i dig, og derved skal du fornemme, at det er rigtigt. Men er det ikke rigtigt, skal du ikke have sådan følelse.' (L&P. 9:8-9)

Jeg bærer vidnesbyrd om sandheden af disse guddommelige lærdomme om bøn og åbenbaring, i Jesu Kristi, vor Forløseres navn. Amen.

Generalautoriteterne i Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige

Præsident N. Eldon Tanner
1. Rådgiver

Præsident Spencer W. Kimball

Præsident Marion G. Romney
2. Rådgiver

Ezra Taft Benson

Mark E. Petersen

Delbert L. Stapley

LeGrand Richards

Howard W. Hunter

Gordon B. Hinckley

Thomas S. Monson

Boyd K. Packer

Marvin J. Ashton

Bruce R. McConkie

L. Tom Perry

David B. Haight

Kirkens
patriark

Edward G. Smith

De halvferds' første Kvorum

Franklin D. Richards

James E. Fausz

J. Thomas Poyas

A. Theodore Tuttle

Neal A. Maxwell

Milton D. Hines

Paul H. Dunn

W. Grant Binghamer

Sterling W. Sill

Henry D. Taylor

Theodore M. Burton

Bernard P. Brockbank

James A. Cullimore

Joseph Anderson

William H. Bennett

John H. Wandersberg

Robert L. Simpson

O. Leslie Stone

Robert D. Harts

Adney Y. Komatsu

Joseph B. Wirthen

John H. Groberg

S. Dineforth Young

Harriman Rejctor, Jr.

Loren C. Dunn

Rex D. Pringlar

Gene R. Cook

Charles A. Disher

William H. Bradford

George P. Lee

Carlos E. Asay

M. Russell Ballard, Jr.

John H. Groberg

Jacob de Jager

Vaughn J. Featherstone

Dean L. Larsen

Royden G. Derrick

Robert E. Wells

James M. Paramore

Richard G. Scott

Hugh W. Pinnock

F. Erno Busche

Yoshihiko Kikuchi

Victor L. Brown

Ronald E. Postman

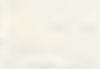
Derek A. Cuthbert

Robert L. Beckman

Rex C. Reene, Sr.

H. Burke Peterson

Victor L. Brown

Richard Clarke

H. Burke Peterson

Victor L. Brown

Richard Clarke

Richard Clarke

Det præsiderende Biskopråd

H. Burke Peterson
1. Rådgiiver

Victor L. Brown
Præsiderende
biskop

J. Richard Clarke
2. Rådgiiver

„Stol på Herren” (salm 37:3)

Ældste L. Tom Perry
De tolv Råd

„Luk evangeliets lys ind i dit liv og du vil blive lykkeligere, få større glæde og bedre kunne udnytte dit livs muligheder.”

I Salmernes Bog læser vi:
„Stol på Herren og gør det gode, bo i landet og læg vind på troskab, da skal du have din fryd i Herren, og han skal give dig, hvad dit hjerte attrår.
Vælt din vej på Herren, stol på ham, så griber han ind og fører din retfærdighed frem som lyset, din ret som den klare dag.” (Salm. 37:3-6)

Skrifterne synes altid at have sammenlignet en retfærdig levevis med et særligt lys, en særlig ånd, glæde og lykke i livet for dem der lever retfærdigt.

Før mange år siden, da jeg sad i et forretningsudvalg, havde vi i en af vore forretninger en nattevagt, hvis unge datter netop havde tilsluttet sig vores kirke. Han kom ofte med bemærkninger om den forandring der var indtruffet i hans datters tilværelse. Hendes dåb havde medført at der var en ny ånd i deres hjem. Jeg forsøgte at benytte dette udsagn som grundlag for at undervise ham i evangeliet.

En aften da jeg skulle til at gå hjem stod

han ved udgangen og så til, medens de sidste kunder afsluttede deres indkøb netop som forretningen skulle til at lukke. Jeg standsede et øjeblik for at sludre med ham. Han begyndte med det samme at fortælle mig om sin datter. Han sagde: „Ser De, hun nærmest stråler, siden hun har tilsluttet sig Deres kirke.” Jeg fortsatte med at fortælle ham at når man stoler på Herren og former sit liv efter evangeliets plan, giver det en forandring som endog viser sig i vort udseende. I samme øjeblik lagde jeg mærke til to damer, der nærmede sig udgangen sammen med flere andre kunder. De var nydeligt klædt og deres ansigter havde en særlig udstråling. Da jeg rettede mit blik mod dem fik jeg med det samme øje på en „Pligt-mod-Gud”-nål på den ene af damernes kjole - det er en nål som mange af vore fine unge mænd overlader deres mor, når de har modtaget denne særlige belønning. Jeg vendte mig mod min ven og sagde: „Se, de to damer der går hen mod døren. De ser anderledes ud. De er begge medlemmer af vores kirke.”

Han blev så overvældet af min bemærkning at han styrtede over mod de to damer og spurgte: „Er De mormoner?” Da de havde svaret bekræftende kom han tilbage til mig, idet han rystede på

hovedet og sagde: 'De kan ovenikøbet kende forskel.' Jeg gav ham ret. Der er virkelig en forskel på dem, der stoler på Herren og gør det gode' og dem der ikke gør det. (Salm. 37:3)

I historien har vi beviser på denne kendsgerning lige fra den allerførste begyndelse. Når jeg læser i skrifterne søger jeg at gøre dem levende. Jeg prøver at blive bekendt med de store personligheder der beskrives i bøgerne. Lad mit illustrere det ved et eksempel. Og jeg vil begynde med det syvogtredivte kapitel i 1. Mosebog, hvor vi læser en bemærkelsesværdig historie om en familie, hvor der var mange drenge. En af sønnerne, Josef, holdt faderen mere af end af hans brødre. Faderen viste sin kærlighed og værdsættelse af denne søn ved at forære ham en spraglet kjortel. 'Men da hans brødre så, at deres fader foretrak ham for alle sine andre sønner, fattede de nag til ham og kunne ikke tale venligt til ham.' (1. Mos. 37:4)

Josef kunne ikke gøre meget ved den ting. Han havde nogle drømme og da han fortalte dem til sine brødre hadede de ham endnu mere. Kan I forestille jer, hvordan en sådan drøm ville virke i jeres familie? Han sagde til sine brødre:

'Hør dog, hvad jeg har drømt! Se, vi bandt neg uden på marken, og se, mit neg rejste sig op og blev stående, medens eders neg stod rundt omkring og bøjede sig for det!'

Da sagde hans brødre til ham: 'Vil du måske være vor konge eller herske over os?' Og de hadede ham endnu mere for hans drømme og hans ord.' (1. Mos. 37:6-8)

For at gøre sagen endnu mere indviklet gav faderen Josef lov til at blive hjemme hos ham medens han sendte brødrene ud i marken og passe kvæget. Nu og da sendte han Josef ud for at kontrollere sine brødre. En dag da brødrene så ham komme langt borte syntes de ikke de

kunne holde ham ud længere og de lavede en sammensværgelse om at slå ham ihjel. De blev enige om hvordan de kunne slå ham ihjel og kaste ham i en brønd - bagefter kunne de så fortælle deres far at nogle vilde dyr havde overfaldet Josef.

En af brødrene så en karavane fra Ægypten komme et stykke borte og sagde:

'Hvad vinder vi ved at slå vor broder ihjel og skjule mordet?

Lad os hellere sælge ham til ismaelitterne og ikke lægge hånd på ham han er jo dog vor broder, vort kød og blod!' Og hans brødre gik ind på forslaget.' (1. Mos. 37:26-27)

Så solgte de deres 17-årige bror som slave til en karavane der var på vej til Ægypten, et fremmed land hvor de talte et fremmed sprog og havde fremmede vaner. Men Herren var med denne enestående unge mand, der aldrig så ud til at miste modet. Selv om han var en fremmed, en slave, udstrålede han en særlig ånd. Josef blev budt til salg og købt af kongens hofmand. Det varede ikke længe før Josef havde vist sig så enestående at hofmanden satte ham over sit hus. Han blev den øverste myndighed og skulle holde opsyn med alt hvad hofmanden ejede. Hofmanden havde en sådan tillid til Josef at han overlod alt hvad han ejede og havde i Josefs hænder.

Men 'Josef havde en smuk skikkelse og så godt ud' og han fik en fremstående stilling med Herrens hjælp. Men så begyndte problemerne at komme. Den smukke unge mand virkede tiltrækkende på hofmandens hustru. En dag da han arbejdede alene i huset hørte hun ham og kom ind og greb fat i hans kjortel. Josef, der var en retfærdig ung mand, vidste at det var forkert og smuttede ud af kjortlen. Hofmandens hustru stod nu tilbage med Josefs kjortel

i hånden. Da hendes mand kom hjem fortalte hun en forfærdelig historie om Josef, og hofmanden blev så vred at han kastede Josef i fængsel. Endnu engang befandt Josef sig i vanskeligheder i sit unge liv - denne gang i et fængsel.

Josef mistede ikke så let modet. Han gik i gang med at blive den bedste fange indenfor fængslets mure og han vandt yndest i fangevogternes øjne. Således beretter skrifterne: „... at han havde opsyn over alle fangerne i fængslet, og han sørgede for alt, hvad der skulle gøres.” (1. Mos. 39:22) Ser I, Josef fik stillingen som den øverste fange, der havde opsyn med alle de andre fanger. Der opstod igen en vanskelig situation - og Josef blev den bedste, selv som fange. Kort tid efter at Josef var kastet i fængsel blev to af kongens mænd også kastet i fængsel, det var overmundskænken og overbageren. Josef lærte dem snart godt at kende. De havde begge to drømme. Da Josef var en retfærdig mand, bad de ham om at tyde deres drømme. Josef kunne godt tyde drømme. Til den ene sagde han: „Du vil ikke komme ud af fængslet, men miste dit liv her.” Til den anden sagde han: „Det vil snart blive muligt for dig at vende tilbage til din stilling og ære Faraos.” Han bad den sidste om at huske ham overfor Faraos, for han havde gjort så store fremskridt som det var ham muligt som fange.

Mundskænken blev atter indsat i sin stilling som kongens overmundskænk, men han glemte alt om Josef i fængslet i hele to år. En nat havde kongen en drøm som ingen af de vise mænd kunne udlægge. Så kom mundskænken i tanke om Josef og gik til kongen og sagde at der sad i fængslet en mand, som kunne tyde drømme. Faraos sendte så bud efter Josef og Josef tydede, ved Herrens inspiration, kongens drøm. Kongen blev så imponeret over ham, at Josef blev løsladt fra fængslet og blev Faraos

tjener. Josef gjorde sig igen heldigt bemærket og han blev den øverste chef i landet, næst efter kongen selv. (1. Mos. 40:41)

På grund af det fine arbejde Josef udførte sagde Faraos til sine tjenere:

„Hvor finder vi en mand, i hvem Guds Ånd er som i ham?” (1. Mos. 41:38) Faraos indså at Josef virkelig var ledet af Herren og sagde til ham: „Efter at Gud har åbenbaret dig alt dette, kan ingen måle sig med dig i indsigt og kløgt.” (1. Mos. 41:39)

Når et menneske følger den kurs, som Jesu Kristi evangelium angiver ved hjælp af dets vejskilte, og sætter sin lid til Herren, vil den pågældende ikke alene vise det i gerning og ord men det vil også vise sig i en bemærkelsesværdig ændring i hele personens udseende. Der udstråler et særligt, lys og en særlig ånd fra et sådant menneskes evige sjæl. Det kan beskrives som *noget strålende, lys, glæde, lykke, fred, renhed, tilfredshed, åndelighed, begejstring*, osv.

Brigham Young sagde: „Det menneske, som får kundskab om Guds rige på jorden, glæder sig over den og samtidig har kærlighed til Gud, er det lykkeligste menneske på jorden . . .

Man vil aldrig se en oprigtig hellig i verden være sørgmodig - man vil ikke kunne finde en sådan. Hvis mennesker ikke har begrebet skabt om det levende vands kilde eller det evige livs principper så vil de være sørgmodige. Hvis vi har livets ord i os og håb om evigt liv og evig herlighed og lader det komme til udtryk i en brændende lue, så vil denne flamme fortære den mindste og sidste rest af selvished og vi vil aldrig mere vandre i mørke - al tvivl og frygt vil være fremmed for os . . .

Det gør den onde vanvittig. Det er virkelig sandt, den onde bliver gal over ikke at kunne påvirke sådanne mennesker til at se sørgmodige ud . . .

Hvor findes lykke - virkelig lykke? Ingen andre steder end hos Gud. Når vi er i besiddelse af vor hellige religions ånd er vi lykkelige om morgenen, vi er lykkelige om middagen, vi er lykkelige om aftenen, for kærlighedens og fællesskabets ånd bor i os og vi glæder os over denne ånd fordi den er fra Gud, vi fryder os over Gud, for han er den der giver os alle gode ting. Alle sidste dages hellige, der har oplevet at have Guds kærlighed i deres hjerter, efter at være blevet tilgivet deres synder gennem dåb og håndspåleggelse, vil indrømme at de er fyldt med glæde og tilfredshed. Man kan måske føle smerte over sine fejl, over fattigdom eller hvis man er i fængsel, som omstændigheden kræver det, men man vil stadig være glad. Det er vores lod, og hver eneste sidste dages hellig kan vidne om dette.

Den mand, kvinde eller det folk, som nyder privilegierne ved at have Guds Søns evangelium, og som ved hvordan de kan værdsætte Guds velsignelser, er i sandhed lykkelig.' (*Discourses of Brigham Young*, i udvalg af John A. Widtsoe, kap. 21. Deseret Book Co., Salt Lake City, 1941)

Hvis disse ting fungerer rigtigt er de den største kilde til lykke som findes på jorden. Lad mig nævne endnu et eksempel, som for nylig stod i *Ensign*:

,I sommeren 1953 var jeg skuespillerelev - en ung pige på 16 år . . . Vores lærer var en smuk rødhåret pige som havde vundet en hovedrolle i en konkurrence (så vidt jeg forstod) i New York . . . Hun og jeg boede sammen og hver morgen når jeg vågnede så jeg hende sidde på sin seng og læse. Ligegyldigt hvornår jeg vågnede var det altid dette syn der mødte mig i fire måneder.

Nyheden om at hun var mormon spredtes hurtigt, og i disse omgivelser, hvor der simpelthen ikke var noget der hed moral, var hun ren som sne. Hun drak

ikke, hun røg ikke, ikke engang på scenen, og hun havde ingen mænd på sit værelse. Hun holdt af dem alle sammen og hun var sød og venlig selv om hun var 'stjerne'. Hun læste hver eneste morgen, læste og læste, ikke i sine manuskripter, men i nogle andre bøger og blade som hun havde bragt med sig.

Hun fortalte mig aldrig om sin religion og jeg spurgte hende heller aldrig. Men jeg vil aldrig glemme hende.

Mange år senere, da jeg både var gift og havde fået to børn, blev min mand og jeg utilfredse med vores åndelige livsførelse. Vi fik undervisning i forskellige religioner, men vi var stadig ikke tilfredse.

Så kom jeg i tanke om hende. De sagde

jo, at hun var mormon. Vi anede ikke hvad en mormon var og jeg kunne ikke huske at jeg havde hørt noget om dem i skolen. Så jeg gik hen til det offentlige bibliotek i en lille by, Opelika, i Alabama, men det eneste jeg kunne finde på listen over bøger om mormonerne var 'Mormons Bog'. Bagest i hæftet var en liste over missionshjem og jeg skrev til det nærmeste, som lå i Georgia, og spurgte om de tog imod omvendte. Resten hører til vores familiehistorie. Det er aldrig lykkedes mig at finde den unge dame, så jeg kunne fortælle hende at, fordi hun efterlevede sin religion på en måde, som jeg ikke kunne glemme, er 37 mennesker på begge sider i vores familie medlemmer af kirken. Der er utallige andre i ånderverdenen der også har fået mulighed for at blive det.' (Ensign, dec. 1977, s. 62)

Hvor verden dog trænger til sådanne eksempler som vil lade Jesu Kristi evangeliums lys udstråle fra deres evige

sjæle! Hvor vi dog trænger til at vise at retfærdig livsførelse betyder evig glæde! Til jer som har tilsluttet jer vor Herre og Frelzers evangelium vil jeg sige: Stå som et banner på toppen af bjerget og lys for dem, som søger lykke og større tilfredshed i livet. Til jer, som ikke har opdaget den største af alle gaver vil jeg sige: Kom og slut jer til os og lad os hjælpe jer med at opbygge en bedre tilværelse. Hvis vi vil forme vort liv efter vor Frelzers lærdomme vil vi få større glæde i en bekymret verden.

Jeg beder ydmygt at vi må 'stole på Herren' så det må siges om os, som der blev sagt om Josef i fordums tid, når vi lever så vi er et eksempel på Jesu Kristi evangelium: 'Hvor finder vi en mand, i hvem Guds Ånd er som i ham?' (1. Mos. 41:38)

Gud lever. Jesus er Kristus. Dette er hans kirke. Dette er mit ydmyge vidnesbyrd til jer i dag, i Jesu Kristi navn. Amen.

„Hvad er sandhed?”

Ældste John H. Vandenberg
De halvjerds' øverste Kvorum

Evangeliet omfatter enhver videnskabelig sandhed, enhver historisk sandhed, enhver filosofisk eller logisk eller påviselig kendsgerning - det omslutter al åbenbaret religion'.

Det er kun syv dage siden en masse mennesker var til denne særlige gudstjeneste, hvor der lød sange og taler til minde om den vigtigste begivenhed der er hændt - vor Herre og Frelzers, Jesu Kristi korsfæstelse og opstandelse.

Da jeg gennemgik og tænkte over dette mirakel, førtes mine tanker hen til den episode hvor jøderne bandt Jesus og førte ham for domstolen. Det står omtalt i skriften således:

„Pilatus gik nu igen ind i borgen, kaldte Jesus for sig og sagde til ham: 'Er du jødernes konge?'

Jesus svarede: 'Spørger du sådan af dig selv, eller har andre sagt dig det om mig?'

Pilatus svarede: 'Er jeg måske en jøde? dit folk og ypperstepræsterne har overgivet dig til mig; hvad har du gjort?'

Jesus svarede: 'Mit rige er ikke af denne verden. Havde mit rige været af denne verden, så havde mine tjenere kæmpet for, at jeg ikke skulle overgives til jøderne; men nu er mit rige ikke af denne verden.'

Da sagde Pilatus til ham: 'Så er du altså dog konge?' Jesus svarede: 'Du har ret, jet er en konge. Dertil er jeg født, og dertil er jeg kommen til verden, at jeg skal vidne om sandheden. Enhver, som er af sandheden, hører min røst.'

Pilatus siger til ham: 'Hvad er sandhed?' Da han havde sagt dette, gik han igen ud til jøderne, og han siger til dem: 'Jeg finder ingen skyld hos ham.' (Joh. 18:33-38)

De videre forhandlinger mellem Pilatus og Jesu anklagere førte dog til korsfæstelsen.

Pilatus stillede spørgsmålet: 'Hvad er sandhed?' og lod derpå Jesus stå tilbage uden at vise ham så megen høflighed at han kunne besvare spørgsmålet. Man må undre sig hvorfor. Denne handling får én til at tro, at Pilatus frygtede sandheden, måske på samme måde som andre frygter den - når de ikke er villige til at se den i øjnene, ikke ønsker at påtage sig den disciplin og de ansvar som sandheden kræver af dem.

Jesus sagde: 'Enhver, som er af sandheden, hører min røst.' (Joh. 18:37) De som 'er af sandheden' er dem, som oprigtigt søger den. Hele menneskehedens burde søge efter sandheden, for den er det væsentligste i deres liv. og sandheden, som i virkeligheden kun

kan dømme sig selv, lærer at undersøgelsen af sandhed, hvilket er det kærlighedsvækkende eller en bejlen til den, kundskaben om sandhed, som er dens væsen, og troen på sandhed som er glæden ved den, er det suverænt gode i den menneskelige natur. (Francis Bacon: 'Essay of Truth', *Harvard Classics*, 3. bind, s. 8)

En fordums digter skrev i pagt med dette: 'Det er en fornøjelse at stå inde på kysten og se en båd vippe på søen; en fornøjelse at stå i et slotsvindue og se en kamp blive udkæmpet og eventyret udfolde sig nedenfor, men intet kan sammenlignes med at stå på sandhedens grund med en klar udsigt.' (en høj hvor der ikke lyder nogen kommandoråb og hvor luften altid er klar og rolig) 'og beskue hvordan fejltagelser og vildfarelser og tågesløv og fristelser kæmper nedenfor, et sådant syn vil altid vække medlidenhed - ikke hverken oplæsthed eller stolthed. Det er sandelig Himlen på jorden, når et menneskes tanker bevæger til barmhjertighed, finder hvile i fortidsminderne og ser frem mod sandheden.' (Bacon, Citat af Lucretius i *Essay of Truth*, s. 8)

Det passer med de ord vi husker Jesus sagde: 'Dertil er jeg født, og dertil er jeg kommen til verden, at jeg skal vidne om sandheden.' (Joh. 18:37)

Sandhed er kundskab! 'Dette er det evige liv, at de kender dig, den eneste sande Gud og ham som du har sendt, Jesus Kristus.' (Joh. 17:3) Sandheden er defineret i Jesu Kristi evangelium.

Frelsen organiserede sin kirke under sin mission på jorden, og han udvalgte nogle ydmyge men oprigtige mænd som sine apostle. Han levede sammen med dem. Han rejste sammen med dem. Han underviste dem. Han udførte mirakler for dem. Han ordinerede dem og gav dem myndighed og kraft - altsammen som forberedelse til at sende

dem ud i verden og forkynde hans evangelium.

Ved en bestemt lejlighed under sine rejser med dem kom Jesus til egnen ved Kæsarea Filippi og han spurgte sine disciple: 'Hvem siger folk, at Menneskesønnen er?'

De svarede: 'Nogle siger: Johannes Døber; andre: Elias; andre: Jeremias eller en anden af profeterne.'

Han spørger dem: 'Men I, hvem siger I, jeg er?'

Og Simon Peter svarede og sagde: 'Du er Kristus, den levende Guds Søn.'

Da svarede Jesus og sagde til ham: 'Salig er du, Simon Jonas' søn! thi det har kød og blod ikke åbenbaret dig, men min Fader, som er i Himlene. Så siger også jeg til dig, at du er Petrus, og på den klippe vil jeg bygge min kirke, og Dødsrigets porte skal ikke få magt over den.' (Matt. 16:13-18)

Åbenbarings klippe er Kristi kirkes grundvold. Åbenbarings princip er uomgængeligt i den levende kirke. Dette princip er uløseligt forbundet med Guds affærer, eftersom han leder sine børn gennem sine profeter. Jesu Kristi kirke af Sidste Dages Hellige blev gengivet ved guddommelig åbenbarings magt og myndighed.

I begyndelsen af det nittende århundrede søgte en ung mand, ved navn Joseph Smith, efter sandheden, og da fandt han i Jakobs Brev (som var skrevet til de tolv adspredte stammer (Jakobs Brev 1:1) disse ord som fik stor magt: 'Men hvis nogen af jer står tilbage i visdom, da skal han bede om at få den fra Gud, der giver alle gavmildt og uden bebrejdelser, og så vil den blive ham givet.

Men han skal bede i tro uden at tvivle; og den der tvivler, ligner nemlig en havets bølge, som jages og kastes hid og did af vinden; og et sådant menneske må ikke vente at få noget fra Herren.' (Jakobs Brev 1:5-7)

Joseph Smith, der således blev inviteret til at vende sig til sandheden, bad og modtog kundskab om Faderen og Sønnen, som var to personer, og fik instruktioner ved Frelserens røst. Som svar på sit spørgsmål fik Joseph at vide at ingen af de eksisterende kirker var sande, at 'de drager nær til mig med læberne, men deres hjerter er langt fra mig. De lærer sådanne lærdomme, som er menneskebud og har gudfrygtighedens skin, men fornægter dens kraft.' (Joseph Smith 2:19)

På samme tid fik han yderligere instruktioner om at han skulle være Guds redskab til at genoprette hans sande kirke på jorden.

„Nej! Den Herre Herren gør intet uden at have åbenbaret sin hemmelighed for sine tjenere, profeterne." (Amos 3:7)

Nogen tid senere, i 1841, 11 år efter den genoprettede kirke var organiseret blev Joseph Smith bedt om at fremsætte en kort udtalelse om kirkens tro for sine medlemmer. Denne udtalelse er kendt som trosartiklerne. Den ottende og niende trosartikel giver udtryk for vores tro på åbenbaring fra en guddommelig kilde. De lyder således:

„Vi tror, at Bibelen er Guds ord, for så vidt, som den er rigtigt oversat; vi tror også, at Mormons Bog er Guds ord.

Vi tror alt, hvad Gud har åbenbaret, alt, hvad han nu åbenbarer, og vi tror, at han endnu vil åbenbare mange store og vigtige ting angående Guds rige."

Vi ved at Bibelen er en samling af de åbenbarede budskaber som profeterne har modtaget fra Gud til gavn og vejledning for Guds børn her På jorden. Bibelen er grundlaget for vores religion. Den er fremkommet på ærlig vis og der er meget brug for den i den moderne verden. Den indeholder en hel del af de ting vi har brug for at vide. Hvordan skulle vi have kendt noget til Jesus, hvis denne optegnelse var gået tabt? Tænk på

hvilken åbenbaring der ligger her i Johannes' ord:

„I begyndelsen var Ordet, og Ordet var hos Gud, og Ordet var Gud. Dette var i begyndelsen hos Gud.

Alt er blevet til ved det, og uden det blev intet til af det, som er. I det var liv, og livet var menneskenes lys.

Han var i verden, og verden er blevet til ved ham, og verden kendte ham ikke." (Joh. 1:1-4, 10)

Jesus var Skaberen af denne verden og alle ting på den. Han var Jehova som åbenbarede sin vilje til profeterne, og som sådan indvarslede han alle de evangeliske uddelinger, der har været. Bibelen indeholder dog ikke *alle* de åbenbaringer der er givet.

Mormons Bog er fremkommet ved moderne åbenbaring gennem profeten Joseph Smith. Den står som et nyt vidne om Jesus Kristus og erklærer at hans evangelium var kendt af Amerikas fordums indbyggere og at han besøgte Amerika efter sin himmelfart. Disse mennesker kaldte han „andre får, som ikke hører til denne fold" (Joh. 10:16), 3. Nephi 15:21), men israelitternes blod rullede i deres årer.

Gennem moderne åbenbaring ved vi nu at Adam modtog evangeliet. Det er åbenbaret for os at „Adam og Eva, hans hustru, påkaldte Herrens navn og . . . hørte . . . Herrens røst, som talte til dem, og de så ham ikke, thi de var udelukket fra hans åsyn.

Og efter mange dage åbenbarede en Herrens engel sig for Adam og sagde: Hvorfor bringer du offer til Herren? Og Adam sagde til ham: Jeg ved det ikke, kun at Herren befalede mig det.

Og da talte engelen og sagde: Dette er et sindbillede på Faderens Enbarnes offer. Han, som er fuld af nåde og sandhed. Derfor skal du gøre alt, hvad du gør, i Sønnens navn, og du skal omvende dig

og påkalde Gud i Sønnens navn evindeligt.

Og på den dag faldt den Helligånd, som var vidne om Faderen og Sønnen, på Adam og sagde: Jeg er Faderens Enbårne fra begyndelsen, her efter og selv evigt, så at du, selv om du er falden, også kan blive forløst, og hele menneskeslægten, ja, så mange, som vil.' (Moses 5:4-9) Vi ved nu mere om Enok. I Bibelen kan vi kun læse en lille smule om denne store profet. Sidste dages åbenbaring fortæller os noget mere om hans virke blandt sit folk. Enok siger: 'Herren, der talte til mig, han er himmelens Gud, og han er min Gud og jeres Gud.' (Moses 6:43) Herren forklarede Enok hele frelsesplanen, og Jesu Kristi evangelium således som det var forkyndt for fader Adam.

Vi ved ydermere om Noa at 'Herren ordinerede Noa efter sine egen orden og befalede ham, at han skulle gå ud og forkynde hans evangelium til menneskenes børn, ligesom det blev givet Enok.

... Noa blev ved med at prædike for folket, idet han sagde: Lyt og giv agt på mine ord.

Tro og omvend jer fra jeres synder og lad jer døbe i Jesu Kristi, Guds Søns navn, som vor fædre gjorde, og I skal få den Helligånd, så I kan få alle ting åbenbaret; og hvis I ikke gør dette, vil vandfloeden komme over jer. Alligevel hørte de ikke efter.' (Moses 8:19, 23-24)

Vi ved også mere om Abraham, idet Jehova talte til ham og sagde: 'Mit navn er Jehova, og jeg kender enden fra begyndelsen, min hånd skal derfor være over dig.

Og jeg vil gøre dig til en stor nation . . . og du skal være en velsignelse for din sæd efter dig, så de i deres hænder skal bære denne gerning og dette præstedømme til alle nationer.' (Abraham 2:8-9)

Herren viste Abraham menneskehedens forudtilværelse: 'Nu havde Herren vist mig, Abraham, de intelligenser, som dine øjne har set fra begyndelsen; og

blandt disse var der mange af de ædle og store.

Og Gud så disse sjæle, at de var gode . . . og han sagde til mig: Abraham, du er én af dem; du blev udvalgt, før du blev født.' (Abraham 3:22-23)

Hvis vi blev ved med at gennemgå alle de moderne åbenbaringer måtte vi erkende at vi, som Paulus åbenbarede til Efeserne, er nået til: 'i tidernes fylde at sammenfatte alt, både det himmelske og det jordiske, i Kristus.' (Ef. 1:10)

Evangeliet åbenbarer for os at der var behov for at Jesus ofrede sig for menneskenes synder, så hele menneskeheden kunne blive forløst, at mennesket kunne blive frelst ved at tro på ham, ved at tro på alle hans lærdomme, ved at være lydige mod dem, og ved at lytte ærligt til Jesu røst. Det er en opgave der varer hele livet, den går ud på at lære og adlyde alle de mange sandheder, for evangeliet rækker langt ind i evighederne.

Det siges om vor tro på guddommelig åbenbaring at 'en sådan religiøs påstand om tro på sandhedens guddommelige kilde, og at Gud øser af den til menneskene, må omfatte alle sandheder i universet uanset om de er åbenbare

eller ej; om de er bekendtgjort gennem den Almægtiges inspiration, der giver mennesket åndelig forståelse, under dets opdagelser og udvikling af materielle ting i livet; eller om de giver sig synligt til kende for det menneskelige øje. Det omfatter enhver videnskabelig sandhed, enhver historisk sandhed, enhver filosofisk eller logisk eller påviselig kendsgerning. Det omslutter al åbenbaret religion. Det er det system af lov og orden, som består under himmelsk kontrol. Det er Herren, Jesu Kristi evangelium.' (James H. Anderson: *God's Covenant Race*, 2. udg. s. 132. Deseret News Press, Salt Lake City, 1938)

Vi vil gerne invitere alle til at gennemgå de sandheder der er talt fra denne talerstol, med disse ord, som en gammel digter har sagt: 'Afvis ikke nogen mening fordi den er ny, men undersøg den nøje; afvis den, hvis den er forkert, tag den til dig hvis den er sand.'

Må dette blive gjort med en bønlig indstilling.

Jeg bærer vidnesbyrd om sandheden i at åbenbaring og bøn hører med, hvis man skal opnå evigt liv, og det gør jeg i Jesu Kristi navn. Amen.

Gør dit ægteskab til en succes

Ældste O. Leslie Stone
De halvfjerds' øverste Kvorum

„Der findes ingen steder hvor det er mere vigtigt for dig at have succes og lykke end i dit ægteskab.”

Mine ord i dag er i første omgang henvendt til de unge ægtepar og de som har planer om at gifte sig, men måske vil de være anvendelige for alle os som er gift eller som en dag vil blive det. Jeg vil tale om kunsten i at gøre sit ægteskab til en succes.

Vor himmelske Fader elsker os allesammen og ønsker vi skal være lykkelige. Skriften siger: „... menneskene er til for at kunne nyde glæde.” (2 Nephi 2:25) Præsident Kimball har sagt at prisen for lykke er at holde budene. (*Faith Precedes Miracle*, s. 126. Deseret Book Co., Salt Lake City, 1972) Der findes ingen steder hvor det er mere vigtigt for dig at have succes og lykke end i dit ægteskab. *Grundlaget for et lykkeligt og vellykket ægteskab* er at det højtideligt indgås i templet. I, der kun er viet til døden skiller jer, vil jeg gerne indtrængende anmode om grundigt at undersøge hvilke velsignelser der kan komme til jer hvis I tager til templet og får jeres familie beseglet til jer for tid og al evighed. Formålet med at indgå disse hellige

tempelordinanser bør være at opnå et vellykket ægteskab.

Dengang vor himmelske Fader gav os tilladelse til at komme her til jorden gav han os vor handlefrihed, som gjorde at vi kan træffe vore egne beslutninger. Han tilvejebragte også vejledning som kan hjælpe os med at leve retfærdigt. Han har i sin visdom givet os mange problemer, for han ved at vi kan vinde kundskab og talenter ved at imødegå problemer og finde løsninger til dem. Derved kan vi også udvikle vores personlighed og lære at overvinde det onde, og det vil altsammen være en hjælp for os medens vi er her på jorden såvel som i livet herefter.

Vi bør derfor betragte vore ægteskabelige problemer som muligheder for at vokse og udvikle os. Efterhånden som vi får held til at klare udfordringerne vil vi føle fred, kærlighed og ro i vort ægteskab og i vort hjem.

En af de første ting et ægtepar må gøre er at etablere og bevare et godt forhold til hinanden. Hvis I hver især ønsker at være den eneste ene for den anden er I nødt til at arbejde for det. Jeg formaner jer hver især til at gøre alt hvad I kan for at gøre jeres ægteskab lykkeligt. Vær venlig og betænksom overfor hverandre. Når der opstår problemer så tal tingene

roligt igennem og løs omgående jeres uenigheder. Ældste Gordon B. Hinckley sagde engang at rolig tale i hjemmet er fredens sprog. (*Den danske Stjerne*, okt. 1971.) Præsident McKay sagde gerne at vi aldrig burde råbe op overfor hinanden i hjemmet. Derpå tilføjede han spøgefuldt at det måske ville være meget passende at råbe hvis der gik ild i huset - men det var også den eneste undskyldning. (*Stepping Stones to an Abundant Life*, 4. *Deseret Book*, Salt Lake City, 1971)

Somme tider kan det være vanskeligt for os at forstå hvorfor vores ægtefælle ikke ser tingene på samme måde og drager den samme slutning som vi gør. Folk tænker og forstår forskelligt og deres meninger er ofte varierede. Uenigheder er nødt til at løses omgående hvis en mand og hustru skal kunne være lykkelige og arbejde godt sammen.

Hvis man skal opnå succes i ægteskabet er det vigtigt at komme til en forståelse af hvad der forventes af ægtefællerne hver især. Det er almindeligvis manden der er forsørgeren og han bør være villig til at arbejde hårdt og gøre alt hvad der står i hans magt for på en ordentlig måde at klare sin families økonomiske forpligtelser. Familiens behov må drøftes og prioriteres til hele familiens ve og vel.

Hustruen er husholderen - skaberer af hjemmet. Det er hendes ansvar at sørge for at hjemmet er rent, ordentligt og vedligeholdt. Nogle skilsmisser skyldes at hustruen ikke sørger ordentligt for sit udseende, bliver en uordentlig husmor eller begge dele. Jeg kan ikke kraftigt nok pointere overfor søstrene hvor vigtigt det er at holde sin person ren, sørge for at se pæn ud og holde hjemmet rent og ordentligt.

I et ægteskabs begyndelse arbejder hustruen ofte udenfor hjemmet, hvis hendes helbred kan holde til det. Når dette

er tilfældet bør manden hjælpe til med husholdningspligterne. Hvis en mand virkelig elsker sin hustru vil han ikke ønske eller tillade at hun arbejder mere end hun har helbred og styrke til. Han vil ønske at hjælpe hende på enhver mulig måde.

Da jeg var ung bad min hustru mig om at hjælpe sig med opvasken, med at rede senge eller andre ting i huset. Nu er det mig der beder hende komme og hjælpe mig med opvasken, med at rede senge eller andre ting i huset. Det vigtigste er at man samarbejder og hjælper hinanden. *Lad alle vide at I elsker hinanden ved de ting I gør.* Udvis til enhver tid hensyn. Brødre I må åbne bildøren for jeres hustru eller ledsager. Når I ankommer til eller forlader en bygning sammen, så luk døren op for hende og lad hende gå først ind. Hjælp hende med at komme til at sidde, før I selv sætter jer.

Somme tider giver vore damer os ikke tid til at udføre sådanne høflighedstjenester. Mit råd til jer, søstre er at I bør give jer lidt mere tid. Hvis I hopper ud af bilen et par gange uden jeres mands hjælp vil han formodentlig forvente at I kommer og åbner døren for ham. Søstrene gør vel i at huske at en mand som regel behandler sin hustru som han selv forventer at blive behandlet.

Pengesagerne er en meget vigtig ting. Jeg vil gerne give jer fire retningslinier som jeg tror vil være en hjælp på dette punkt.

1. *Betal altid først jeres tiende.* Sørg for at I er berettiget til Herrens store velsignelser, som han har lovet dem, der lyder hans bud. Han har sagt dette i skrifterne:

„Bring hele tienden til forrådshuset, så der kan være mad i mit hus; sæt mig på prøve dermed, siger Hærskarers Herre, om jeg da ikke åbner eder himlens sluser og udøser velsignelser over eder i overmål.“ (Mal. 3:10)

2. *Dernæst - spar en smule op af alt hvad I tjener.* Jeg vil foreslå at I sætter jer som mål at spare mindst 10% af jeres indtægt op, når I har betalt Herren hans del. Brigham Young sagde engang: 'Hvis I gerne vil være rige må I spare på det I får. Ethvert fjols kan tjene penge, men der skal klogskab til at spare op af det til egen fordel.' (*Discourses of Brigham Young*, s. 292. Udvalgt af John A. Widtsoe. Deseret Book Co., Salt Lake City, 1941)

3. *Undgå at købe på kredit eller afbetaling.* Vi bliver alle sammen tilskyndet til at købe nu og betale senere. Det lyder så nemt og strålende at man kan omgive sig med luksus før man har tjent ind til den. Jeg vil gerne råde jer alle til at *spare* nu og *købe* senere. Det vil ikke alene tjene de største interesser med det vil også spare ægtepar for økonomisk ufare. Vor afdøde præsident J. Reuben Clark gav os følgende råd: 'Lad os afsky gæld som pesten. Hvis vi på nuværende tidspunkt skulle sidde i gæld, så lad os se at komme ud af den, om ikke i dag så i morgen. Lad os leve nøje efter evne og spare en smule op.' (Hjælpeforeningens lektiehæfte 1977-78, hjemkundskab, lektie 12)

4. *Budgetér jeres indtægt og lad være med at bruge mere end I tjener.* Hvis man ustandselig bruger mere end man tjener er det umuligt at holde sig gældfri og vanskeligt at styre sine 'ønsker'.

Unge ægtepar bør især foretage prioriteringer. Når man skal prioritere må man huske at familien altid kommer i første række i vort liv. Dernæst kommer ansvarerne i kirken og derpå forretninger - måden man tjener til livets ophold.

Husk Frelserens advarsel til sine disciple: 'Men søg først Guds rige og hans retfærdighed, så skal alt det andet gives jer i tilgift.' (Matt. 6:33)

Jeg vil gerne vidne om at dette er sandt

og at det peger på hvordan man kan få succes på alle områder.

Tiden er én af de mest værdifulde besiddelser. Brug den klogt. Mind ofte jer selv om at de ting der betyder mest ikke bør overlades til de mindre betydningsfulde tings nåde og barmhjertighed.

Vi bør hver især hele tiden bedømme vor fremgang. Hvis man vil leve retfærdigt og opfylde formålet med sin skabelse, er man nødt til hele tiden at kaste et blik på fortiden, bedømme sin nuværende status og sætte sig mål for fremtiden. Gør man ikke det er der kun små chancer for at nå sine mål.

Jeg vil råde enhver som hører min rost til kun at omgås gode mennesker. De mennesker du kommer sammen med, vil bidrage til din succes eller til dine fejltagelser, og deres handlinger og idealer vil have umådelig indflydelse på dit liv og de ting du gør på godt og ondt. Lær at komme sammen med gode mennesker. Undgå det onde ved ikke at komme de steder hvor det onde er. *Vær ærlig i alle ting.* Vær ærlig overfor din ægtefælle, din familie, dig selv og din næste. Ærlighed vil sige at man ikke lyver, bedrager, snyder eller stjæler, såvel som at man passer sine forpligtelser.

Ærlighed omfatter også at man gør en god dags arbejde. Hvis vi skulker fra vort arbejde, stjæler vi vor arbejdsgivers tid.

Forretningsfolk og andre arbejdsgivere søger folk som er ærlige og pålidelige. Det har altid været sagen og det vil det være til evig tid.

Vær meget omhyggeligt om dit ærlige rygte og din pålidelighed. Det kan blive én af dine mest værdifulde besiddelser.

Når I bliver forældre bør I føle ansvar for at undervise og oplære jeres børn. Skrifterne taler meget klart om dette. I Lære og Pagter 68:25 kan vi læse: 'Og atter: Om forældre i Zion eller i nogle af dens

organiserede stave har børn, og de ikke underviser dem i læren om omvendelse, tro på Kristus, den levende Guds Søn, og om dåb og den Helligånds gave gennem håndspåleggelse, når de er otte år gamle, skal synden hvile på forældrenes hoved.'

Læg mærke til at der ikke står søndagsskolelæreren eller primarylæreren. Synden hviler på *forældrenes* hoved. Hjemmets ansvar for at opdrage børnene må have førstepladsen i forældrenes tanker og de ting de gør, hvis de skal opnå et vellykket ægteskab. Vi må altid huske den berømte udtalelse som vor afdøde præsident David O. McKay kom med: 'Ingen succes andre steder kan erstatte fiasko i hjemmet.' (*Confidence Report*, apr. 1964)

Lad kærligheden udstråle fra jeres hjem og alle steder hvor I går i livet - ikke alene mellem jer ægtefæller men også blandt jeres børn, jeres slægtninge, jeres venner og bekendte.

Herren befalede os at elske hinanden, idet han sagde: 'Du skal elske din næste som dig selv' (Matt. 22:39) Skænderier, mundhuggerier og bebrejdelser må for enhver pris undgås. I 3 Nephi 11:29-30 har Herren givet denne betydningsfulde udtalelse:

'Den, der har en trættekær ånd, er ikke af mig, men af djævelen, som er faderen til splid og uenighed, som opægger menneskenes hjerter til at trættes i vrede med hinanden.

Se, det er ikke min lære at opægge menneskenes hjerter til vrede mod hinanden, men det er min lære, at sådanne ting afskaffes.' (3 Nephi 11:29-30)

I Mosiah 4:14 læser vi legeledes at forældre har et særligt ansvar for at opdrage deres børn:

'Og I vil ikke tilstede, at jeres børn går sultne eller nøgne, ej heller vil I tilstede, at de overtræder Guds love og strides og kives indbyrdes og tjener djævelen, som

er syndens herre, og som er den onde ånd, som vore fædre har talt om, han, som er en fjende af al retfærdighed.'

'En af de vigtigste ting I må huske er at gå på knæ og bede familiebønner både morgen og aften. I må skiftes til at takke vor himmelske Fader for de velsignelser han giver jer og bede om de ting I har brug for, som vil være til gavn for jer. Vor himmelske Fader besvarer altid vore bønner. Somme tider er hans svar ikke som det vi har forventet eller bedt om at få, men jeg lover jer, hans svar er altid til vort eget bedste. Han ved bedre end vi hvordan vore bønner skal besvares.

Find også et par minutter hver dag til at studere skrifterne sammen og fundere over dem. I skrifterne kan vi finde løsninger til alle livets problemer.

Til slut vil jeg give jer en udfordring til at holde jer nær til kirken. Kom til møderne. Sørg for at højne jeres kaldelser i præstedømmet. I hustruer må støtte jeres mand i de opgaver han har i kirken og I ægtemænd må støtte jeres hustru i de kaldelser hun har i kirken. Tag til templet ofte og bring den Ånd, I der føler, med tilbage til jeres hjem. Vær flittig til at holde de pagter I har indgået i Herrens hus.

Under en firesidetale på Brigham Young University sagde præsident Kimball: 'Næsten alle ægteskaber kunne være smukke, harmoniske, lykkelige og evige, hvis de to mennesker, der er involveret i det, ville beslutte sig til at det skulle, måtte og ville blive det.' (*Speeches of the Year*, 1973, s. 257)

Må vor himmelske Fader velsigne jer i rigt mål i jeres anstrengelser for at gøre jeres ægteskab til en succes både nu og i al evighed, det er min ydmyge bøn i Jesu Kristi navn. Amen.

„Vær ikke vantro” (Joh. 20:27)

Ældste Gordon B. Hinckley
De tolv Råd

„Tro på Jesus Kristus, Guds Søn, den største personlighed i tid og al evighed.”

Mine kære søskende, ved denne konference kan jeg fejre en vigtig begivenhed. Det er tyve år siden jeg første gang talte fra denne talerstol som generalautoritet for kirken. Jeg var meget nervøs og følte mig meget utilstrækkelig, den søndag morgen i 1958. Nu, tyve år og 40 konferencer senere har jeg stadig nogle af de samme følelser. Derfor beder jeg Helligånden om at vejlede mig at mine bekymringer må blive erstattet med inspiration.

Selv om jeg ikke har tænkt mig at give et tilbageblik, men snarere bemærke kirkens fremgang, har jeg set på et par tal som fremkom ved denne konference i 1958. Det blev ved den lejlighed bekendtgjort at kirken havde lidt over 1,5 millioner medlemmer. Til sammenligning kan jeg sige at det tal jeg fik i går lyder på næsten 4 millioner - en fremgang på rundt regnet 166 % på kun to årtier. I 1958 var der 273 stave, med omkring 2.500 ward og grene. Tallene i går viser at der var 885 stave, med sidste års afslutning og indtil sidste torsdag var

tallet nået op på 937 stave, der enten er organiseret eller er godkendt til organisering. I dag er der omkring 7.500 ward og uafhængige grene - det er tre gange så mange som for 20 år siden.

Disse tal er tilstrækkelige til at illustrere hvilket bemærkelsesværdigt fænomen jeg har været vidne til i det korte tidsrum af 20 år. Der ligger ikke noget praleri i dette. Jeg er snarere taknemmelig - for disse tal betyder det, som jeg har set, at mænd, kvinder og børn i mange lande har fået deres tilværelse beriget, i deres hjem er der nu mere fred og kærlighed og disse mennesker har fået en større forståelse af deres plads i Guds evige plan, fordi de er blevet medlemmer af Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige.

Denne bemærkelsesværdige vækst er sket fordi titusinder har modtaget vidnesbyrd om den levende Kristus og om det sande evangeliums gengivelse til jorden, gennem Helligåndens kraft, idet de har haft tro til at lytte til mennesker som har haft mod til at undervise.

Sidste søndag fejrede den kristne verden påske til minde om opstandelsen, hvor den opstandne Herre først viste sig for Maria Magdalene og senere på dagen for de ti apostle, idet Tomas ikke var til stede.

„De andre disciple sagde nu til ham: 'Vi har set Herren.' Men Tomas var som så mange andre i vore dage, han sagde: 'Hvis jeg ikke får set naglemærkerne i hans hænder, ja, stikker min finger i naglegabene og stikker min hånd i hans side, tror jeg det ikke.'" (Joh. 20:25)

Har I ikke hørt folk tale som Tomas? „Giv os et bevis," siger de, „et bevis vi kan tage og føle på. Et vi kan se med vore øjne og høre med vore ører, føle med vore hænder, før vil vi ikke tro.' Det er det man siger i den tid vil lever i nu. Tvivleren Tomas er blevet et eksempel på de mennesker i alle tidsaldrer, som ikke vil acceptere andet end det, der fysisk kan bevises og forklares - ligesom de vil have bevis på kærlighed eller tro eller selv på det fænomen som elektricitet.

Men tilbage til beretningen. Apostlene var samlet igen 8 dage senere, denne gang var Tomas med. „Da kommer Jesus, mens dørene var lukkede; og han stod midt iblandt dem og sagde: 'Fred være med eder!'

Derefter siger han til Tomas: 'Ræk din finger frem, se, her er mine hænder; og ræk din hånd frem og stik den i min side, og vær ikke vantro, men troende!'

Tomas svarede og sagde til ham: 'Min Herre og min Gud!'

Jesus siger til ham: 'Fordi du har set mig, tror du; salige er de, som ikke har set og dog tror.'" (Joh. 20:26-29, fremhævelse tilføjet)

Til alle som i dette øjeblik hører min stemme og som måske tvivler, vil jeg gentage de ord som blev sagt til Tomas, da han følte Herrens sår:

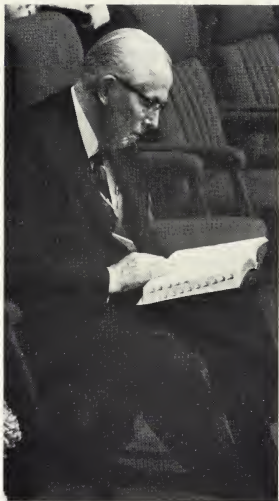
„Vær ikke vantro, men troende! Tro på Jesus Kristus, Guds Søn, den største personlighed i tid og al evighed. Tro på at hans uforlignelige liv strakte sig helt tilbage til før verden blev dannet. Tro på at han var Skaberen af den jord vi lever på. Tro på at han var Det gamle

Testamentes Jehova, at han var Det nye Testamentes Messias, at han døde og opstod, at han besøgte det vestlige kontinent og underviste folk der, at han indvarslede denne sidste uddeling af evangeliet og at han lever, den levende Guds Søn, vor Frelser og vor Forløser. Johannes siger om skabelsen at „Alt er blevet til ved det (ham), og uden det (ham) blev intet til af det, som er.' (Joh. 1:3)

Kan nogen som helst, der har vandret under nattens stjerner, kan nogen, der er blevet bevæget over foråret på jorden, tvivle på en guddommelig skabelse? Læg mærke til jordens skønhed, man får lyst til at sige som salmisten: „Himlen forkynder Guds ære, hvælvingen kundgør hans hænders værk. Dag bærer bud til dag, nat lader nat det vide.'" (Salm. 19:1-2)

Al jordens skønhed bærer præg af Mesterens skaberværk, hans hænders værk, de hænder der efter at have været dødelige blev udødelige. Tomas insisterede på at røre dem før han ville tro. Vær ikke vantro, men tro på Jehova, på ham hvis finger skrev på stentavlerne midt i tordenbragene på Sinai - „Du må ikke have andre guder end mig.' (2. Mos. 20:3) De ti bud der danner grundlag for alle gode regeringslove i menneskelige forhold er blevet til ved hans guddommelige genialitet. Når I ser på det umådelige antal love, der er lavet for at beskytte menneskene og samfundet så prøv at stoppe op og læg mærke til at de har deres rod i disse få, korte og tidløse erklæringer som israelitternes leder, Moses, modtog af den alvise Jehova.

Tro på ham der var Abrahams, Isaks og Jakobs Gud, som var alle de fordums profeters inspirationskilde - eftersom de talte som Helligånden bevægede dem til. De talte for ham når de irettesatte konger, når de revsede nationerne og når de som seere så frem til den lovede

Messias' komme, hvilket var forkyndt ved åbenbaringsens kraft. 'Derfor vil Herren selv give eder et tegn: se, jomfruen bliver frugtsommelig og føder en søn, og hun kalder ham Immanuel.' (Es. 7:14)

, . . . og Herrens Ånd skal hvile over ham, visdoms og forstands Ånd, råds og styrkes Ånd, Herrens kundskabs og frygts Ånd.' (Es. 11:2)

, . . . på hans skuldre skal herredømmet hvile; og hans navn skal være: Underfuld-Rådgiver, Vældig-Gud, Evigheds-Fader, Fredsfyrste.' (Es. 9:6) Tvivl ikke, men tro at det var ham der blev født til jorden i et krybberum, fordi der ikke var plads på herberget. Godt nok spurgte en engel en profet som i et syn havde forudset at disse ting ville ske:

„Fatter du Guds nåde?” (1 Nephi 11:16) Jeg tror ikke at nogen af os fuldtud forstår - hvordan den store Jehova kom ned blandt menneskene, hans fødsel i en stald, blandt mennesker som hadede, i et land der var i trældom. Men ved hans fødsel sang et englekor til hans ære. Der kom hyrder for at tilbede ham. Der opstod en ny stjerne i øst. Vise mænd rejste langt for at bringe ham guld, røgelse og myrra. Man må formode at de undrede sig da de rørte de små bitte hænder og at det var med ærefrygt de overrakte deres gaver til den nyfødte konge.

Herodes den Store, som kendte profetierne, frygtede disse hænder og søgte at ødelægge dem - og den forfærdelige nedslagning af uskyldige børn bragte blod over hans egne hænder og hans eget hoved.

Tro på at Johannes Døberen talte med åbenbaringsens kraft da han om Jesus erklærede: „Se Guds lam, som bærer verdens synd!” (Joh. 1:29) - og at det var den Almægtiges røst der over Jordans vande forkyndte: „Denne er min Søn, den elskede; i ham har jeg velbehag.” (Matt. 3:17)

Tro på og vær vis på at han var miraklernes mand. Han, der havde skabt og styret verden som den store Jehova, som kendte jordens elementer og alle livets funktioner. Han begyndte i Kanaan, hvor han gjorde vand til vin, han fortsatte med at få lamme til at gå, blinde til at se, fik døde til at vende tilbage til livet - han, Mesterlægen, som helbredte de syge ved den magt og myndighed han havde i sig som Guds Søn.

Han var den der trøstede de, som var nedbrudte i sin tid, og alle de generationer som fulgte efter, som havde virkelig tro på ham og han har sagt til enhver af os:

„Kom hid til mig, alle I, som er trætte og

tyngede af byrder, og jeg vil give jer hvile.

Tag mit åg på jer og lær af mig, thi jeg er sagtmodig og ydmyg af hjertet; så skal I finde hvile for jeres sjæle.

Thi mit åg er gavnligt, og min byrde er let.' (Matt. 11:28-30)

Jeg talte en dag med en ven som var flygtet fra sit eget land. Da hans land tabte en krig blev han arresteret og interneret. Det var lykkedes hans hustru og børn at komme væk, men han havde været fængslet i over tre år, hvor han ikke kunne komme i forbindelse med sine kære. Den mad han fik var ussel, levestandarden var trykkende og der var ingen udsigt til at det ville blive bedre. 'Hvad var din støtte i al den mørke tid?' spurgte jeg.

Han svarede: 'Min tro; min tro på Herren, Jesus Kristus. Jeg lagde min byrde på ham og så så det hele meget lysere ud.'

Engang hvor Herren rejste gennem Samaria var han træt og tørstig. Han holdt hvil ved Jakobs brønd og bad en kvinde, der kom for at hente vand, om noget at drikke. I samtalen der fulgte forkyndte han den frelsende kraft i sine lærdomme, idet han sagde: 'Enhver, som drikker af dette vand, vil tørste igen, men den, som drikker af det vand, jeg giver ham, han skal til evig tid ikke tørste; men det vand, jeg giver ham, skal i ham blive et kilde spring til evigt liv.' (Joh. 4:13-14)

Under den samme samtale fortalte han hvem han var da kvinden ved brønden fortalte om den lovede Missias 'han, som kaldes Kristus'. Derpå sagde han klart og utvetydigt: 'Det er mig, jeg, som taler med dig.' (Joh. 4:25-26)

Tvivl ikke, men tro at han er Mester over liv og død. Han forkyndte den sørgende Marta sin evige kraft idet han sagde: 'Jeg er opstandelsen og livet; den, som tror på mig, skal leve, om han end dør.

Og enhver, som lever og tror på mig, skal i al evighed ikke dø.' (Joh. 11:25-26)

Er der nogen sinde talt så store ord til trøst for mennesker som har mistet deres kære? Tomas var til stede da disse ord blev sagt og også da Lazarus befejer blev kaldt frem fra graven. Alligevel tvivlede han på Herrens magt til at opstå efter den forfærdelige død på korset - og han hævdede overfor sine medapostle at han ikke kunne tro, med mindre han følte sårene i Jesu hænder. Det er intet under at Jesus irettesatte ham ved at sige: 'Vær ikke vantro men troende.' (Joh. 20:27)

Vi er ligesom Tomas tilbøjelige til at glemme beviserne på Kristi mageløse liv og kraft. Sådanne beviser findes ikke alene i Bibelen, den gamle verdens testamente. Der findes også et testamente for den nye verden, som er blevet frembragt ved Guds gave og kraft for at overbevise jøderne og alle andre om, at Jesus er Kristus. Det indeholder et andet evangelium, skrevet i et smukt sprog og med en magtfuld ånd.

Under Jesu jordiske mission talte han om andre, som ikke hørte til liet. Det skete i en herlig åbenbaring hvor Gud, den evige Fader og hans Søn, Jesus Kristus viste sig og talte til en ung mand, som inderligt søgte, og som i de efterfølgende år talte som en profet for den opstandne Herre; og denne profet gav endog sit liv som vidne for ham der døde på korset.

Sammen med de mange vidnesbyrd og med overbevisning i hjertet, som er kommet ved Helligåndens kraft, vil vi nøgternt og inderligt og kærligt bære vidnesbyrd om at Herren Jesus er Kristus. Derfor, o menneske 'vær ikke vantro, men troende' - tro på ham der er Guds levende Søn, vor Frelser og Forløser, det beder jeg ydmygt om, idet jeg vidner i hans hellige navn - i Jesu Kristi navn. Amen.

„Overbevisning om ting, man ikke ser” (Hebr. 11:1)

Ældste Mark E. Petersen
De tolv Råd

„Mormons Bog er et håndgribeligt vidne om kendsgerningen ved udodelighed om opstandelsen fra de døde og om virkeligheden af Guds og hans Sons, Jesu Kristi eksistens.”

Nogle mennesker bliver ved med at udfordre Mormons Bog. De nøjes ikke med at angribe det autentiske ved denne hellige bog men de betvivler også vor ret til at have andre skrifter end Bibelen.

Vi sidste dages hellige har tre bøger med skrifter foruden Bibelen. De er yderligere vidner om Herren, Jesus Kristus, idet de overfor alle, som er villige til at læse dem, erklærer at han er vor Frelser og Forløser. Bør vi ikke i vore dage, med de mange problemer og den meget tvivl, være taknemmelige for en ekstra forsikring om at Jesus er Kristus?

Når vi nu har lært at Bibelen indeholder alle Guds ord, er der nogen af os der spørger hvorfor vi skal have disse andre skrifter. De kan ikke indse at Bibelen i sig selv indeholder flere skrifter og at det peger hen imod et mønster, som i fordums til er lagt af Herren. Det indebærer at Herren anbringer profeter på jorden for at kunne frembringe sådanne skrifter.

Åbenbaringerne til profeterne blev nedskrevet, sammen med en del af tidernes historie, og det blev til skrifter. Efterhånden som en ny profet skrev sine optegnelser, blev disse føjet til de allerede eksisterende skrifter. På den måde voksede bøgerne med de hellige ord hele tiden. Til sidst blev en hel del af sådanne skrivelser samlet i den bog som vi i dag kender som Bibelen.

Dette foregik så længe Herren havde profeter på jorden, både i Det gamle og Det nye Testaments tid. Det har aldrig været meningen at disse samlinger skulle indeholde alle Guds ord, fordi Herren gennem årene stadig sendte nye profeter, som fik nye åbenbaringer og som efterhånden blev til yderligere skrifter. Det var den måde Herren arbejdede på fra patriarkernes dage til Johannes Åbenbareren.

Der er nogle som ikke erkender, at der var profeter i den oprindelige kristne kirke og at det var Herrens hensigt altid at have profeter i kirken, „indtil vi alle når frem til at være ét i troen”. (Ef. 4:13) Men hvad har vi fremfor enighed blandt de kristne? Vi har splittelse, hvilket er et tydeligt bevis på, at der er et fortsat behov for kristne profeters ledelse.

Kan I huske hovrdan Paulus forklarede dette princip til efeserne? Han sagde at hele kirken hvilede på apostle og profeter, med Jesus Kristus som hovedhjørnesten. (Ef. 2:20)

Derpå beskrev Paulus kirkens organisation, idet han sagde at Frelseren satte ,nogle som apostle, andre som profeter, andre som evangelister, andre som hyrder og lærer' i kirken. Han erklærede at formålet med dem var at ,gøre de hellige fuldt beredte til deres tjenestegerning, at opbygge Kristi legeme', som er kirken. (Ef. 4:12)

Findes der noget tidspunkt hvor medlemmerne kan holde op med at arbejde imod fuldkommenhed, hvor de ikke længere har gavn af kirkens aktiviteter eller hvor de ikke har brug for undervisning og opbyggelse?

Paulus sagde at der var brug for kirkefunktionærer som kunne undervise og opbygge efter behov, indtil vi er blevet fuldkomne - til vi har nået ,mands modenhed og det mål af vækst, da vi kan rumme Kristi fylde'. (Ef. 4:13) Himlen ved, at ingen af os er nået dertil endnu. Men er der nogen anden grund til at disse stillinger stadig skal eksistere i kirken? Paulus siger at de er beregnet på at beskytte os ,så vi ikke mere skal være umyndige, der kastes og drives hid og did af alle mulige lærdomme'. (Ef. 4:14) De beskytter jer mod falske, sekteriske lærdomme og splittelse, fra menneskenes vildledende filosofier.

Jesu Kristi Kirke skal derfor altid ledes af levende apostle og profeter, som modtager stadig åbenbaring og vejledning fra Himlen. De vil altid fungere som seere og åbenbarere for folket i kirken.

Men under deres ledelse vil de blive forsynet med yderligere nye skrifter, som passer på den tid de lever, i henhold til Herrens plan.

Profeterne i den første kristne kirke

ledede i deres tid nøjagtigt som Det gamle testaments profeter gjorde århundreder før. Og hvorfor? Fordi de fulgte det samme guddommelige mønster - for, som det blev forklaret Amos, arbejder Herren kun gennem profeter. (Amos 3:7)

Når der ikke er nogen profeter er der ingen guddommelig vejledning og uden en sådan vejledning vil folket vandre i mørke.

Det er et ufejlbarligt tegn på den sande kirke at den har guddommeligt udvalgte profeter til at vejlede den, mænd der modtager aktuelle åbenbaringer fra Gud og hvis virke nedskrives og bliver ny skrift.

Et andet ufejlbarligt tegn på den sande kirke er at der vil fremkomme yderligere skrifter fra disse ledende profeter. Dette umiskendelige mønster er Guds og det viser sig tydeligt i hans omgang med sit folk lige fra begyndelsen.

Herren har selv forkyndt at der ville komme flere skriftværker foruden Bibelen. Han vidste dog at nogle mennekser ville nægte at tro eller at modtage flere hellige skrifter. Så han sagde:

„Mange af ikke-jøderne (vil) sige: 'En Bibel! En Bibel! Vi har en Bibel, og der kan ikke være nogen anden Bibel.'

Ved I ikke, at der findes mere end ét folk? Ved I ikke, at jeg Herren, jeres Gud har skabt alle mennesker, og at jeg ihukommer dem, som er på øerne i havet, og at jeg regerer i himlene oventil og på jorden nedentil og lader mit ord gå ud til menneskenes børn, ja, til alle jordens slægter?

Hvorfor knurrer I, fordi I skal modtage mere af mit ord? Ved I ikke, at to folks vidnesbyrd er jer et bevis, at jeg er Gud, og at jeg ihukommer den ene nation såvel som den anden? Derfor taler jeg de samme ord til det ene folk som til det andet. Og når de to folk kommer

sammen, da skal de to folks vidnesbyrd også komme sammen.

Og dette gør jeg for at bevise overfor mange, at jeg er den samme i går, i dag og til evig tid, og at jeg bruger de ord, der behager mig. Og når jeg har talt eet ord, behøver I ikke at tænke, at jeg ikke kan tale et andet; thi, mit værk er ikke fuldbragt endnu, og det bliver det heller ikke før det sidste menneske, ej heller fra den tid og til evig tid.

Derfor, fordi I har en Bibel, behøver I ikke at tænke, at den indeholder alle mine ord; I behøver heller ikke at antage, at jeg ikke har ladet mere skrive. Thi jeg befaler alle mennesker, både i øst og i vest og i nord og i syd og på øerne i havet, at de skal skrive de ord, jeg taler til dem; thi ud af bøgerne, som skal skrives, vil jeg dømme verden, enhver efter sine gerninger, efter det, som er skrevet.

Thi se, jeg skal tale til jøderne, og de skal skrive det, og jeg skal også tale til nephiterne, og de skal skrive det, og jeg skal også tale til de andre stammer af Israels hus, som jeg har ført bort, og de skal skrive det, og jeg skal også tale til alle folk på jorden, og de skal skrive det. Og det skal ske, at jøderne skal få nephiternes ord og nephiterne jødernes ord; og nephiterne og jøderne skal få Israels tabte stammers ord, og Israels tabte stammer skal få nephiternes og jødernes ord.

Og det skal ske, at mit folk, der er af Israels hus, skal samles hjem til deres ejendomsland, og mit ord skal også samles til eet.' (2 Nephi 29:3, 7-14)

Sådan sagde Herren. Vi har naturligvis Bibelen som andre kristne. Men vi har også nephiternes beretning - de var Amerikas fordums indbyggere, og det var dem, der nedskrev deres åbenbaringer og historie til det vi i dag kender som Mormons Bog. Og hvad er så Mormons Bog?

Apostlen Paulus definerede engang tro som 'overbevisning om ting, man ikke ser'. (Hebr. 11:1) Mormons Bog er et solidt og håndgribeligt bevis, på både det man kan se, og det man ikke kan se. Det er en bog man kan føle på, læse og fornemme. Det er en håndgribelig ting. Den kan ikke bortforklares. Dens kritikere kan ikke få den til at forsvinde. Den eksisterer som en bog der er udgivet - en håndgribelig ting.

Vi kan holde den i vore hænder. Vi kan forære den væk. Vi kan sende den med posten. Og hvis vi vil kan vi smide den i havet eller brænde den - eller vi kan studere den side for side ved åndeligt lys og inspiration.

Det er en bog, der er trykt på en elektrisk presse, på et trykkeri, på papir der er lavet i en papirmølle og ved hjælp af almindeligt tryksvætte.

Mormons Bog er med andre ord en håndgribelig ting ligesom Bibelen og alle andre bøger. Det er en ting, som ingen kan hævde ikke eksisterer. Man kan heller ikke bortforklare den.

Men hvor kommer den fra?

Den blev bragt af en Guds engel, som kom til jorden kun med det ene formål at overdrage bogen til Joseph Smith, mormonprofeten.

Men er der nogen som tror på engle i vor oplyste tidsalder?

Hvis I tror på Bibelen er I nødt til at tro på engle! Og hvis I ydermere læser Bibelen vil I vide at det siges ligeud at en engel skal komme til jorden i de sidste dage og overdrage et bestemt menneske en bestemt bog indenfor en bestemt tidsrum.

Når man skal identificere denne mand kan man se at skriften beskriver ham som en ulærd mand. Er det ikke ejendommeligt at profeten Esajas gjorde det? Englen kom virkelig indenfor dette bestemte tidsrum til Joseph Smith, som var den bestemte, ulærde mand. Bogen

blev dengang oversat af Joseph Smith ved Guds kraft og udgivet i verden som Mormons Bog.

Der findes ingen sandsynlig forklaring på denne bogs oprindelse undtagen den som Joseph Smith gav.

Kritikerne har forsøgt at give andre forklaringer i hundrede år, men det er kun lykkedes dem dårligt.

Hvem var den omtalte engel? Han hed Moroni. Eftersom han bragte Mormons Bog, har hans komme bevirket at der udkom en håndgribelig bog, der er et synligt bevis på at der findes Guds engle og at én af dem kom til Joseph Smith med denne bog.

Men hvem var Moroni? Han var én af de profeter der levede i det fordums Amerika og som døde for 1500 år siden.

Han må tilsyneladende være kommet fra de døde for at kunne vise sig i vore dage. Hele vores religion bygger på en engel der i egen person kom tilbage fra de døde. Så må udødelighed være en realitet, idet det er en bevist kendsgerning at en udødelig person overdrog denne følbare Mormons Bog til en moderne, jordisk mand.

Da Moroni kom fra de døde var han et bogstaveligt, fysisk menneske, han var en legemliggjort realitet. Han havde disse tunge guldplader i sine hænder. En 'blok' metalplader, der vejede mellem 13,5 og 22,5 kg. og målte omkring 17-18 cm. gange 20 cm. Men Moroni holdt dem i sine hænder og vendte bladene med sine fingre. Han fingre var af kød og ben - han var et opstant væsen.

Således er Mormons Bog også et håndgribeligt bevis på de dødes opstandelse.

Lad os huske på at 12 mænd fra vor tid så og rørte ved disse plader, efter Moroni havde overdraget dem til Joseph Smith. Otte af dem har beskrevet denne oplevelse, hvor de holdt pladerne i deres hænder, og tilføjede: '. . . vi har set

(pladerne) og løftet på dem og ved med vished, at omtalte Smith har dem.' (Otte vidners vidnesbyrd, Mormons Bogs forord). De løftede pladerne med deres egne hænder. Og det samme gjorde Moroni.

De vendte siderne én for én. Og det samme gjorde Moroni.

De undersøgte indgravningerne på disse plader, hvoraf nogle var skrevet af Moroni for 1500 år siden.

Så udgav de Mormons Bog som et håndgribeligt vidne om kendsgerningen ved udødelighed, om opstandelsen fra de døde og om virkeligheden af Guds og hans Søns, Jesu Kristi, eksistens.

Ville vi ikke være taknemmelige for et håndgribeligt bevis på de ting, man ikke

kan se, i vore dage med den megen tvivl og kritik? Skulle vi så ikke acceptere Mormons Bog som et sådant bevis?

Hovedårsagen til at vi har Mormons Bog er at alle ting skal stadfæstes på to eller tre vidners udsagn. (2. Kor. 13:1) Vi har Bibelen; vi har også Mormons Bog. De udgør to stemmer - to bøger med hellig skrift, fra to forskellige fordums folk, som begge bærer vidnesbyrd om Herren, Jesu Kristi guddommelighed.

Men vi har yderligere to vidner og det bliver tilsammen fire. Det er de moderne hellige skrifter med åbenbaringerne der blev givet til profeten Joseph Smith og de erklærer også at Jesus er Kristus, Frelseren, Skaberen, den længe ventede Messias.

Verden var blevet så forvirret af de modstridende trosretninger, skabt af mennesker, at sandheden måtte gives til menneskeheden endnu engang for at klare deres tanker og befri dem fra deres vildfarelser. Der var kun én måde at gøre dette på og det var gennem ny åbenbaring. Men en ny åbenbaring krævede en profet som kunne modtage

den, for som Amos sagde: Herren gør intet udenom sine profeter. (Amos 3:7) Der fandtes ingen profeter i noget kristent samfund på den tid den nye åbenbaring blev givet. Derfor oprejste Gud en ny profet som kunne modtage denne åbenbaring der skulle til for at udgive Mormons Bog og for at lede forkyndelsen af det sande evangelium til enhver nation.

Og hvem var så denne profet? Joseph Smith jun. Han blev guddommeligt kaldet i de sidste dage. Han blev den moderne åbenbarer. Det var ham der oversatte Mormons Bog og udgav den under den almægtige Guds ledelse. Han var ikke blot selv en guddommelig udvalgt profet, men under hans hænder blev andre profeter oprejst for at videreføre arbejdet efter ham. Vi er de andre profeter! Vi har Jesu Kristi guddommelige myndighed! Vi taler i hans navn og forkynder hans ord! Og vort vidnesbyrd er sandt!

Dette vil jeg gerne højtideligt bekræfte med alt hvad der står i min magt i Jesu Kristi navn. Amen.

Udsøg dig en åndelig leder

Ældste Gren R. Cook
De halvfjerds' øverste Kvorum

Éen af de store velsignelser i kirken er at vi alle har en åndelig leder.

For nogle måneder siden, da jeg rejste med fly i Andesbjergenes område, fik jeg mulighed for at forklare den mand, der sad ved siden af mig, hvorfor jeg boede i Sydamerika.

Da han var blevet klar over noget om kirken, dens lærdomme og min opgave som generalautoritet sagde han til sidst: 'Hvordan kan De give hele Deres liv til *et andet menneske*, som denne mr. Kimball, og blive i dette land så længe han siger De skal blive her? Jeg kunne aldrig gøre det.' Jeg svarede: 'Det kunne jeg heller ikke hvis det bare var *et andet menneske*.' Og så bar jeg mit vidnesbyrd om profetens sande opgave på jorden og sagde at 'jeg ville gøre hvad som helst for Herren, gennem ham.'

For et par år siden havde jeg en mand, der endnu ikke var medlem af kirken, med til et møde, hvor én af generalautoriteterne talte. Jeg havde i forvejen fortalt ham at det var én af Herrens salvede. Efter mødet sagde denne mand: 'Ja, men han er jo bare *et menneske*.' Jeg tror han ventede at se en engel,

tungemålgaven i funktion eller sådan noget lignende, en slags synligt bevis på generalautoritetens guddommelige kald.

Jeg var ofte spekuleret på hvor mange af os der var blevet bedraget, hvis vi havde været i Jesu Kristi, Guds Søns nærhed i tidernes midte. De allerfleste så kun på Jesus som *et menneske*. De *få*, der kunne skelne det åndelige, vidste hvem han i virkeligheden var. Hvis man skulle nøjes med at dømme efter sine naturlige sanser ville man aldrig kunne få øje på det sande i den åndelige verden. Har I lyttet, kære søskende, virkelig lyttet til de inspirerende råd disse gode brødre er kommet med under denne konference? Er I villige til at adlyde og følge deres råd og ligeledes jeres lokale ledes råd? Hvor står I i denne vigtige sag? Har I det samme åndelige syn på jeres ledere som Herren? Vort svar på disse spørgsmål bør være som det, de trofaste israelitter svarede Josua:

'Da svarede de Josua: 'Alt, hvad du har pålagt os, vil vi gøre, og vi vil gå overalt, hvor du sender os;

som vi har adlydt Moses i alt, vil vi adlyde dig.' (Josua 1:16-17) For nogen tid siden var der en anden mand der spurgte mig: 'Ved generalautoriteterne virkelig hvad der foregår ude omkring i

områderne? Jeg tror ikke de kan kende detaljerne i de problemer vi står overfor.' En anden god søster sagde: 'Hvis biskoppen vidste hvad jeg ved om vanskelighederne i hjælpeforeningen, ved jeg at han ville handle anderledes. Det er nu for dårligt at han ikke rådfører sig mere med os og får vores meninger om hvordan wardet skal ledes.' Atter en anden sagde: 'Jeg går ikke til grenspræsidenten og søger råd, for han ser helt anderledes på tingene end jeg gør. Vi er så forskellige. Vi er simpelthen ikke på bølgelængde.'

Må jeg lige nævne, mine søskende, at generalautoriteterne, jeres stavspræsident, biskop og præstedømmes kvorumsleder ved hvad der sker, *i henhold til de ledende principper, i de sager der virkelig tæller*, og resten vil blive ordnet i rette tid. Dette er Herrens kirke. Den ledes af ham gennem åbenbarings klart definerede præstedømmelinie. Vi tror på en miraklernes Gud og han hører ikke op med at udføre åndelige mirakler gennem sit præstedømmes ledere.

Vi erkender at præsidenten i ethvert præsidentskab eller biskoppen i ethvert biskopråd må indhente råd fra sine rådgivere, og måske også fra andre, før han, ved inspiration, træffer en beslutning. Men vi har ikke nogen 'partipolitisk' ledelse i kirken, hvor man samler og bedømmer alle indkomne forslag og skaber almindelig enighed før man træffer en beslutning efter flertallets ønsker. Der kan være nogle få undtagelser fra dette, men den form for løsninger er stort set den som anvendes i verdslige sager. Mange andre kirker benytter den samme fremgangsmåde fordi de ikke har nogen bedre. Hele verden kan løse problemer ved at drøfte en sag, udveksle meninger og erfaringer og derpå prøve at drage den bedste konklusion ud fra et vist antal kendsgerninger, som de har til rådighed om emnet.

I Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige stoler lederne, på alle administrationenes trin, på åbenbaring fra Gud, og den leder dem i deres særlige forvaltning. Der er mange mennesker, alt for mange, der søger de forkerte mennesker når de skal have råd, der er alt for mange der hellere *giver* råd end *modtager* råd. Husk på at andre måske nok giver dig af deres erfaringer eller øger din forståelse på et bestemt område, men hvis du er besluttet på at modtage åbenbaring om din særlige forvaltning er den nødt til at komme fra Herren. Den kan komme medens du direkte taler personligt til Gud eller som åbenbaring gennem din nærmeste præstedømmeleder.

En af de store velsignelser i denne kirke er at alle har sin åndelige leder som de kan henvende sig til og få råd. Hvis den åndelige leder er faderen vil hans hustru og børn søge råd hos ham, fordi det er ham der er hjemmets leder. Hvis sagen behøver yderligere opmærksomhed, går hustru og børn ikke til præstedømmets kvorumsleder, som manden kan i sager vedrørende præstedømmet. De søger råd hos biskoppen eller grenspræsidenten. Hvis der er ægteskabelige problemer går mand og hustru til deres biskop, for han præsiderer over dem begge, eftersom biskoppen er den præsiderende højpræst over wardet. De behøver ikke gå andre steder med mindre biskoppen råder dem til det for at få yderligere vejledning.

Efter at have nævnt forskellige åndelige gaver, giver Herren følgende råd angående *jeres* biskop eller andre præsiderende præstedømmeledere: 'Og kirkens biskop og alle de, der af Gud udses og ordineres til at våge over kirken og være dens ældster, gives det at bedømme alle disse nådegaver, så ingen af jer skal give sig ud for at være af Gud og ikke er det.' (L&P. 46:27) Det er uomtvisteligt

at de præsiderende præstedømmeledere har fået evnen til at skelne.

Husk at jeres lokale præstedømmeleder til tider måske virkelig ser anderledes på tingene end I gør. Uenighederne synes at dreje sig om detaljer og hvordan en opgave skal udføres, men uenigheder opstår næsten aldrig om evangeliets principper. Jeres leder har ret til at virke efter sin personlighed og i kraft af sine egne erfaringer, og hans metode er måske i *detaljerne ikke helt* som jeres. *Ikke desto mindre* er råd, der gives af en præstedømmeleder i den rette ånd, *fra Herren og bindende*.

Vi lever i en prøvelsens tid. Når vi modtager råd fra vore ledere, som vi har svært ved at fatte, må vi da i vort hjerte sige: 'Fader jeg tror på det der blev sagt. Men når tiden er inde og jeg har betalt prisen, lad mig da forstå *hvorfor*.'

Det er en åndelig gave at kunne tro på sine præstedømmelederes ord. Jeg synes jeg hører dem sige: '*Tro mig*, fordi mit udsigtspunkt får mig til at se meget mere klart end fra det sted hvor *du* står. *Hav tillid til mig*, for jeg kan se over den næste

bakke.' Hvis man blot vil lytte til kloge forældre og præstedømmeledere, så vil man forstå at de giver råd som er til evigt gavn og ikke blot gavnlige i øjeblikket. Man kan derpå lære ved stedfortræder, gennem andres åndelige syn, uden selv at skulle erfare enhver form for godt eller ondt for at lære om dem.

Men sidst af alt, husk at vi ikke ønsker blind lydighed i kirken. Vi ønsker at ethvert menneske for dem selv ved at de råd de modtager fra deres ledere kommer fra Herren. Vi har retten og det store privilegium selv at kunne få at vide fra Herren at rådet er rigtigt. Hvis vi er tålmodige og vil 'bi på Herren' (Salm. 27:14) vil vi opdage at præstedømmets ledere virkelig giver retfærdige råd, som sætter os i stand til at vandre på sikker grund.

Jeg beder til at vi hver især må blive mere ydmyge og have et ønske om at modtage råd og adlyde dem. Må vi hver især ikke 'forsøge . . . at give jeres Gud råd' (L&P. 22:4) - men søge råd af hans hånd og fra hans inspirerede præstedømmeledere - *det er nemlig det samme*. I Jesu Kristi navn. Amen.

Succesens poesi

Ældste Sterling W. Sill
De halvfjerds' øverste Kvorum

„Hvis vi tænker celestiale tanker vil vi udvikle et celestialt sind for det er sådanne tanker Gud tænker.”

For nogen tid siden læste jeg en meget lærerig bog skrevet af en psykiater fra New York, Smiley Blanton, dens titel var *Poesiens helbredende magt* (Thomas Y. Crowell Co., 1960) I denne bog fortæller dr. Blanton hvordan han i 40 år har anvendt store tanker til at helbrede folk for deres følelsesmæssige vanskeligheder og psykiatriske problemer. Disse store tanker var ikke allesammen skrevet som poesi. Han anvendte også store ting fra skrifterne, god prosa og dejlige salmer.

Jeg tror at denne psykiaters helbredende kraft har forbindelse med den praksis en medicinsk læge anvendte, idet han skrev recepter til boghandlere i stedet for til apoteker, fordi han havde opdaget at der ofte var en større helbredende kraft i bøger end i flasker. En mor helbreder vanskeligheder og skrammer hos sine børn med sin omsorg og sine kærlige udtryk for medfølelse.

Medens jeg funderede over denne helbredelsesmetode prøvede jeg at forstå nogle af de ting Jesus må have haft i

tankerne da han sagde: „Læge, læg dig selv!” (Luk. 4:23) Og jeg tror han gav os en detalje om en metode, at anvende den helbredende kraft på, da han instruerede Emma Smith i at udvælge nogle inspirerende salmer som vi regelmæssigt kunne gennemtænke i vort sind og hjerte.

For nylig var jeg på biblioteket og fik fat i denne lille bog, jeg holder i min hånd - den indeholder en samling på 90 salmer, som Emma Smith har udvalgt til gavn for os. (*A Collection of Sacred Hymns for the Church of Latter-day Saints*, Kirtland, Ohio, F.G.Williams and Co., 1835. Findes på mikrofilm i kirkens historiske afdeling, Salt Lake City) Og da vi alle har hver sit behov og forskellige interesser, synes jeg at vi hver især burde udvælge vore egne salmer og derpå sørge for at lære hver enkelt grundigt udenad og blive så begejstret for dem at vi kan få det mest mulige ud af deres helbredende budskab, såvel som af deres udviklende og frelsende kraft. Den store Harvard psykolog, William James (1842-1910), stillede engang følgende spørgsmål: „Hvad ville du synes om at skabe dit eget sind?” Men er det ikke det der som regel sker? Professor James forklarer at sindet består af de ting det fodres med. Han sagde at sindet er som farverens hænder, de får den

farve han farver med. Hvis jeg holder en håndfuld lilla farvestof i hånden bliver min hånd lilla. Og hvis jeg i mit hjerte og sind holder nogle store, begejstrede tanker og tanker om tro, vil hele min personlighed forandres i henhold til disse ting.

Hvis vi har negative tanker vil vi udvikle et negativt sind. Har vi umoralske tanker vil vi udvikle et umoralsk sind. Hvis vi på den anden side tænker celestiale tanker, som Gud tænker, vil vi udvikle celestiale sind og opnå det, som Edward Dyer mediterede om, da han skrev:

*Mit sind mit kongerige er, jeg glædens gave
finder der, den kan lykksaligt overgå,
alt det som jorden byder på.*

„My Mind to Me a Kingdom Is”, *Poet's Gold*, s. 41. samlet af David Ross 1937)

Vi udvikler godhed når vi overværer vore kæres begravelser, når vi lytter til inspirerende musik, hører hellige bønner, trøster efterladte og stimulerer os ved hjælp af gode tanker. For nylig kom et bedrøvet ægtepar ind på mit kontor for at fortælle mig om deres 3-årige datter, som uden varsel pludselig var død for øjnene af dem. Forældrenes hjertes var selvfølgelig knust. De havde udgydt mange tårer men det havde ikke hjulpet på deres lidelser og de ønskede nu luft for deres følelser ved at tale med én eller anden. Vi forstår allesammen godt at vi kan hjælpe andre ved at lytte medfølende, medens de giver udtryk for deres sorg.

Jeg fik hjælp til at hjælpe dem ved at mindes dengang jeg som ung mand sad ved min 7-årige lillesøsters seng - jeg elskede hende meget højt og hun døde af difteritis.

Moderen til den anden lille pige syntes ikke der var noget så forfærdeligt som at dø næsten før livet var begyndt. Og jeg

forstod godt hvor hun led. Men til slut sagde jeg til hende: „Søster Jones, hvis du tror det kan hjælpe kan jeg fortælle dig noget der er værre end det du nu er ude for.” Hun sagde: „Hvis du mener der er noget der kan være værre, vil jeg gerne høre om det.” Så citerede jeg James Whitcomb Riley's digt, „De efterladte” for hende. Det var ikke de efterladte efter et barn der var død, det var en sørgende som ikke havde børn. Den sørgende sagde til sin „efterladte” ven:

*Luk mig ind bag din gråd ja,
lad mig, som intet barn har,
græde med dig for tabet
af den lille, hvis kærlighed
jeg aldrig har kendt til.
Lad mig fornemme små arme
der langsomt løsner sit tag om halsen -
de hænder du plejede at kysse
små hænder, som jeg aldrig har kendt.
Vil du ikke nok lade mig komme
og græde med dig?
Kan jeg måske fra mit tomme hjerte
sige noget mellem tårerne,
som kan trøste dig?
For hvem er mest bedrøvet - du eller jeg?
som græder alene, fordi
jeg ikke har noget barn der kan dø?*

(The Complete Poetical Works of James Whitcomb Riley, s. 444. New York, 1937)

Jeg er taknemmelig overfor Mr. Riley for disse stimulerende tanker. Han har inspireret mig til at samle min egen bog med idéer som kan helbrede efterladte. Der er også et digt om mod. I mange år rejste den berømte sportsdigter, Grantland Rice, rundt i landet til de store sportsstævner og forsøgte at finde frem til de egenskaber der gør en sportsmand til sortshelt, og derpå gøre disse egenskaber brugbare i andre sider af tilværelsen. Han skrev omkring 700 digte om de egenskaber der gør mennesker til noget stort. Et af dem har han kaldt „Mod.” Han sagde:

*Jeg erkender glad, jeg kan tænke på dod
og sige med et smil:*

*Den eneste ting jeg mangler nu
er det sidste suk før mit hvil.
Så overlades jeg måske nok
til drømme, flugt eller støv,
måske vandrer min sjæl i en stjerneflok
der myldrer en endeløs nat.*

Men han sagde også:

*Jeg kan bedre lide på livet at se
og sige ærligt som så:
Send hvad I vil af kampe og strid
om himlen er blå eller grå.
Jeg vil gøre selv det jeg hader mest,
gå over stokke og sten
og ingen jernhård skæbnehånd
kan nogen sinde standse mig.*

Det siges at digtere står lige så højt som profeterne i deres evner til at opløfte os. Jeg har aldrig hørt Eliza R. Snow blive opretholdt som profet og dog skrev hun ,O, min Fader'. Somme tider læser vi

bare den skønne lyrik i salmebogen i stedet for at lære den udenad, elske salmerne og ofte sige dem, for os selv indvendig. Tænk bare hvad der ville ske i verden hvis hvert eneste menneske lavede sin egen samling af de 90 digte om tro, der glædede dem mest. Jeg tror ikke I ville bryde jer om at høre mig synge ,O, min Fader' her i eftermiddag, men jeg håber ikke I har noget imod at jeg citerer de smukke ord, om tro og gudsdyrkelse, som søster Snow skrev:

*O, min Fader, du, som troner
i en navnlos hellig fred,
når skal jeg dit åsyn skue,
se din nærheds herlighed?
Engang før min spæde barndom
har min ånd jo dvalet der;
O min Fader i din våning
stod jeg tit din trone nær!*

I andet vers siger hun:

*I en hensigt vis og herlig
har du mig på jorden sat!
Himmelsk byrd og slægt og venner,
alt er skjult i glemslens nat.
Mangen gang en lønlig tanke
hviskede: ,Du er fremmed her!
En gang fri og salig vandred
jeg din fadertrone nær!*

Og i tredje vers:

*O min Fader, du mig lærte
ved din Ånd at kalde så,
men for kunskabsnøglen skænktes,
grunden dertil dunkel lå.
Men har der jeg kun en Fader?
Hør fornufis og sandheds svar,
sig, hvad jeg vil evig kende:
,Der jeg og en Moder har!*

Fjerde vers:

*Når min svage hytte lægges
ned i jordens kolde grus,
Fader, Moder, lad mig møde
eder i jert kongehus!
Når jeg har mit mål fuldkommet,*

*hvorfor I mig sendte her,
kald mig hjem med fælles stemme,
lad mig salig dvæle der!*

(Den blå Sangbog nr. 195)

Det kan måske være svært at finde mange ord, selv blandt profeternes, der kan virke mere helbredende end disse. Tænk bare på hvad der ville ske i vort liv hvis vi hver især lærte en hel del digte udenad om kærlighed. Congress biblioteket har et afsnit de kalder digte om tro og frihed. Herren sagde: 'Thi min sjæl fryder sig i hjertets sang, ja, de retfærdiges sang er som en bøn til mig, og den skal besvares med velsignelser, på deres hoveder.' (L&P. 25:12)

På min vej til arbejde hver morgen har jeg næsten en time hvor jeg kan gå og tænke på de ting der virker stimulerende på mig. Jeg har også nogle bønner jeg nyder at give udtryk for. I én af dem beder jeg:

*Tak og Gud for smukke ting
du gav til verden rundt omkring
for sol og lys og luften klar,
for livet du mig givet har.*

*Mit liv jeg viet har til dig
og hver ny morgen føler jeg
min sjæl på glædens vinger stiger
mens tak for nok en dag jeg siger.*

*En dag hvor folk i stille fred
i gerning viser kærlighed,
så ædel storhed foldes ud
i ærlig tjeneste for Gud.*

(Anonym)

Jeg har også en anden samling af succesdigte, digte om begejstring, om flid og fremgang. En eller anden har sagt:

*Alle mennesker på jord
møde døden skal en dag.
Hvert et menneske som tror
ofrer livet for en sag.*

*Kan man få en bedre død
mens man kæmper fædres slag
end at møde angstens glød,
i kamp for guders sag?*

(Tilpasset efter Horatius: 'Stanza XX-VII of a Lay Made i 392,' *Lays of Ancient Rome*, s. 12. Red. Thomas Babington Macaulay, New York 1912)

Efterhånden som man bliver ældre opstår der måske nye vanskeligheder og jeg kan godt lide at opmuntre mig selv ved hjælp af nogle tanker fra digtet: 'Carry On'. (Hold ud)

*Noget lidt broget ser ud måske,
men hold ud gamle ven vi får se!
Selv om du ej rigtigt ved hvordan,
så vær stolt af de ting, du kan.
Se på dit liv med et smil i dit blik,
der afspejler alt hvad du fik.
Ved du hvorfor du fik din tid?
- for at stride den gode strid.
Til enden du trofast være må
så når døden til sidst dig nå,
din hilsen må lyde til din Gud:
'Jeg blev ved og min sjæl holdt ud.'*

('Carry On' i *Masterpieces of Religious Verse*, Red. James D. Morrison, New York, 1948, s. 307-8)

Til sidst vil jeg gerne bringe jer min egen velsignelse og vise hvor megen pris jeg sætter på jer ved at sige et digt som er tilpasset efter et gammelt irsk digt - det blev brugt af det irske folk i deres forsøg på at helbrede og berige dem de holdt af gennem denne bøn:

*Må vejen falde dig let
må medvind dig altid følge
må solen skinne og varme din kind
og regn falde blidt på din mark.
Må Gud både nu og i evighed
bevare dig fast i sin kærlighed.*

At det altid må være således, beder jeg om i Jesu Kristi navn. Amen.

„Virk med iver” (L&P. 58:27)

Ældste Joseph Anderson
De halvfjerds' øverste Kvorum

„Belønningen for en god gerning er glæde og lykke i dette liv og evigt liv i storhed herefter.”

Herren har sagt at „Menneskene burde virke med iver for en god sag og gøre mange ting af egen fri vilje og udøve megen retfærdighed.

Thi kraften dertil har de i sig, hvorved de kan handle efter egen fri vilje. Og dersom mennesker gør det gode, skal de ingenlunde miste deres løn.” (L&P. 58:27-28)

Dette citat henvender sig både til ikke-medlemmer såvel som til kirkens medlemmer - alle, både mænd og kvinder har kraften i sig til at gøre godt. Det er af yderste vigtighed at de har et ønske om at leve retfærdigt og at de beslutter sig til det. Vi bør ikke på noget tidspunkt engagere os i noget arbejde som ikke tjener en god sag. Når kirkens medlemmer lader sig engagere i ting som ikke er gode eller tjener det modsatte af en god sag, lever vi ikke op til de pligter vi påtog os ved dåben. Der er mange, mange mennesker i verden, som ikke er medlemmer af vores kirke, der er engageret i en god sag og som prøver at frembringe megen retfærdighed. De, som stræber efter at forbedre menneskeheden, som

underviser i tro på Gud og lever et godt liv, virker for en god sag og vil ikke miste deres løn for dette.

Hvis vi gerne vil have de velsignelser som Herren ønsker at overøse os med er vi nødt til at have tro på Herren, Jesus Kristus. Vi er nødt til at have kundskab om den sande og levende Gud. Vi er nødt til at omvende os fra de synder vi tidligere har begået, og overvinde enhver forkert forståelse. Vi er nødt til at ydmyge os for Gud, indgå pagter med ham og holde disse pagter.

Præsident George Albert Smith, én af vore tidligere præsidenter og en mand uden svig, plejede i det væsentlige at sige: „Vi bliver ikke vore venner, som ikke er medlemmer af kirken, om at aflægge noget af det de har i deres kirker eller som de lever efter, der er sandt, men vi vil gerne have dem til at føje det evige evangeliums sandhed til det de allerede har. Hvis de ville gøre det ville de have en glæde og lykke der overgår alt, hvad de indtil da har oplevet. (*Sharing the Gospel with Others*, samlet af Preston Nibley, s. 12-13. Deseret Book Co., Salt Lake City, 1948)

Kristi evangelium indeholder al sandhed, synlig eller usynlig for det blotte øje. Det er muligt for alle mennesker at omvende sig fra deres synder, med mindre de har begået den utilgivelige synd. De kan modtage et retfærdigt livs

velsignelser hvis de bare vil beslutte sig til at holde Guds bud, hvis de vil ydmyge sig og søge Guds hjælp og vejledning. Jeg kan godt lide at tænke på, at folk almindeligvis ønsker at gøre det gode. De føler sig lykkelige når de gør godt. Synd har aldrig ført til lykke. Det sætter et jerntæppe mellem mennesket og Gud. Herren gav os det rette levemønster da han sagde: "... alt, hvad I vil, at menneskene skal gøre mod jer, det samme skal I gøre mod dem;" (Matt. 7:12; Luk. 6:31)

Herren har ikke givet os nogle bud der ikke er gode og til gavn for os og som ikke bringer os tilfredshed og lykke, hvis vi følger dem. Vi har brug for Herrens hjælp, og vi vil få den hvis vi søger den og følger den kurs han foreskriver.

Vore unge missionærer, som går ud i verden for at prædike evangeliet, vender lykkelige hjem, fordi de har arbejdet i Herrens tjeneste og forsøgt at velsigne menneskeheden. Herren har været med dem. Hans Ånd har vejledt dem. De lever et rent liv - de er ikke som den kødelige verden.

Vi nyder nadveren til minde om vor Herres lidelser, og vi indgår samtidig pagt om at holde hans bud så vi altid kan have hans Ånd med os. Herrens Ånd vil ikke føre os til at gøre noget ondt men opmuntre os til at gøre godt, og ved at følge denne tilskyndelse og holde os til den vejledning vi får, vil vi komme Herren nærmere - vi vil stadig gøre bedre gerninger og vi vil overvinde det kødelige. De mennesker der har Herrens Ånd som ledsager er lykkelige mennesker. De vil være betænksomme og trofaste patriarker og ledere i deres hjem og familie. De er gode medmennesker og kan øve en god indflydelse på andre.

De salmer vi synger har en god indflydelse på vort liv. De sange Tabernakelkoret synger virker fremmende på troen og har en kulturel indflydelse på dem,

der lytter til dem. Den ånd hvormed koret synger teksten og melodierne til vore egne salmer og de kompositioner, der er skrevet af andre inspirerede mennesker, skaber et ønske i dem, der lytter eller synger, om at tjene Herren. De inspirerede salmer vi synger i vore forsamlinger er bønner og sange der priser Herren.

Menneskene råber på „fred, fred“, men der er ingen fred. Vi lever i en tid, der er en prøvelse for menneskenes hjerter. Vi behøver ikke være bange hvis vi er på Herrens side. Det er ikke klogt af os at opsætte forberedelsens dag og tænke at Herren nok vil udsætte sit komme. Det er rigtigt at vi ikke kender dagen eller timen, måneden eller året, men vi kender tegnene som han har givet os som bevis på at den store begivenhed er forestående.

Hvordan kan vi forberede os til den dag? Vi må holde Herrens bud. Vi må virke med iver for en god sag, og bestræbe os på at fremme retfærdighed. Vi må advare vore medmennesker. Vi må undervise vore børn i de sande lærdomme og føre dem ind på retfærdighedens sti. Herren har sagt til sit folk: „Og efter jeres vidnesbyrd skal vrede og harme komme over folket.“ (L&P. 88:88)

Det ligger i den menneskelige natur at få lyst til at dele med dem man elsker, når man har noget interessant i livet, noget kostbart, noget betydningsfyldt. Vi har Herren, Jesu Kristi evangelium, og det er det kostbareste, det vigtigste i verden. Vi elsker vor Herres evangelium, vi elsker vor Faders børn, og vi vil gerne dele evangeliet med dem, fordi det vil bringe deres sjæle glæde og lykke. Den, der accepterer og efterlever det, vil få frelse og ophøjelse i hans rige.

Vores kirke, Kristi kirke, er for os allesammen. Vi har et ansvar for at gøre alt, hvad der står i vores magt for at frelse menneskenes sjæle, bringe dem til

kundskab om Gud og hjælpe Herren med at nå sit store mål. Anvendelsen af Mesterens lærdomme, fremgår af hans evangelium og det er det eneste i verden der kan frelse verden. Menneskene har mere brug for nogle åndelige aspekter i livet end for materielle eller praktiske goder, hvis de skal være lykkelige. Evangeliets principper er givet ene og alene med det formål at bringe menneskene lykke og glæde i dette liv og en evig glæde herefter.

Hvorfor er vi så interesseret i at påvirke vore medmennesker til at tjene Gud og holde hans bud? De er Guds børn. De er vore brødre og søstre.

Afdøde dr. James E. Talmage, der var medlem af De tolv apostles Kvorum, er fremkommet med disse inspirerende tanker:

„Hvad er menneskene i disse umådelige omgivelser med den storslåede pragt? Jeg siger jer: Deres muligheder nu er i virkeligheden større og mægtigere, mere kostbare i Guds beregninger end alle planeterne og solene i rummet. Menneskene er skabt for ham. De er Guds værk. Menneskene er hans børn! I denne verden har menneskene kun fået herredømme over nogle få ting, men det er deres privilegium at opnå at få herredømme over mange ting.

... så ufatteligt stort er den fysiske skabelse på jorden og i rummet, men det er blevet til som et middel til et mål og var nødvendigt for at nå det eneste mål, hvilket skaberen har erklæret er dette:

”Thi se, dette er min gerning og herlighed - at tilvejebringe udødelighed og evigt liv for mennesket.” (Moses 1:39) („The Earth To Be Redeemed”, *Sunday Night Talks by Radio*, s. 357-58. Deseret News Press, Salt Lake City, 1931)

Tænk hvilken tragedie det er, hvilket umådeligt ansvar menneskene påtager sig, når de tager så let på at ødelægge

menneskeliv, som det somme tider er tilfældet. Straffen derfor vil være evig. Den engelske romanforfatter, Charles Kingsley (1819-1875), har sagt: „Ingen af de investeringer menneskene gør vil fritage dem fra den verdensomspændende nødvendighed det er at være så god som Gud er, så retfærdig som Gud er og så hellig som Gud er.”

Vor Frelser gjorde det muligt for hele menneskeheden at komme frem fra graven, på grund af sit store sonoffer, sin kærlighed og barmhjertighed for os, og han åbnede således døren til udødelighed for dem uden at menneskene på deres side behøvede at gøre sig anstrengelser. Havde Kristus ikke givet sit liv for vores frelse ville der virkelig have været brod i døden og den ville være gået af med sejren. Menneskene ville være frataget velsignelserne ved udødelighed og evigt liv.

Men hvad med evigt liv? Man synes måske at udødelighed og evigt liv er det samme. Det er rigtigt at udødelighed er en del af evigt liv, men hvis vi skal have evigt liv i egentlig forstand, må vi adlyde Jesu Kristi evangelium, livets og frelsens plan, som han har åbenbaret for os. Kun derved kan vi opnå ophøjelsens belønning og evigt liv i vor himmelske Faders nærvær i hans celestiale rige.

Belønningen for en god gerning er glæde og lykke i dette liv og evigt liv i storhed herefter. At gøre godt vil sige at holde de bud som Herren har givet os. Evangeliet angiver den sande levemåde, de lærdomme, som vor Herre og Frelser, verdens lys, har givet os. Det som går imod dette er mørke og giver fortrydelse.

Jeg bærer vidnesbyrd om at dette er Herrens værk, at Jesu Kristi evangelium er gengivet til jorden med dets nøgler, magt og myndigheder, at det er Herrens gerning at tilvejebringe udødelighed og evigt liv for mennesket. I Jesu Kristi navn. Amen.

Hvad vil Frelseren jeg skal gøre?

Ældste Derek A. Cuthbert
De Halvfjerds' første Kvorum

En ny generalautoritet bærer sit vidnesbyrd om det genoprettede evangelium.

Mine kære brødre og søstre, jeg er sikker på at I er klar over at mit hjerte på dette tidspunkt er fyldt - fyldt med kærlighed og taknemmelighed. På dette tidspunkt vil jeg gerne af mit ganske hjerte takke jer for jeres støtte af kærlighed, tro og bønner, som jeres oprakte hænder gav udtryk for.

Vi er meget taknemmelige for evangeliet i vort liv. Vi tjener for øjeblikket i missionsmarken, og føler således at vi i ringe omfang tilbagebetaler det store arbejde, som nogle unge missionærer udførte for så mange år siden. De kom til vort hjem i slutningen af sommeren 1950, bankede på døren, og åbnede øjnene for vores forståelse af evangeliets fylde.

Jeg har hørt mange missionærer udtrykke påskønnelse for deres missionærkammerater, og jeg vil gerne på dette tidspunkt have lov til at udtrykke min påskønnelse for min vidunderlige missionærkammerat, som også er min evige ledsagerske - en hengiven hustru og mor, som altid har jævnet vejen, så det har

været muligt for mig at tjene Herren. Jeg er taknemmelig for nogle vidunderlige børn, som er vokset op i kirken, og nogle af dem er gift i templet og har deres egne familier - altsammen fordi missionærerne bankede på vor dør. Jeg ved, at gennem de hellige tempelordinancer, kan og skal vi alle være sammen for evigt.

Hvilken stor velsignelse vi får når vi hører og accepterer evangeliet! Jeg beder oprigtigt for at alle mennesker vil lytte til missionærerne - - at de som er medlemmer af kirken vil lytte til missionærerne, når de underviser deres venner i hjemmet, og at alle de som endnu ikke har accepteret evangeliet, vil åbne deres hjerter for evangeliets budskab. Jesu Kristi evangelium er blevet gengivet i sin fylde i disse sidste dage. jeg ved at det er sandt. Det har bragt os så megen lykke i vort liv. Vi har lært at bede meningsfyldt; vi har lært at bede som en familie; vi har lært at bede som mand og hustru; vi har lært at bede i det skjulte og at udøse vore hjerter for Herren, og at modtage vejledning. Vi er meget taknemmelige for disse evige velsignelser! Jeg er taknemmelig for at have en kærlig Fader i himlen, som sendte sin enbårne Søn, Jesus Kristus, til verden for at lede og føre os tilbage til ham. eg bærer vidnesbyrd om at Herren Jesus Kristus

lever. Han levede i jordelivet og gav os et fuldkomment eksempel. Han viste måden vi skal leve på, og vi kan altid sige (og det gør jeg sandelig mange gange hver dag): „Hvad vil Frelseren jeg skal gøre? Hvad ville Frelseren have gjort?” Han løskøbte os, han ofrede livet og forsonede, hvilket kun var muligt for Guds Søn. Jeg ved, at han lever og at han har gengivet evangeliet i sin fylde i disse sidste dage. Han har gengivet sin kirke. Han har gengivet de frelsende ordinaanser.

Han har endnu engang gengivet præstedømmets magt til mennesket for at forberede vejen for hans glørværdige andet kommet. Jeg ved at han taler i dag og åbenbarer sin vilje gennem en stor profet, Præsident Spencer W. Kimball,

hvis tro og gerninger er store, for igennem ham at udføre mirakler og åbne nationernes grænser. Vi beder for ham og vi beder for at nationernes grænser vil blive åbnede.

Vi beder for missionærernes succes og er taknemmelige for at være involverede i dette vidunderlige sidste dages arbejde. Vi holder meget af Søster Kimball, og beder for hende, denne vidunderlige evige ledsagerske for Herrens profet.

Vi er taknemmelige for at kunne elske og støtte disse vidunderlige brødre her. Og vi føler deres støtte, og er meget taknemmelige for den. Mit bæger flyder over idet jeg indvier mig selv og min familie til at tjene Herren alle vort livs dage, og til at følge hans profet, i Herren Jesu Kristi hellige navn. Amen.

Alt dyrebart

Ældste Robert L. Backman
De halvfjerds' første Kvorum

„Alt som jeg i mit hjerte anser for dyrebart og værdifuldt, kan jeg spore tilbage til mit medlemskab i Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige.”

Da jeg var 3 måneder gammel afholdt Salt Lake Stake et stort tableau, her i tabernaklet. Min søde mor spillede Marias rolle, Jesu mor, og jeg havde den ære at spille Kristusbarnets rolle. Jeg ved at jeg må have haft det meget mere behageligt dengang end jeg har det nu, sandsynligvis fordi jeg ikke var nødt til at sige noget. Men fra den dag og til nu, har jeg, mine kære brødre og søstre, følt Herrens hånd lede mig og beskytte mig, undertiden beskytte mig for mig selv.

Jeg har, mens jeg er vokset op og blevet mere moden haft nogle meget værdifulde oplevelser. Efterhånden som hver enkel oplevelse har fundet sted, har jeg spurgt mig selv: „Hvorfor mig? Hvorfor har Herren givet mig sådanne rige lejligheder til at vokse og udvikle mig? Hvorfor har han givet mig sådanne rige muligheder for at tjene?” Jeg takker ham af hele mit hjerte for mit livs righoldighed, for den lykke jeg har nydt. Hele mit liv synes det, som om jeg har været omgivet af mennesker, der har bygget mig op og fået mig til at være

bedre end jeg egentlig er, og som sommetider har beskyttet mig mod mig selv: mine ædle forældre, som lige fra vuggen af har belært mig og om de prioriteter jeg burde have i livet, idet de altid først og fremmest har søgt Herren i deres liv; en kær og trofast hustru, som har støttet mig i hver eneste kaldelse jeg har haft; syv dejlige døtre, som mener jeg burde være kirkens præsident; deres vidunderlige ægtemænd, som er trofaste og loyale mod de pagter de har indgået i Herrens hus; og herlige små børnebørn som er mit livs glæde.

Præsident Benson gjorde i vort seminar sidste fredag opmærksom på den kendsgerning, at den højeste ære vi kunne opnå var at være medlemmer af Guds kirke, hvilket jeg er; at vide at Kristus er vores Frelser, vores personlige Frelser, hvilket jeg bevidner jer at jeg ved; bære hans hellige præstedømme, hvilket jeg gør; og være en del af en evig familieenhed; hvilket jeg er. Jeg er æret over alle mennesker. Jeg er velsignet over alle mennesker. Og jeg er virkelig taknemmelig for dette hellige kald jeg har fået. Jeg ønsker at sige til hver eneste af jer, mine kære brødre og søstre, at hver eneste velsignelse jeg har i mit liv, alt

hvad jeg i mit hjerte anser for dyrebart og værdifuldt, kan jeg spore tilbage til mit medlemskab af Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige, til min kærlighed for Herren, til det vidnesbyrd jeg har om hans guddommelige evangelium, og til de reaktioner jeg har udvist på muligheder for at tjene.

Jeg fryder mig nu over den lejlighed jeg har til at koncentrere hele mit liv i Herrens tjeneste, og uden forbehold lægger jeg mit liv og alt hvad jeg har for hans fødder. Præsident Kimball og mine kære brødre, min kone og jeg er klar til

at gå hvor I ønsker at sende os hen, og gøre alt hvad I ønsker af os; vi beder kun til at vi må kunne være redskaber i Guds hænder til at hjælpe jer, kære brødre, i jeres ærefrygtindgydende opgave med at opbygge Guds rige; med at helliggøre hans folk; og med at forberede vejen inden Kristus kommer i al sin herlighed og overtager regeringsmagten, og Satan vil blive bundet, og hvert knæ skal bøje sig og hver tunge bekende at han er verdens Frelser, og at han vil regere for evigt, hvilket jeg bevidner i Jesu Kristi navn. Amen.

Svar på kaldet

Ældste Rex C. Reeve
De halvfjerds' første Kvorum

„Mit hjerte er fyldt, min ånd er sagtmodig, min sjæl er fyldt med taknemmelighed.”

Mit hjerte er fyldt til bristepunktet. Min ånd er sagtmodig. Min sjæl er fyldt med taknemmelighed. For mange år siden da jeg blev opretholdt som en ung biskop, følte jeg meget stærkt at denne mulighed jeg havde for at tjene, ikke skyldtes noget jeg havde udrettet, men at jeg ville køre på en billet som en anden havde betalt. Sådan føler jeg også stærkt i dag. Der er mange, som er gået forud for mig, der har givet deres liv for at dette rige kunne blive oprettet.

Jeg er taknemmelig for min søde mor. Jeg er taknemmelig for min storartede far, og jeg er ked af at han i dag ikke er i stand til at forstå hvilken mulighed jeg har fået. Jeg er også taknemmelig for min dejlige hustru. Når jeg er i hendes nærvær, ønsker jeg altid at blive bedre. Jeg er taknemmelig for syv dejlige børn, og for fem vidunderlige svigersønner og to dejlige svigerdøtre, og for mange børnebørn. Jeg er meget taknemmelig fordi de altid har støttet mig.

Jeg vil blot gerne have lov at sige, at jeg er en mængde mennesker meget taknemmelig - venner, kirkens ledere (som jeg har fulgt og beundret og lyttet til i

mange år), og ligeledes kirkens vidunderlige medlemmer.

Jeg er også taknemmelig for at være medlem af Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige. Jeg ved med hvert eneste fiber i mit legeme at Gud lever. Jeg ved at han taler. Jeg ved at han hører. Jeg ved at han elsker os. Jeg er taknemmelig for den mulighed, jeg har haft for at tjene i missionsmarken. Hvis der ikke var andet bevis for at Jesu Kristi Kirke er sand, ville det, som der sker i unge mænds liv, og som hænder i de vidunderlige nye medlemmers liv, være vidnesbyrd nok for mig, om at det er sandt. Jeg har forpligtet mig - forpligtet mig selv endnu en gang - overfor Herren, om at jeg vil give alt hvad jeg har. Og her foran jer forpligter jeg mig til at gøre alt, hvad jeg bliver bedt om af disse storslåede mænd, som jeg elsker. Vort liv har været velsignet med præsident Kimball i 30 år. Han har været en kæmpe i vort liv, og han elsker os. Nu kan jeg føle jeres kærlighed. Jeg kan føle menneskenes kærlighed, og jeg er taknemmelig for den kærlighed. Som missionærer ved vi hvad det vil sige at have tre en halv million mennesker til at bede for os, og det er jeg meget taknemmelig for.

Jeg efterlader jer mit vidnesbyrd, at Gud lever, og jeg forpligter mig til at gøre alt, hvad jeg kan, så længe jeg lever, og selv derefter. I Jesu Kristi navn. Amen.

Søndag aften

Kristi andet komme

Ældste Legrand Richards
De tolv Råd

*„Profeti er den sikreste måde til at vide hvad der vil ske
... det er der altsammen når vi forstår det.”*

Jeg vil gerne, sammen med alle I andre, byde disse nye generalautoriteter velkommen, og mit højeste ønske for dem er, at de vil have lige så megen lykke og glæde af deres tjeneste, som jeg har haft det i de fyrré år, siden jeg blev opretholdt som én af kirkens generalautoriteter.

Jeg tænkte at jeg i dag gerne ville henvise til den kendsgerning, at man i hele den kristne verden for en uge siden fejrede én af de største, hvis ikke den største af de begivenheder der har fundet sted i denne verden siden dens skabelse, og det er at Jesu Kristi, den levende Guds Søns opstandelse. Intet under, at apostlene følte det som intetsigende rygter, da kvinderne bragte besked om at han var opstået fra de døde, efter at apostlene havde set ham blive korsfæstet, og lagt i graven. Da Jesus, efter sin opstandelse, sammen med to af sine disciple vandrede på vejen til Emmaus (vi fortælles at „deres øjne holdtes til” så de ikke genkendte ham (Lukas 24:16), hørte han hvad de havde at sige med hensyn til hans liv og korsfæstelse. Han forstod at

de ikke havde forstået alt det profeterne havde sagt angående ham, og han sagde: „Åh, hvor I er uforstandige og tungnemme til at tro på alt det, profeterne har talt!” (Luk. 24:25) Idet han begyndte med Moses og profeterne, viste han dem hvordan profeterne i alle ting havde vidnet om ham, selv i de mindste detaljer, ja, endog om hvordan man kastede lod om hans klæder ved hans korsfæstelse.

Og Peter sagde:

„Og nu står det profetiske ord så meget fastere for os; det gør I vel i at agte på som et lys, der skinner på et mørkt sted, indtil dagen gryr og morgenstjernen oprinder i jeres hjerter.

Og dette skal I først og fremmest vide, at ingen profeti i skriften lader sig tyde egenmægtigt.

Thi aldrig er nogen profeti fremgået af et menneskes vilje, men drevne af Helligånden udtalte mennesker, hvad de fik fra Gud”. (2. Peter 1:19-21) Hvis profeti er den sikreste måde til at vide hvad der vil ske - og Esajas sagde at Herren havde forkyndt enden fra begyndelsen (se Esajas 46:10) - det er der altsammen når vi bare forstår det. Og så mener jeg, at hvis Jesus udtalte en sådan dom over dem, som ikke forstod skrifterne der havde at gøre med hans første

komme, hvordan vil han så føle overfor os og verden, hvis vi ikke forstår værdien af de hellige profeters ord, der har at gøre med hans andet komme? Og derfor ville jeg gerne blot nævne en enkelt eller to af de ting som profeterne har forudsagt.

Først tænker jeg på Peters ord, kort efter pinsen, da han talte til dem, der havde dræbt Kristus. Han sagde:

„Fat derfor et andet sind og vend om, så jeres synder må blive udslettet, for at husvalesstiderne må komme fra Herrens åsyn, og han må sende den Kristus, som var bestemt for jer, nemlig Jesus, hvem Himmelen skal huse indtil genoprettelsestiderne, da alt skal blive genoprettet, som Gud har talt om gennem sine hellige profeters mund fra fordums tid“. (Ap. Gern. 3:19-21)

Jeg er sikker på, at dette er den eneste kirke der tror på en sådan genoprettelse af alle ting, som de hellige profeter har talt om. Andre kirker tror på en reformation, men det er kun menneskelig visdom. En genoprettelse kommer fra Gud den Evige Fader. Derfor kan vi ikke se frem til Frelserens andet komme, uden at der har været en genoprettelse af alle ting, og dette er Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Helliges budskab.

Jeg vil nu gerne omtale profetierne af blot én af de hellige profeter - der er ikke tid til at behandle mere end det - og jeg har valgt i dag at tale angående de tegn der vil gå forud for hans andet komme, ifølge profeten Malakias' ord, den sidste profet der er optegnet i Det gamle Testamente.

Herren siger gennem Malakias, at han vil sende sit sendebud for at forberede vejen for hans komme, og at han vil komme i et nu til sit tempel. Men hvem kan udholde dagen for hans komme, for han skal være som metalsmelterens ild og som tvætternes lud? (se Malak. 3:1-2) Dette henviser tydeligvis ikke til hans

første komme. Men vi er blevet fortalt, at når han kommer med kraft og megen herlighed med alle de hellige engle, vil de ugudelige råbe til klipperne: „Fald over os og skjul os for hans åsyn“. (Johs. Åbenb. 6:16)

I husker sikkert at Jesus fortalte sine disciple at templet ville blive brudt ned og at der ikke ville lades sten på sten tilbage. De spurgte ham så: „Sig os, når skal dette ske? Og hvad er tegnet på dit komme (det andet komme), og verdens ende“? (Matt. 24:3) Jesus fortalte dem om krige, og om rygter om krige, om pest og hungersnød, og om at nation skulle rejse sig mod nation, „Og dette evangelium om riget skal prædikes over hele jorden til vidnesbyrd for alle folkeslagene; og så skal enden komme“. (Matt. 24:14)

Så fortalte han dem, at ligesom det var i Noas dage, således ville det blive ved Menneskesønnens komme. De ville æde og drikke og være lystige og de ville sige at Herren havde udsat sit komme, og så ville han komme som en tyv om natten. Og han sagde at der ville være to mand på marken; den ene ville blive taget med og den anden ladet tilbage. To kvinder ville male på den samme kværn; den ene tages med, og den anden lades tilbage. (se Matt. 24:37-41) Alt dette var hvad Frelseren sagde for at angive tegnene for hans andet komme.

Malakias så sendebudet, der skulle sendes - og lejlighedsvis, når Herren sender et sendebud, kan dette sendebud ikke være andet end en profet.

Jesus bar vidnesbyrd om Johannes Døberens, som blev sendt som sendebud for at forberede vejen før hans komme i tidernes midte. Han sagde at der var ingen profet i Israel, der var større end Johannes Døberens. (se Luk. 7:28) Profeten Amos sagde: „Den Herre Herren gør intet uden at have åbenbaret sin hemme-

lighed for sine tjenere, profeterne'. (Amos 3:7)

Hvordan kunne alle de ting som de hellige profeter havde talt fra verdens begyndelse blive genoprettet, som Peter sagde, uden at der var en Profet til at modtage en sådan genoprettelse? Og denne Profet var ingen anden end Joseph Smith, som under ledelse, guddommeligt vejledning, og myndighed fra Faderen og Sønnen, organiserede denne storslåede kirke - Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige.

Den anden ting, som Malakias omtalte med hensyn til forberedelsen til Frelserens komme i de sidste dage, var, at hele Israels hus havde skilt sig ud fra Herren, og de ønskede at vide på hvilken måde. Han gjorde opmærksom på at det var ved tiende og offerydelsen. Han sagde: „I . . . bedrager dog mig, ja alt folket gør det!“. Dernæst siger han: „Bring hele tienden til forrådshuset, så der kan være mad i mit hus; sæt mig på prøve dermed, . . . om jeg da ikke åbner eder Himmelens sluser og udøser velsignelse over

eder i overmål". (Mal. 3: 8-10) Hvilken enestående opfordring Herren gav Israel i de sidste dage, som forberedelse for hans komme, en opfordring til at vende tilbage til ham med hensyn til deres tiende og offerydelse! Han gik endog lidt videre og sagde at han ville skræmme æderne (græshopperne) for deres skyld, så deres afgrøder ikke skulle slå fejl, samt at alle folk ville kalde dem velsignede. (se Mal. 3:11-12)

Vi er et velsignet folk, Herren har velsignet os. Efter at vore pionerforfædre var blevet tvunget 1600 km. bort fra civilisationen, slog de sig ned her i denne ødemark. Esajas så at Herren ville få ørkenen til at blomstre som en rose. (se Esajas 35:1) Han så floderne flyde i ørkenen, og at de skulle flyde ned fra højene for at gøre dette land frugtbart. (se Es. 41:18) Og hvorfor? For at de hellige, når de var samlet her, kunne opfylde hans løfter. For hvis dette evangelium, som Jesus henviste til, skulle prædikes over hele jorden, måtte det gøres af hans børn. Og hundredetusinde missionærer har været ude over hele verden - omkring 25.000 i øjeblikket - for at forkynde gengivelsen af evangeliet som et af trinene i forberedelsen til Frelserens genkomst, for han sagde selv at det skulle prædikes i hele verden.

Der var mange andre ting der skulle gøres og som krævede penge, for at opbygge Guds rige på jorden, som for eksempel, opførelsen af de bygninger hvor vi tilbeder Herren, disse dejlige bygninger som du kan se her i denne by, denne storslåede stad. Alt dette fordi Herren i sandhed har velsignet sit folk. Ligeledes opførelsen af hellige templer, deriblandt dem, der nu er på tegnebrættet, hvilket i alt giver 20, tror jeg nok. Vi er det eneste tempelbyggende folk i hele denne verden - hvis verden byggede templer, ville de ikke vide, hvad de skulle bruge dem til!

Det bringer os hen på en anden ting som Malakias så. Han sagde:

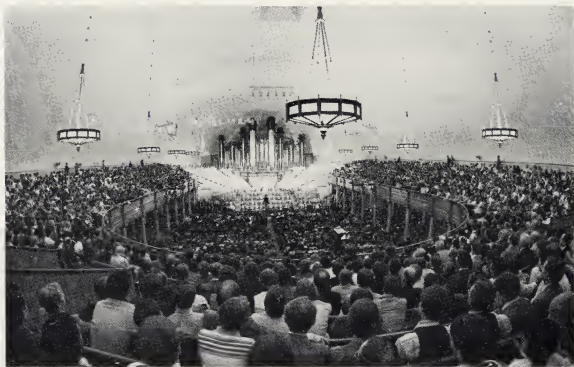
„Se, jeg sender eder profeten Elias, før Herrens store og frygtelige dag kommer. Han skal vende fædrenes hjerte til sønnerne og sønnernes til fædrene, at jeg ikke skal komme og slå landet med band.“ (Mal. 4:5-6)

Tænk blot på alt det Malakias så da han så Elias' komme. Hvor betydningsfuldt var ikke hans komme, for Herren sagde at hele jorden ellers ville blive lagt fuldstændig øde. (se L&P. 2:3) Jeg er sikker på at ingen i denne verden, som ikke var medlem af denne kirke, kunne have fortalt jer hvad Elias' budskab var. Vi ville heller ikke have vidst det, hvis ikke Elias var kommet og havde vist sig for Joseph Smith og Oliver Cowdery den 3. april 1836 i templet i Kirtland. Som resultat af dette og af de nøgler som Elias overgav til denne uddeling, har vi her i denne by opbygget et genealogisk bibliotek i mægtige hvælvinger ude i bjergene, et mirakel i sig selv. Der er intet lignende i hele verden. Og al dette er gjort for at opfylde Elias' mission, så

at Herren ikke skal komme og slå jorden med band.

Vi er blevet rådet til at studere skrifterne, både de gamle skrifter og de nye, for at vide hvad profeterne har sagt. Husk Peters ord om at vi har det profetiske ord stående så meget fastere for os, og at vi gør vel i at lægge mærke til det. Jeg vil gerne have lov at bære jer mit vidnesbyrd, at dette er Gud den evige Faders værk.

Jeg står her som en apostel for Herren Jesus Kristus, og jeg bærer jer mit vidnesbyrd om, at Malakias' profetier, som jeg har henvist til, er blevet opfyldte ved evangeliets gengivelse ved profeten Joseph Smiths hænder og ved alle de øvrige profeter der har efterfulgt ham som kirkens leder, helt til vores nuværende profet, præsident Spencer W. Kimball, som jeg ærer af hele mit hjerte, tillige med de øvrige generalautoriteter. Jeg efterlader jer således med dette vidnesbyrd, og beder Gud give os styrke og tro til at gøre vor del til forberedelsen af hans rige. I Jesu Kristi navn. Amen.

Lyt til profeterne

Spencer W. Kimball

Præsident for Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige

„Lad os antage at de råd, der er blevet givet, passer på os, på mig. Lad os lytte efter . . . som om vort evige liv afhang af dem, for det gør det.”

Kære brødre og søstre, var det ikke en dejlig oplevelse, at vi kunne være tilstede her i dag, og høre dette dejlige vidnesbyrd af broder LeGrand Richard? Og at høre fra de fire nye medlemmer af De halvfyrders' første Kvorum, som udøste deres hjerter i de øjeblikke, de havde til deres rådighed? og at høre fra alle de andre brødre, som har fortalt om deres righoldige liv?

Jeg vil først gerne hylde kirkens guddommeligt inspirerede primaryorganisation. Det er netop 100 år siden at Biskop Hess, med Det øverste Præsidentskabs godkendelse, kaldte søster Aurelia Spencer Rogers til at organisere den første primary i Farmington, Utah. Fra denne ydmyge begyndelse er der vokset en verdensomspændende organisation op, der har påvirket millioner af menneskers liv. jeg er overbevist om at der indenfor min stemmes hørevidde ikke er en eneste, hvis liv ikke er blevet påvirket til det bedre af hengivne funktionærer og lærernes lærdomme. Sidste måned modtog jeg flere hundrede

fødselsdagskort. Mange af dem var håndlavede af kirkens primarybørn. Det er de ydmyge primaryledere, som gennem deres belæringer og personlige eksempel indpoder kærlighed til Frelseren, kirken og dens ledere, i disse vidunderlige små børns hjerter og sind, mens de er i deres modtagelige udviklingsår.

Primary hjælper små drenge og piger med at forberede sig, til deres store fremtidige ansvar, som mødre og fædre, og som borgere i Zion. Alt hvad man i primary underviser i er dydigt, elskeligt, har godt lov eller er prisværdigt. Må Herren fortsat velsigne og lade Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Helliges primaryorganisation have fremgang, ligesom alle de øvrige organisationer der udfører et tilsvarende arbejde.

Jeg mindes hvordan jeg som dreng kom fra Arizona til dette tabernakel, sammen med min far, for at overvære general-konferencerne. Jeg var begejstret for at høre brødrene tale. Jeg har hørt præsident Joseph F. Smith og alle de profeter der har efterfulgt ham indtil i dag. Jeg var betaget af deres udtalelser, og tog deres advarsler alvorligt, selv som en ung mand. Disse mænd var Guds profeter, ligesom profeterne i Mormons Bog og Bibelen. Jeg husker ikke nogen sinde

at have følt at disse mænd lagde fingrene imellem, eller at deres råd ikke var værd at agte på.

Mange forskellige undskyldninger er blevet brugt gennem århundrederne til at afvise disse guddommelige sendebud. Man har fornægtet dem fordi de kom fra en ubemærket egn. „Kan noget godt være fra Nazaret?” (joh. 1:46)

Jesus blev også mødt med spørgsmålet: „Er han ikke tømmersmandens søn?” (Matt. 13:55) På én eller anden måde, har den hurtigste metode til at forkaste de hellige profeter på, været at finde et påskud, ligegyldigt om det var falskt eller tåbeligt, for at forkaste manden, så man også kunne forkaste hans budskab. Profeter, som ikke var gode talere blev regnet for intet. I stedet for at svare på Paulus' budskab, anså nogle ham for svag og betragtede hans tale som ussel. Måske dømte de Paulus ud fra klangen af hans stemme eller på stilen i hans tale, men ikke ud fra de sandheder han omtalte. Vi undrer os over hvor tit tilhørerne først forkastede profeterne fordi de foragtede dem, og til slut foragtede dem endnu mere fordi de havde forkastet dem. Og alligevel hvorfor er historien om profeternes forkastelse så fuldstændig? Verdens bekymringer er så mange og besnærende at selv gode mennesker ledes fra at følge sandheden, fordi de bekymrer sig for meget om de verdslige ting, således som den unge mand, der havde holdt alle budene fra sin ungdom af. Han kunne ikke gøre den sidste ene ting, som Jesus bad om: „Sælg alt det, du har, og del det ud til de fattige”. (Luk. 18:22) Vi læser at han: „Gik . . . bedrøvet bort; thi han havde meget gods”. (Matt. 19:22)

Nogle gange lader folk deres hjertes fæstne sig så meget ved denne verdens ting og ære, at de ikke kan lære de lektier de skal lære. Simple sandheder bliver ofte forkastet, til fordel for menneskenes

filosofier, der kræver mindre, og dette er en anden årsag til at profeterne forkastes. Mens der er forskellige undskyldninger for at forkaste profeterne, er der en bestemt årsag til denne sørgelige liste. Den må ikke forglemmes. Verdens bekymringer, verdens ære er, hvis vi ser grundigt efter, alle fastlagt af nogle få overbevisende mennesker, som formodes at tale for alle. Paulus havde problemer fordi der var ingen intellektuelle ledere blandt jøderne. Jesus blev anset for en anstødssten, og blandt grækerne blev kristendommen opfattet som dårskab.

De hellige profeter har ikke blot nægtet at følge fejlagtige menneskelige udviklinger, men har endog påpeget disse fejl. Det er derfor ikke mærkeligt at reaktionen på profeterne ikke altid blot har været ligegyldighed. Ofte er profeterne blevet forkastet, fordi de først har forkastet deres eget samfunds dårlige sider.

Disse undskyldninger for at forkaste profeterne er dårlige undskyldninger. Problemet med at anvende ubemærkethed til at sætte spørgsmål ved profetens gyldighed, er at Gud så ofte har valgt at bringe sit værk frem i ubemærkethed. Han har endog selv sagt at det skulle være således. (se L&P. 1:30) Kristendommen kom ikke fra Rom til Galilæa; men derimod den modsatte vej. I vore dage går vejen fra Palmyra til Paris, ikke modsat. Bare fordi noget er midt iblandt os betyder det ikke at vi har været i dets midte. Vi kan dagligt køre forbi et museum eller et kunstgalleri, uden at vide hvad der er indeni.

Problemet med forkastelse på grund af personlig bekendtskab med profeten er, at profeter altid er én eller andens søn, eller nabo. De udvælges blandt folket, de overføres ikke fra en anden planet hvor dramatisk dette end ville være!

David var den yngste ud af 8 sønner.

Hans ældste bror var irriteret over at David befandt sig ved fronten, hvor Goliath hånedes Israels hære. De der var optagne af at være forargede over David gik glip af renheden i Davids harme over Goliath, for kæmpen hånedes den levende Guds hære. (se 1. Sam. 17:28-32) David var en dreng der fra enen, og var ukendt - indtil man ikke længere kunne undgå at lægge mærke til ham. Problemet med at forkaste profeterne fordi de mangler anseelse er det som Paulus, der kendte en del til forkastelse, advarede os imod da han sagde, idet han talte om Guds ord: „Thi tænk på, hvordan det var ved jeres kaldelse, brødre, at I ikke var mange verdsligt vise, ikke mange mægtige, ikke mange fornemme”. (1. Kor. 1:26)

I mangfoldige skriftsteder har Herren givet udtryk for at han vil udføre sit værk gennem dem, som verden betragter som svage og foragtelige.

Selvfølger bliver de hellige profeter forkastet fordi menneskenes hjerter er forhærdede, eftersom de bliver formet af deres samfund. Og selv om forhærdningen er hurtig, er den dog også snigende. Hvem ville for eksempel for knap 20 år siden have forudset den omfattende brug af abort i samfundet i dag? Ligesom alle djævelens sygelige lærdomme, er udøvelsen af abort behagelig for det sanselige sind. Profeter har en måde hvorpå de irriterer det sanselige sind. Alt for ofte anser man fejlagtigt de hellige profeter for at være hårde og ivrige efter at nedskrive deres optegnelser, for at de bagefter kan sige: „Sagde jeg det ikke nok!” De profeter jeg har kendt, har været yderst kærlige mænd. Det er på grund af deres kærlighed for hæderlighed at de ikke kan ændre på Herrens budskab, blot for at folk skal føle sig godt tilpas. De er for kærlige til at være så grusomme. Jeg er meget taknemmelig for at profeter ikke har trang til popula-

ritet. Hvis vi behøver en påmindelse om de hårde realiteter og farer som en profet må se i øjnene i forbindelse med udførelsen af sin pligt, giver historien om Jonas os et indblik i dette i forbindelse med hans kald til den store by Ninevé, som det, på grund af dens frygtindgydende størrelse, tog 3 dage alene at gennemvandre. (se Jonas 3:3)

Man kan ikke læse om profeten Ether, som advarede byen om dagen og som om natten skjulte sig i en hule, uden at forundres over hans udholdenhed som gjorde at han hver dag begav sig ind i den fjendtlige by. (se Ether 13) Vi læser om Enok som blev kaldet da han endnu var en dreng. Han beskriver sig selv, som én folket hader, fordi han var langsom til at tale; og dog udførte han sin gerning i kærlighed og med barmhjertighed, og fik en fantastisk succes. (Se Moses 6) Jeg er forbavset over den store indlevelses-evne, disse mænd i alle aldre besad, for selv profeter er ikke fri for torne i kødet (Se 2. Kor. 12:7). De lærer at kaste alle deres bekymringer på Herren.

Guds hellige profeters vidnesbyrd er blevet nedskrevet i skrifterne, men de er også tit blevet skrevet med blod fordi disse mennesker var Herrens profeter. De hjælper os til at forstå slutningen fra begyndelsen. Profeterne har altid været fri for samtidens synder, frie til at være guddommelige tilhørere som stadig kalder bedrag for bedrag, underslæb for underslæb, og hor for hor. Når vi nu afslutter denne generalkonference, lad os da alle være opmærksomme på hvad der blev sagt til os. Lad os antage at de råd der blev givet passer på os, på mig. Lad os lytte til dem vi opretholder som profeter og seere, ligesom til alle de øvrige brødre, som om vort evige liv afhang af det, for det gør det!

Lad mig komme med nogle få yderligere kommentarer, for at lade jer vide nogle af mine bekymringer for os som et folk,

der lever i sådanne udfordrende tider. Jeg må igen understrege betydningen af at læse talerne, der er blevet givet ved vores generalkonference, i vores internationale blade. Vær venlig at følge det råd, som I tidligere har fået om at føre jeres personlige dagbøger. De som fører en mindebog er mere tilbøjelige til at erindre Herren i deres daglige liv. Dagbøger er en måde at tælle vore velsignelser på samt en måde hvorpå vi kan efterlade en optegnelse over disse velsignelser til vore efterkommere. Foråret minder os om behovet for at gøre havearbejde, så vi kan producere noget af vor egen føde samt blomster til at forskønne vore haver og nabolag. Selv om tomaten du spiser har kostet mere end hvis du skulle købe den, vil den alligevel bringe dig tilfredsstillelse og minde os alle om høstens lov, livets ubarmhjertige lov. Vi høster, hvad vi sår. Selv om den plet du dyrker, beplanter og høster på er lille, bringer det menneskets natur nærmere til naturen, som det var tilfældet i begyndelsen med vore første forældre.

Hvordan kan man se at de traditionelle moralske standarder slækkes uden at lægge mærke til sømmelighedens forfald? Som dreng så jeg hvordan både unge og gamle arbejdede og arbejdede hårdt. Vi vidste at vi tæmmede ørkenen i Arizona. Men havde jeg været mere vis dengang ville jeg have været klar over at vi også tæmmede os selv. Ærligt arbejde med at undertvinge bynke, tæmme ørkenen, og kanalisere floder, hjælper til med at fjerne vildskaben fra menneskets omgivelser, men også fra mennesket selv. Foragten for arbejde blandt nogle i dag er måske et tegn på at vildskaben og det barske vender tilbage - måske ikke til vore landskaber, men til nogle mennesker. Den værdighed og selvagtelse, som ærligt arbejde giver, er nødvendig for at opnå lykke. Det er så let for fritid at blive

til dovenskab. Hvordan kan man være vidne til, at så mange af dem som burde være gode eksempler bliver dårlige eksempler, og så ikke råbe op? Dem som synes at lade hånt om ægteskabet, og som betragter kyskhed før ægteskabet og troskab efter som gammeldags, synes fast besluttede på at starte en ny mode og at pånøde andre den. Kan de ikke se, at den ækle egoisme sluttelig vil føre til dyb ensomhed? Kan de ikke se, at drevet frem af nydelse vil de blive mere og mere fremmede overfor glæde? Kan de ikke se, at deres form for livsførelse sluttelig vil føre til tomhed og indholdsløshed fra hvilket ingen kortvarig nydelse kan frelse dem? Loven om høsten er ikke blevet ophævet.

Når først det sanselige i mennesket ikke længere beherskes af familielivets bånd eller af sand religion, følger der en lavine af lyster som øger farten så det er en sand rædsel. Når en sten rystes løs og begynder at rulle ned, brækkes endnu én løs, hvad enten det er en forøgelse af homosexualitet, korrupktion, narkotika eller abort. De begyndte alle som en lyst, der burde være behersket, men som ikke blev behersket. Således opnår elendigheden et uhyggeligt mindesmærke. Dekadence er meget krævende og dogmatisk er ingen ven af frihed. Dekadence som voksede op i en tolerant og liberal jord vil snart søge at gøre det af med denne. Så til slut når det et punkt hvor der, som en profet sagde: „ikke er noget middel”. I sådanne øjeblikke taler Guds profeter endnu kraftigere, idet de gør som Alma gjorde, da han begyndte at bære vidnesbyrd mod sin samtids synder. (Se Alma 4:19) Intet mindre kan gøre det under sådanne omstændigheder.

Vi læser om steder i dette land, hvor aborter overgår levende fødsler i antal, om hvordan illegitime fødsler overgår legitime fødsler i antal, og vi spekulerer

på hvor længe Guds straffedomme kan holdes tilbage. Vi læser om dem, der har overgivet sig til tidens mode og lever sammen uden at være lovformeligt gift og vi undrer os over at sådanne mennesker ikke gør sig klart at de ikke vil kunne finde deres identitet, eller rigtigt vil kunne føle samhørighed mens de tramper Guds bud under føde. Vi læser om det stigende antal børn som opdrages af en enkelt af forældrene, og vi spekulerer atter på hvad der vil ske, når høstens lov går igang. Hvad der er forkert er forkert, og begivenhedernes gang kan ikke gøre noget rigtigt hvis det er i modstrid med Herrens love. Vi har lagt mærke til den tiltagende forplumring af sproget, og forstår hvorledes Lot må have følt da han, ifølge Peter, „pintes af de ugudeliges modbydelige tale” (2. Peter 2: 7, engelsk version)

Vi undrer os over at de der bruger et sådant plumpt og vanhelligt sprog, selv om de nægter at følge Guds vilje, er så mentalt forkrøblede at de lader deres evne til at kommunikere blive mindre og mindre. Sproget er som musik; vi glæder os over skønheden, variationen og kvaliteten ved begge dele, og vi nedværdiges ved gentagelsen af nogle få ringe toner. I stedet for at gøre de involverede fri, er synd en indrømmelse af overgivelse til den store hob. Det er en kapitulation til det sanselige i mennesket, og en forkastelse af glæde og skønhed i dette liv og i den tilkommende verden. Selv om synd er så bedrøveligt, antager de retskafne ikke en „sagde jeg det ikke nok”-

holdning, fordi de retskafne, i deres kærlighed i sandhed ønsker, at de havde været mere effektive i at fortælle og bevidne om evangeliet så der ville være mindre sorg og mere lykke i verden. Det er ikke mærkeligt at vi der er involverede i frelsesplanen, føler det som en presserende nødvendighed at dele evangeliet, fordi vi elsker vores næste. Må Gud hjælpe os til i de muligheder vi har, at leve retskaffent, som et vidnesbyrd for verden, at tale ydmygt men åbenhjertigt, og effektivt og betænksomt at føre an, idet vi hele tiden bruger Jesu Kristi evangelium til at vejlede os.

Før vi slutter vil jeg gerne lige tilføje - at de fire vidnesbyrd fra disse nye, unge ledere i kirken var meget, meget inspirerende. Da jeg hørte hver enkelt af dem sige: „Jeg har lagt alt hvad jeg ejer, eller nogen sinde har ejet, på alteret - det er der for at enten Herren eller hans tjenere kan kende det og benytte det”, glædede det mig at høre, for vi ved nu, at der stadig er tro i kirken, i Zion, blandt ungdommen, blandt de unge mennesker der vokser op i kirken. Jeg ønsker ikke at tale længere men vil blot sige: Må Herren velsigne jer, mine brødre og søstre, nu da I vender tilbage til jeres hjem. Må fred være med jer. Må I finde hvert hjem I vender tilbage til, som et rigtigt sidste dages helligt hjem med alle evangeliets principper. Jeg bærer vidnesbyrd om guddommeligheden af dette storslåede værk, som er det mest fantastiske i verden, som én af brødrene sagde. I Jesu Kristi navn. Amen.

At blive „De rene af hjertet”

Præsident Spencer W. Kimball

Dette er vort fremtidsperspektiv: „Slutresultatet af vort arbejde . . . er opbygningen af et sidste dages Zion.”

Mine kære brødre og søstre, hvor er det dejligt at stå her og se ud over jer! Jeres strålende ansigter og naturens skønhed på denne tempelplads får mit hjerte til at svulme af taksigelse for Herrens velsignelser. Som vi nu mødes her til konference, håber jeg, at følelsen af taknemmelighed gennemtrænger alt, hvad vi gør og siger, for Herren har i sandhed behag i dem, som elsker og tjener ham. (L&P. 76:5)

Med Herrens hjælp har jeg tænkt mig at minde os om nogle sandheder og forpligtelser, der aldrig bør glemmes af os som ledere og som et folk. Derefter vil jeg gerne tale om opbygningen af Zion gennem offer og indvielse.

Allerførst må jeg minde biskopperne om det meget nødvendige i, at de giver dem, som modtager hjælp gennem velfærds-tjenesten, mulighed for arbejde eller tjenesteydelse, så de derved kan beholde deres selvagtelse og uafhængighed og fortsat kan glæde sig ved Helligånden, fordi de høster gavn af kirkens velfærds-tjenestes bestræbelse for hjælp til selv-hjælp. Vi kan ikke for tit minde hinan-

den om, at kernen i kirkens velfærds-hjælp er åndelig, og at denne kernes åndelige rødder vil visne, hvis vi altid tillod noget som helst i lighed med arbejdsløshedsunderstøttelsens filosofi komme ind i velfærdstjenestens administration. Enhver, som har modtaget hjælp, kan udføre ét eller andet. Lad os følge kirkens orden i denne henseende og sikre os, at alle, der modtager, giver af sig selv til gengæld.

Lad os være på vagt, at vi ikke accepterer verdslige erstatninger for den plan for omsorg for de fattige, der er Herrens egen metode. Når vi hører tale om regerings-velfærdsformer og deres myriader af problemer, så lad os huske på de pagter, vi har indgået om at ville bære hverandres byrder og hjælpe enhver i forhold til hans behov. Præsident Romney, vor rådgiver for velfærdstjeneste, kom med et godt råd, da han for flere år siden udtalte:

„I vor moderne verden, hjem søgt som den er af efterligninger af Herrnes plan, må vi ikke lade os vildlede til at tro, at vi kan klare forpligtelser over for de fattige og nødlidende ved at lægge ansvaret over på en regeringsmæssig eller anden offentlig virksomhed. Kun ved frivilligt og ud fra en ægte kærlighed at give til vor næste kan vi udvikle den næstekærlig-

hed, som Mormon karakteriserer som 'Kristi rene kærlighed'. (Moroni 7:47) Den skal vi udvikle i os, hvis vi vil opnå evigt liv." (Conference Report, okt. 1972, s. 115)

Ingen „isme" bør forvirre vore tanker i disse sager. Lad mig, for at minde jer om kirkens regler vedrørende enkeltpersoners modtagelse af regerings- eller andre former for hjælp, fremdrage følgende principielle erklæring: „Ansvaret for ethvert medlems åndelige, sociale, følelsesmæssige, fysiske og økonomiske velbefindende hviler først og fremmest på vedkommende selv, for det andet på familien og for det tredje på kirken. Kirkens medlemmer har af Herren fået befaling om at være selvforsynende og uafhængige, så vidt de har mulighed for det. (Se L&P. 78:13-14)

Ingen sand sidste dages hellig vil frivilligt læsse byrden af sit eget eller sin families velbefindende over på andre, så længe han fysisk eller psykisk er i stand til at hjælpe dem. Så længe han kan, vil han under Herrens inspiration og med egne hænder arbejde efter bedste evne for at kunne forsyne både sig selv og sin familie med livets både åndelige og timelige behov. (Se 1. Mos. 3:19; 1. Tim. 5:8 og Fil. 2:12)

Som Herrens Ånd leder til og ved at anvende de her nævnte principper, bør hvert medlem af kirken selv tage beslutning om, hvilken hjælp han kan modtage, enten den er fra det offentlige eller fra andre kilder. På denne måde kan man bevare sin uafhængighed, selvrespekt, værdighed, selvtillid og sin handlefrihed." (Udtalelse fra Det præsiderende Biskopråd, citeret i martsnummeret af Ensign, marts 1978, s. 20)

Til grund for denne udtalelse ligger det stadig tilbagevendende emne: *Selvforsyning*. Intet omfang af filosofering, undskyldninger eller rationalisering vil nogen sinde forandre det fundamentale

behov for at kunne sørge for sig selv. Sådan er det, fordi:

„Al sandhed er uafhængig og kan handle for sig selv i den sfære, hvori Gud har sat den. Ligeså er intelligens. Ellers findes der ingen tilværelse." (L&P. 93:30) Herren erklærer, at „heri består menneskets handlefrihed" (se 93:31), og med denne handlefrihed kommer ansvaret for selvet. Med denne handlefrihed kan vi stige til herlighed eller falde til fordømmelse. Lad os hver især og som en helhed altid være selvforsynende. Det er vor arv og vor forpligtelse.

Princippet om at være selvforsynende er baggrunden for kirkens understregning af personlig og familiemæssig beredskab. Vor fremgang med hensyn til at virkeliggøre de forskellige former for denne personlige og familiemæssige forberedelse er slænde, men der er stadig alt for mange familier, som endnu ikke har givet agt på det gode råd om at leve fornuftigt. Med forårets komme håber vi, at I allesammen vil plante og så i jeres haver og berede jer til at kunne glæde jer over denne sommers høst. Vi håber, I gør dette til et familianliggende, hvor alle, selv de små, har én eller anden opgave. Der er så meget at lære og høste fra jeres have, langt mere end blot selve afgrøden. Vi håber også, at i vedligeholder jeres årsforråd af føde, klæder og, hvor det er muligt, noget brændsel og nogle sparepenge. Desuden håber vi, at I interesserer jer for den rette ernæring og sunde vaner, så I kan være fysisk egnede til at klare livets mange udfordringer. Gid I vil sørge for, at der i jeres kvorumsmøder og i hjælpeforeningen bliver undervist om principperne for og gennemførelsen af personlig og familiemæssig forberedelse.

Vi ønsker at minde alle de hellige om de velsignelser, der følger med at holde den regelmæssige faste og bidrage med så stort et fasteoffer, som det er jer muligt;

hvor som helst vi kan, bør vi give mange gange værdien af de måltider, vi afstår fra.

Dette løfterige princip velsigner i høj grad både giver og modtager, når man opfylder løftet med den rette ånd. Ved at praktisere fasteloven finder man et personligt kildespring af kraft til at overvinde selvglæde og egoisme. Jeg vil her minde jer om biskop Victor L. Browns mesterlige tale om dette emne ved sidste velfærdskonference, udgivet i *Ensign*, nov. 1977 (i *Den danske Stjerne*, apr. 1978)

Og nu, brødre og søstre, vil jeg bede jer om at lægge denne dags og denne uges presserende krav til side et øjeblik og tillade mig at opstille nogle meget vigtige perspektiver om velfærdstjeneste. I mange år har man lært os, at ét vigtigt slutresultat af vort arbejde, vort håb og vor stræben for dette værk er opbygningen af et sidste dages helliges Zion, et Zion, der karakteriseres af kærlighed, harmoni og fred, et Zion, i hvilket Herrens børn er som ét.

Visionen om hvad vi er i færd med at gøre, og hvad der bør komme ud af vort arbejde, skal ligge øverst i vort sind, mens vi lærer og udfører vor pligt i den nuværende udførelse af velfærdstjenesten. Dette er ens for alle kirkeaktiviteter. I det 58. afsnit af Lære og Pagter deler Herren et glimt af dette sidste dages Zion med os:

„I kan ikke nu med jeres naturlige øjne se Guds hensigt med hensyn til det, som skal komme herefter og den herlighed, der skal følge efter megen trængsel. Thi efter meget trængsel kommer velsignelse. Derfor skal den dag komme, da I skal krones med megen herlighed. Timen er endnu ikke inde, men den er nær . . . Se, sandelig siger jeg jer: Derfor har jeg sendt jer, at I skal være lydige, og at jeres hjerter må være rede til at bære vidnesbyrd om det, der skæl komme, at I må

have den ære at lægge grundvolden og vidne om det land, hvorpå Guds Zion skal stå. . . . Og derefter kommer min krafts dag; da skal de fattige, lamme, blinde og døve komme til Lammets bryllup og deltage i Herrens nadver, som er tilberedt for den store dag, der skal komme. Se, jeg, Herren har talt det.” (L&P. 58:3, 5, 6, 7, 11, 12.)

Denne dag *vil* komme; vi er bestemt til at arbejde på det! Giver det jer ikke lyst til at forøge jeres indsats og sætte farten op, idet I udfører jeres del af rigets store, helliggørende værk? Det får i hvert fald mig til det. Det får mig til at glædes over de mange muligheder for tjeneste og offer, som tilbydes mig og min familie, når vi udfører vor del af oprettelsen af Zion.

I de første år af denne uddeling mislykkedes folkets forsøg på at leve efter Zions fuldkomne, økonomiske plan, den forenede orden. På grund af deres overtrædelser revsede Herren dem med disse ord:

„Men se, de har ikke lært at være lydige mod det, som jeg forlangte af dem, men er fulde af al slags ondt, giver ikke til de fattige og lidende af deres midler, som det sømmer sig for hellige. De er ikke forenede efter den forening, som det celestiale riges lov fordrer. Og Zion kan ikke blive opbygget uden efter de grundsatninger, som udgør det celestiale riges lov, ellers kan jeg ikke tage hende til mig.” (L&P. 105:3-5) Herren råder os videre til at lære lydighed og udvikle karakteren før vi kan forløse Zion (L&P. 105:9-10) Nogle få vers senere i denne samme åbenbaring ventager Herrens Zions lov i følgende ord og med følgende løfte:

„Og de befalinger, som jeg har givet angående Zion og dets love, skal udføres og fuldbyrdes, når Zion er forløst.

. . . Og dersom de følger det råd, de får, så skal de om mange dage have magt til

at udføre alt det, som henhører til Zion.” (L&P. 105: 34, 37)

Hvor lang tid der vil kræves for at „udføre alt det, som henhører til Zion”, er strengt taget op til os og hvorledes vi lever, for skabelsen af Zion „begynder i hver enkelt menneskes hjerte”. (*Journal of Discourses*, 9:283) At det ville tage nogen tid at lære vore lektier havde profeterne set. I 1863 udtalte Brigham Young:

„Hvis folket ignorerer deres pligt, vender sig bort fra de hellige bud, som Gud har givet os, søger personlig rigdom og tilsidesætter Guds riges interesser, kan vi regne med at skulle være her temmelig lang tid - måske meget længere, end vi aner.” (*Journal of Discourses*, 11:102)

Desværre lever vi i en verden, der for hovedpartens vedkommende fornægter Zions værdier. Babylon, dvs. verden, har aldrig og vil aldrig komme til at fatte Zion. Herren åbenbarede vor tid til profeten Mormon, som nedskrev denne udtalelse i et af de sidste kapitler i Mormons Bog:

„Se, jeg taler til jer, som om I var nærværende, og dog er I det ikke. Men . . . Jesus Kristus har vist mig jer, og jeg kender jeres gerninger. . . . Thi se, I elsker penge og jeres gods, jeres fine klæder og udsmykningen i jeres kirker mere, end I elsker de fattige og nødlidende, de syge og de lidende.” (Mormon 8:35, 37)

Denne tingenes tilstand står i skarp modsætning til det Zion, Herren søger at oprette gennem sit pagtsfolk. Zion kan kun blive opbygget blandt dem, som er rene i hjertet, ikke blandt et folk, som er opfyldt af begær og grådighed, men et rent og uselvsk folk. Ikke et folk, som er rent af udseende, men snarere et folk, som er rent i hjertet. Zion skal være i verden, men ikke af verden, ikke sløvet af en følelse af timelig trykthed, heller ikke lammet af materialisme. Nej, Zion

hører ikke til det lave, men til en højere orden, der, hvor sindet ophøjes og hjertet helliges.

Så vigtigt det end er at have denne vision i tankerne, så vil dog hverken forklaring eller beskrivelse skabe Zion. Det kan kun ske ved bestandig og koncentreret bestræbelse hver eneste dag af hvert eneste medlem af kirken. Uden hensyn til, hvad det vil koste af arbejde eller offer, så skal vi „gøre det”. Det er ét af mine yndlingsudtryk: „Gør det.” Tillad mig at foreslå tre fundamentale ting, vi skal gøre, hvis vi skal „frembringe Zion igen”, tre ting, som vi, *der arbejder for Zion, skal forpligte os til.*

For det første må vi fjerne den personlige tendens til egoisme, som lægger snarer for sjælen, får hjertet til at svigte og formørker sindet. Præsident Romney henviste for nylig til den tragiske, tilspidsede situation, civilisationen befinder sig i, en situation, der drives til de yderste konsekvenser af enhver, som søger magt og vinding. Var det ikke også de, der førte Kain til at begå det første mord „for vindings skyld”? (Moses 5:50) Er ikke dette Antikrists ånd, hvori „ethvert menneske havde fremgang i forhold til dets naturlige talenter, og hvert menneske sejrede i forhold til sin styrke, og hvad end et menneske gjorde, var det ingen forbrydelse”? (Alma 30:17) Sagde ikke Nephi netop dette, at det var den ånd, som førte hans generation til ødelæggelse?:

„Og årsagen til denne syndighed og retfærdighed blandt folket var, at Satan havde stor magt til at ægge folket til at begå alle former for synd, fylde dem med hovmod og friste dem til at søge efter magt og myndighed og verdens tomme ting.” (3 Nephi 6:15)

Hvis vi skal undgå deres skæbne, må vi være på vagt over for hver eneste af de ting, som var årsag til *deres* fald. Herren erklærede selv til vore bedsteforældre:

„Og atter befaler jeg dig, at du ikke skal lade dit hjerte hænge ved din egen ejendom.” (L&P. 19:26)

Desuden gav han sin unge kirke råd, idet han sagde: „Se, jeg, Herren er utilfreds med mange, som tilhører kirken i Kirtland. Thi de aflægger ikke deres afskyelige ting og giver heller ikke agt på visdoms ord og det evige liv, som *jeg har givet dem.*” (L&P. 98:1920) Det er magtpåligende, at vi lægger egoismen til side i vore familier, i vor forretning og professionelle foretagender, ligesom i vore kirkelige anliggender. Det foruroliger mig, når jeg hører, at stave og ward har vanskeligt ved at dele sol og vind lige i velfærdsprojekter eller ved at være retfærdige i fordelingen af vareproduktionsopgaver. Sådan bør det ikke være. Lad os beslutte, at vi fra i dag vil overvinde sådanne tendenser.

For det andet skal vi samarbejde og arbejde fuldstændig i harmoni med hinanden. Vore beslutninger skal være enstemmige, og der skal være enighed i

vore handlinger. Efter at have bedt de hellige meget alvorligt om at „. . . Lad(e) enhver agte sin broder som sig selv” (L&P. 38:24), slutter Herren sine instrukser om samarbejde ved en medlemskonference med disse magtfulde ord: „Se, det har jeg givet jer som en lignelse, og således er det med mig. Jeg siger jer: Vær ét, og dersom I ikke er ét, er I ikke mine”. (L&P. 38:27)

Hvis Herrens Ånd skal kunne højne vort arbejde, så må denne enhedens og samarbejdets ånd være den ånd, der behersker alt, hvad vi foretager os. Når vi handler således, har profeten Joseph Smith desuden fortalt os, at „de største timelige og åndelige velsignelser, der altid følger med trofasthed og forenede bestræbelser, ledsager aldrig individuelle anstrengelser eller foretagender”. (Profeten Joseph Smiths Lærdomme, s.217) Der er ikke ret mange aktiviteter i kirken, der kræver mere samarbejde og samlet bestræbelse end velfærds-tjenesten. Enten det gælder om i fælles-

skab at finde arbejde til et arbejdsløst kvorumsmedlem, arbejde med dyrkning af et produkt, virke som arbejdsleder på en Deseretfabrik eller påtage sig at passe børn i hjemmene, så er det samarbejde og fælles interesse, der bestemmer hele succes'en med Forrådshusets Hjælpe-system.

For det tredje: Hvad som helst Herren kræver af os må vi lægge på alteret og ofre. Vi begynder med at ofre „et sønderknust hjerte og en angergiven ånd”. (L&P. 59:8) Vi følger dette op ved at yde vort bedste i de opgaver og kaldelser, vi får tildelt. Vi lærer, hvad vor pligt er, og udøver den fuldstændigt. Til sidst indvier vi vor tid, vore talenter og vore midler, efterhånden som vi opfordres dertil af vore ledere og som Ånden hvisker det til os. I kirken, som i velfærdssystemet, kan vi gøre anvendelse af enhver evne, ethvert retfærdigt ønske, enhver tilskyndelse til betænksomhed. Hvad enten vi står som „frivillig”, som fader, hjemmelærer, biskop

eller nabo, enten vi er besøglærerinder, mødre, husmødre eller en ven, så er der rigelig anledning til at give alt. Og når vi giver, finder vi, at „offer og lydighed palmen (ham) bringer” (Salme nr. 97) Når alt kommer til alt, opdager vi alligevel, at det slet ikke var noget offer for os.

Mine brødre og søstre, hvis vi kan gøre dette, så vil vi finde os selv iklædt næstekærlighedens kappe „som er det største af alt, thi alt andet skal ophøre. Men Kristi kærlighed forbliver evindeligt og dersom på den yderste dag findes i besiddelse af den, med ham er alt vel”. (Moroni 7:46-47)

Lad os forene os og bede af hele vort hjertes styrke, at vi må blive beseglet med dette næstekærlighedens bånd: at vi må opbygge dette sidste dages Zion, „at Guds rige derfor må have fremgang, så Himmelens rige må komme.” (Se L&P. 65:6)

Dette er min bøn og mit vidnesbyrd i Jesu Kristi navn. Amen.

Forrådshusets hjælpesystem

Biskop J. Richard Clarke
Andenrådgiver i Det præsiderende Biskopråd

Arbejdsanvisning, biskoppens forrådshus, produktionsprojekter, SDH-socialtjeneste, Deseretfabrikker, fasteofre og andre velfærdshjælpekilder - alle disse ting udgør tilsammen Forrådshusets Hjælpesystem.

En biskop bliver i sit virke velsignet med glædesfyldte anledninger til at hjælpe de svage, støtte de slappe hænder og styrke de vaklende knæ. (Se L&P. 81:5 og Es. 35:3) Som en fader for wardet bliver han set op til som den, der kan finde løsning på en lang række menneskelige problemer:

§ Til en arbejdsløs fader skal han finde et job -

§ Til en familie, som har mistet alt ved en brand, skaffer han møber og klæder -

§ Til en taknemmelig modtager af understøttelse finder han et godt arbejde med at høste majsmarkerne -

§ Til en ugift moder finder han et nyt hjem og kærlige forældre -

§ Til et ægtepar, hvor der er problemer i forholdet, finder han en øvet vejleder.

§ Til et villigt, men ubeskæftiget medlem, finder han en stilling, der giver vedkommende selvtillid.

Enhver biskop ved, at det at virke for de hjemsogetes behov, tilfører ham et glimt af guddomskraft (se 2. Pet. 1:4) Frelse- læren lærte os, at alle ting er åndelige for

ham. Ældste B. H. Roberts erklærede, at den højeste udvikling af det åndelige sker i forbindelse med det fysiske. (Se B. H. Roberts: „*The Mormon Doctrine of Deity*, Salt Lake City, The Deseret News, 1903) I vor materielle verden er kødets problemer virkelige, bestandige og krævede. Herren har overdraget kirken at sørge for de midler, hvormed dens medlemmer kan løse disse problemer. Præsident McKay blev engang udfordret af en mand, som sagde: „*Hvis Deres kirke er den eneste sande kirke, så må den have løsningen på hvert eneste af den menneskelige sjæls problemer, åndelige såvel som timelige og sociale.*” Brødre og søstre, vi har løsningerne!

Det har altid været naturligt for Kristi sande disciple, at de, når de nåede til en højere grad af åndelighed, da at sørge for de nødlidende. På Almas tid „gav de af deres gods til *de fattige og trængende, de syge og lidende*, hver i forhold til det, han havde; . . . Og i deres lykkelige forhold afviste de således ikke nogen, der var nøgen eller sulten, tørstig eller syg eller som manglede pleje.” (Alma 1:27, 30)

I denne uddeling har Herren erklæret: ”Og nu giver jeg kirken i denne del af landet en befaling, at der skal udpeges visse mænd blandt dem . . . Og de skal se

efter de fattige og trængende og sørge for dem, så de ikke lider nød.” (L&P. 38:34-35)

Lige siden da har Herren tålmodigt givet os lov til at lære de principper, der styrer timelig frelse. Det krævede 1930'ernes frygtelige, økonomiske depression at få kirken ansporet til igen at anvende de åbanbarede principper og udvikle en formel plan, hvorefter præstedømmet kunne betjene de nødlidende iblandt os. Fundamenterne i Velfærdsplanen blev tydeligt fremlagt i 1933. Stavspræsidenter og biskopper blev anmodet om at give en oversigt over deres behov. På grund af sagens udviklede beskaffenhed blev den taget under overvejelse i tre år.

I oktober 1936 satte Det øverste Præsidentskab officielt kirkens velfærdsplan i gang. I kender sikkert den offentliggjorte udtalelse, men jeg citerer:

„Hovedformålet var, så vidt det var muligt, at etablere et *system*, hvorved man kunne udrydde lediggang, få bugt med ufortjent udnyttelse af arbejdsunderstøttelsen, sålede at uafhængighed, flid, sparsommelighed og selvrespekt igen kunne indfinde sig blandt vort folk.” (Håndbog for velfærdstjeneste, s.1. Kursiv tilføjet)

Måske har I ligesom jeg mange gange hørt denne deklARATION af et princip og alligevel ikke helt forstået, at vore personlige bestræbelser skal forenes gennem et *system* - - et system, som er overvejet og tilpasset således, at mennesker ikke blot får føde og klæder, men (for at fortsætte citatet fra præsidentskabet): „Det evige menneske kan blive bygget op ved selvtillid, ved skabende aktivitet, ved hæderligt arbejde, ved tjeneste. Lige fra begyndelsen var det velfærdsplanens formål på langt sigt at opbygge karakteren hos kirkens medlemmer, både hos givere og hos modtagere”.

Velfærdssystemet er blevet udviklet og er vokset, så det nu kaldes *Forrådshusets Hjælpesystem*. Systemet er opbygget på Velfærds tjenestens seks fundamentale principper, som er kærlighed, arbejde, selvtillid, tjeneste, forvaltning og indvielse. Medens biskoppen bemyndiger hjælp *fra* systemet, bidrager enhver af os med hjælpemidler *til* systemet.

Ingen biskop står alene i denne tjeneste. Takket være det, de hellige indvier, er der tjeneste og hjælp til rådighed for ham i fuldt omfang gennem dette store hjælpesystem. Der er mange inden for kirken, som tror, at et forrådshus blot er et almindeligt stort lager, hvorfra biskoppen kan beordre fødevarer og tøj. Eftersom medlemmernes behov er forøget, er Forrådshusets Hjælpesystem blevet udvidet til at indbefatte:

§ Arbejdsanvisning

§ Biskoppernes forrådshuse

§ Produktionsprojekter

§ SDH-Socialtjeneste

§ Deseretfabrikker

§ Fasteofre og andre velfærdshjælpekilder

Biskopper kan nu skaffe klæder, husly, føde, lægehjælp, arbejde, adoptions- og plejetilladelser samt mulighed for behandling med terapi til de følelsesmæssigt angrebne.

Velfærdsplanens fædre må i sandhed blive bevæget over at se den storslåede udvikling af det system, de drømte om. Lad os takke Herren for dem, som ser i mørket og leder bort fra al tvivl! Lad os takke Herren for profeter, som kan se tankens forestillinger helt gennemført. Det var denne evne, præsident Romney henviste til, da han citerede Brigham Young og sagde: „Hvis nogen af jer har haft et syn om Zion, blev det vist jer i dets skønhed og herlighed, efter at Satan blev bundet . . . I så ikke et syn med

kvæg, der blev drevet hen over sletterne, og hvor I ville komme til at sidde fast i denne eller hin mødderpøl. I så ikke „bisserne” blandt kvæget eller dem, som var værre, blandt folket. Men I så Zions skønhed og herlighed, for at I kunne blive opmuntret og forberedt til at møde dette jordelivs sygdomme, sorger og skuffelser, overvinde dem og være rede til at modtage Herrens herlighed, når den blev åbenbaret for jer”.

Præsident Romney slutter således: „Vi har fået ... visioner om velfærdsprogrammet. Vi har modtaget store visioner om Zions forløsning og det nye Jerusalems opbygning, indvarsling af Den forenede Orden, Tusindårsrigets komme. Men før disse visioner materialiseres, skal vi færdes ad næsten ufarbare veje”. (Taler ved det specielle velærds-møde den 5. apr. 1949, s. 13)

Mon det kunne have været den dag, præsident J. Reuben Clark forudså, da han i 1942 sagde: „Vi har allesammen sagt, at velfærdsplanen ikke er Den forenede Orden, og at det heller ikke er meningen, den skal være det. Jeg kunne imidlertid tænke mig at antyde over for jer, at når velfærdsplanen virkelig kommer til at virke, for det gør den ikke endnu, så er vi, når alt kommer til alt, måske ikke så forfærdelig langt fra, at Den forenede Ordens store *principper* træder i kraft”. (I Conference Report, okt. 1942, s. 57; kursiv tilføjet)

Jeg er overbevist om, at i de påfølgende 36 år, siden præsident Clark udtalte dette, er velfærdsplanen blevet endnu mere virksom. Ved sidste oktoberkonference satte præsident Kimball virkelig gang i vor forestillingsevne med denne udfordring: „Da jeg tænkte over, hvad jeg skulle sige ved dette velfærds-møde, blev jeg slået af den tanke, at ... der er gået en generation, siden geniværksættelsen af dette store velfærdsarbejde ... De store ledere for dette

iværksættelsesarbejde passerede revy for mit indre blik ...

Da jeg opregnede bidrag og kirkens fantastiske vækst med hensyn til velfærdstjenesten, blev jeg stillet overfor dette spørgsmål:

„Har vore medlemmer i dag, og ganske særlig vore regional-, stavs- og wardsledere, samme forståelse af velfærdsprincipper og samme pligtfølelse over for velfærdstjenesten, som de havde i den forrige generation?” (*Den danske Stjerne*, apr. 1978, s. 116)

Det er min opfattelse, præsident Kimball, at denne generation accepterer udfordringen og har øget sin indsats for den i dens nuværende iværksættelse! Vi er kommet ind i en nu æra i velfærdstjenesten; den karakteriseres ved forbedring af fem aktivitetsområder:

1) *Bedre koordination og Kooperation inden for systemet*, således at produktion, fordelingsmetoder og fordeling nu virker mere effektivt. Det betyder, at præstedømmets ledere for arbejdsanvisning bliver nødt til at samarbejde bedre med det lokale velfærdstjenestes arbejdsanvisningscenter. Det betyder bedre udnyttelse af de hellige store, frivillige bestræbelser, enten de virker på projektfarme, i SDH's socialtjeneste, i Deseretfabrikker eller hvor som helst.

2) *Udvidet planlægning*, således at Forrådshusets Hjælpesystem virker som et samlet hele, hvilket giver os mulighed for at kontrollere og overveje dets vækst. Første klasses planlægning og god dømmekraft vil reducere muligheden for kompromis under oprettelsen og vedligeholdelsen af alle systemets elementer.

3) *Forøget ledelsesmæssig effektivitet* fra alle sider af vor velfærdsvirksomhed. De sidste 40 år har virket som en magtfuld læremester, der har lært os grundprincipperne og disciplinerne. Med ny teknisk viden og forretningsmæssig dyg-

tighed, kan vi langt overgå vor tidligere produktivitet og effektivitet.

4) *Løfter og indvielser til riget må op på et højere plan.* Vore kvorumsrepræsentanter og besøglærere skal som biskoppens repræsentanter blive mere optaget af at opsøge de syge og nødlidende. I vor tid med dens overflod må vi give gavmildt af vort overskud, som kan være en indvielse gennem fasteofferet til hjælpesystemet. Vi begrænses ikke til at betale den nøjagtige værdi af kun to måltider. Vor profet har endda bedt os om at give 10 gange mere end to måltider, hvor det er muligt. (*Conference Report*, okt. 1974, s. 184) De velhavende bør tænke ud over deres wards- og stavsgrænser. Det er gennem fasteofferet vi giver udtryk for kærlighed gennem biskoppen til de nødlidende. Dette er Herrens metode, hvorefter både giver og modtager bliver velsignet med den højeste frelse for begge.

5) Og endelig: *Øget åndelighed*, som indbefatter nærmere forbindelse med Frelseren og mere fornemmelse af Åndens tilstedeværelse i vort daglige liv. Vor profet har rådet os til at „efterligne Frelseren i vor egen tilværelse ved at tjene og indvie, ved at overvinde det timelige, så vi i højere grad kan opnå det åndelige.” (Se *Den danske Stjerne*, apr. 1978, Kimball: *Evangeliet i funktion*, s. 116)

Mine brødre og søstre. Det er min oprigtige tro, at denne nye æra med velfærdstjenestens fuldstændige virkeliggørelse i vor generation, udvikler sig, som Herren har forordnet det. Den går fremad for at opfylde et erkendt men ikke fuldt præciseret behov. I sin sidste offentlige tale om velfærdstjenesten sagde præsident Harold B. Lee: „Der er ingen, der ved, med hvilket formål dette velfærdsprogram bliver oprettet, og det virkelige formål vil næppe blive åbenbaret, før der er gjort tilstrækkelig forberede-

delse; når den tid kommer, vil den udfordre enhver af kirkens hjælpeskilder til at opfylde den”. (*Church Employees Christmas Program*, 1973)

Farlige tider venter os. Domme vil blive udtalt over de ugudelige. De hellige skal leve i lydighed med retfærdighedens principper for at være sikret mod de ulykker, de hellige profeter har forkyndt. Der er meget arbejde at udføre, før vor Herre og Frelser vender tilbage. Det er sandt, at vi ikke ved *præcis dagen* for Herrens andet komme. Som ældste Bruce R. McConkie siger: „Med vilje og meget kløgt er det virkelige tidspunkt for hans komme usikkert og ubestemt, således at menneskene i alle tidsaldre bliver rådet til at berede sig på det, som om det vil ske i *deres jordeliv*.”

(*Doctrinal New Testament Commentary*, Vol. I, Salt Lake City: Bookcraft, 1973, s. 675) Der vil altid være nogen risiko ved at tale om profetiske begivenheder i forbindelse med velfærdsplanen, fordi der straks er nogle, som vil drage fantasislutninger. Men Herren giver os profeti, for at vi selv kan berede os, for han sagde: 'Er I beredte, behøver I ikke at frygte!' (L&P. 38:30)

Forrådshusets Hjælpesystem sætter os i stand til at anvende forberedelsens, kærlighedens, tjenestens, ofringens og indvielsens principper. Det er kun på disse principper og disse gerninger, at Zion i det hele taget er oprettet. Jeg bærer vidnesbyrd om, at selv om vi nu står over for og altid vil stå over for vanskelige udfordringer, så er dette Guds rige; dette er hans værk; vi er hans folk og vor endelige sejr gennem Herren er sikret, hvilket jeg også bærer vidnesbyrd om i Jesu Kristi navn. Amen.

Inden vi bliver gamle

Søster Barbara B. Smith

*Hjælpeforeningens hovedpræsidentinde

Vi er allesammen nødt til at forberede os til at blive gamle - såvel som elske dem, der allerede er det.

Solen står op, solen går ned, årene flyver afsted, sang fra „*Spillemand på en tagryg*” (1964)

Disse linier fra den sarkastiske sang minder mig om to venner der, ligesom den far og mor der skildres i „*Spillemand på en tagryg*” ikke havde husket de ville blive gamle. Manden var omkring 63 og konen var 55. Begge sunde, lykkelige og begge beskæftiget med arbejde som de nød.

En dag fik manden at vide at han var nødt til omgående at trække sig tilbage. Mandag morgen påbegyndte han sin „pensionstid” medens han så sin hustru gøre sig klar til at gå på arbejde. Han indså at han nu skulle være hjemme uden at have noget at bestille. Han havde intet erhverv, ingen hobbies, ingen særlige interesser og ingen planer for fremtiden. Da han fulgte sin hustru til døren den morgen udbrød han ængstelig: „Hvad med mig? Hvad kan jeg gøre?”

Hvad skulle denne mand i virkeligheden stille op - den ene dag var han på toppen

af sin karriere og den næste dag anbragt mellem de ældre arbejdsløse? Han skulle nu prøve at leve livet på en ny måde eller gro vildt og dø. Det er sørgeligt nok jeg måtte tilføje dette, for han døde kort tid efter.

Nu er der måske nogen der vil sige at denne krise i mine venners liv var uundgåelig. Det er naturligvis rigtigt. Det er naturligt at ældes.

Præsident N. Eldon Tanner har givet følgende råd: „Folk i alle aldre må indse at de en dag vil blive gamle . . . en dag vi bør berede os til.” („Preparing for Old Age”, *Ensign*, dec. 1976, s. 4)

Der er mange forskellige omstændigheder og faktorer der bestemmer hvordan menneskers tilværelse skal være på deres gamle dage. Men der er en naturlig sammenhæng i at forberede sig på sine gamle dage og at kunne nyde dem, når de indfinder sig. I Lære og Pagter får vi at vide at hvis vi er „beredt, behøver (vi) ikke at frygte”. (L&P. 38: 30)

Må jeg foreslå et par ting I kan gøre for at forberede jer?

Allerførst må vi med det samme begynde at udvikle en god indstilling til at blive gammel. Vi kan lære at respektere den visdom, de erfaringer og den værdi der er ved gamle mennesker. Vi kan styrke sammenholdet i vores familie og værd-

sætte alle de gode ting, der er ved de forskellige generationer i vores familie: hos børnene, de unge, voksne - og dermed også hos de ældre.

Hvis man omhyggeligt tilrettelægger tingene vil en familie kunne have indbyrdes kærlighed og berigende oplevelser i deres omsorg for deres ældre familiedemedlemmer. Der findes ingen bedre måde at lære børn respekt for ældre mennesker, og nødvendigheden af at alle forbereder sig til de selv bliver gamle, end ved at hjælpes ad med at tage sig af sine ældre slægtninge.

For det andet kan vi efterleve princippet om at være økonomisk beredt ved ikke at bruge mere end vi tjener og spare op til den tid hvor vore indtægter bliver mindre.

For det tredje kan vi gøre os til en vane

gennem hele livet at være noget for andre. Når man bliver ældre får man måske endnu mere tid til at være noget for andre, efterhånden som den, der engang brugtes til at klare pligterne med at forsørge og opdrage en familie, anvendes til tjeneste for kirke og samfund. Vi kan også berige vort eget liv ved at lære nye færdigheder, når vi ikke længere er fuldtidsbeskæftiget og der således ikke stilles de samme krav. Vi bør hele livet være beskæftiget med at lære.

Til sidst vil gode sundhedsvaner give betydningsfuld bonus på vore gamle dage. Vort helbred kan bevares, hvis vi holder visdomsordet, spiser velafbalanceret kost, passer vore tænder, kontrollerer vor vægt, får tilstrækkelig søvn og hvile, sørger for regelmæssig motion og gennemfører de kure lægen ordinerer for at vi kan bevare helbredet.

Nogle mennesker, som når pensionsalderen, synes at mene: „Nu har jeg gjort min del. Nu er det de andres tur.“ Men hvis man trækker sig helt tilbage, vil man, ifølge specialister på dette område og andre der arbejder med ældre mennesker, hurtigere blive gammel.

Min tante Martha er ved at være 95 år gammel. Jeg har næsten udfordret enhver til at følge hendes eksempel. Der synes ikke at være nogen ende på, hvad hun finder på at gøre. Hun går til møder som afholdes i samfundet. Hun læser de lektier, som hun får til opgave i kirken, og kommer med passende bidrag i klasses Diskussioner. Når der er nød på færde er hun den første til at yde barmhjertighedstjeneste. Jeg har hørt mange sige at den skål varm suppe hun kom med virkelig var tiltrængt. Var det nu maden eller hendes kærlige omsorg der var noget særligt?

Søstrene, hun er besøglærerinde for, ved at hun kommer først på måneden. Hun går gennem templet 2-3 gange hver gang hun kommer der. Hun fører sine

genalogiske optegnelser ajour og hjælper til med husholdning og havearbejde. Men jeg tror hun nyder missioneringsarbejdet mest. Hun fuldførte en mission i Sydcalifornien da hun var 75 år, og siden da har hun ikke ladet ene eneste lejlighed gå fra sig, hvor hun kan dele evangeliet med andre. Hun elsker mennesker og de elsker hende. Hun er taknemmelig for livet og lever hvert eneste minut fuldtud. Præstedømmets og hjælpeforeningens ledere må være opmærksomme på de store muligheder der ligger i mennesker som tante Martha, folk som på deres gamle dage kan være til stor nytte. Foruden alle andre opgaver der egner sig for ældre mennesker kan de være reserve-bedsteforældre, undervise miniklasser i at strikke, hækle, i havebrug, baging, syning og andre ting, som yngre kvinder ofte har brug for at lære. De kan læse for mennesker med et svagt syn, samle familiens og wardets historie, skrive breve for folk som trænger til hjælp med dette eller undervise mennesker som gerne vil lære at læse eller skrive.

De, som har tid og talenter at øse af, vil opdage en ny, vidunderlig verden i tjenesten for andre!

Indtil nu har jeg kun talt om de ældre mennesker som er uafhængige, men der er også mange ældre der er afhængige af andre. Nogle er delvis sengeliggende, andre er senile eller fysisk uarbejdsdygtige. Sådanne ældre mennesker må ikke overses. Nogle af dem kan passes godt i deres eget hjem, hvis de får bragt mad hver dag, deres hus bliver ordnet, indkøbene foretaget, de får regelmæssigt lægetilsyn og et dagligt telefonopkald, medens andre ældre mennesker må passes 24 timer i døgnnet. Selv om familien sørger for denne kærlige omsorg for deres ældre har både de ældre og familien ofte brug for, at også andre er noget for dem.

Hjælpeforeningens og præstedømmets ledere bør især være opmærksomme på sådanne familiers behov for hjælp med deres ældre familiemedlemmer.

Afhængige ældre mennesker har brug for den venlighed og opmærksomhed som kærlige venner, besøgs lærerinder og hjemmelærere kan yde. En travl mor, der går hjemme, kan trænge til et par timers frihed, hvis hun altid er bundet til at passe et ældre menneske, nøjagtigt som den unge mor, der hele tiden er afhængig af små børn. Sådanne behov bør helt naturligt være noget som hjælpeforeningens barmhjertighedstjeneste beskæftiger sig med.

Der findes tidspunkter hvor et ældre menneskes behov for lægehjælp og fysisk pleje kun kan imødekommes på en institution. Når dette er tilfældet må hjælpeforeningens og præstedømmets ledere hjælpe til med at finde en passende institution.

Når et medlem i en familie er overflyttet til en institution er det nødvendigt at familien og kirken fortsat viser deres interesse for den pågældende ved regelmæssige besøg og udtryk for kærlighed. Besøgs lærerinderne og, hvor det er passende, hjælpeforeningsmøder på plejehjem, vil være til stor velsignelse for søstre på institutioner.

Når vi når vore gamle dage - og det vil vi helt sikkert, for „årene flyver afsted”, som der står i sangen - er det nødvendigt at vi møder dem med et mod som vi har oparbejdet i tro og ved at berede os. Bagved alt hvad vi gør for os selv og vore egne er vi nødt til at huske de gamle med samme barmhjertighedens ånd som Kristus, i hvis arbejde vi er beskæftiget:

Må salmistens røst lyde i vore hjerter: „Forkast mig ikke i alderdommens tid og svigt mig ikke, nu kraften svinder.” (Salm. 71:9)

Dette beder jeg ydmygt om i Jesu Kristi navn. Amen.

Velfærdstjeneste begynder med dig

Ældste A. Theodore Tuttle

Præsidentskabet for De halvfjerds' øverste Kvorum

Vores generation er nu tålmodigt blevet advaret i over 40 år - nu er det ikke længere en frivillig sag; den er af afgørende betydning!

En dag havde vi i Sydamerika den interessante oplevelse ude i en varm jungle at se et lille gråbrunt dyr hænge ret op og ned i et træ. Den havde temmelige lange forben og korte bagben. Den bevægede sig så langsomt at det var svært at se, om den var levende eller død. Vi fik at vide at det var et dovendyr. Jeg blev meget fængslet af dyret, idet der henvises til det i skriften. Herren anvender det med ringeagt, når han henviser til dem, der reagerer langsomt.

Da velfærdstjenesteprogrammet tog sin begyndelse i 1930-erne, var målet at fjerne dovenskab, genskabe selvgødsel og hjælpe folk til selvhjælp. Grundprincipperne i Herrens økonomiske system var tidligere åbenbaret til profeten Joseph. Næsten alt hvad der er sket lige siden, er sket for at forberede os til den tid, hvor der ville blive brug for dette program i meget større udstrækning. I de mellemliggende år er der fremkommet mange store principper. Jeg vil gerne kort gennemgå disse principper. Præsident Grant erklærede: „Kirken har

brug for velsignelser, og den eneste måde vi kan få dem på . . . er ved at holde de love, hvortil disse velsignelser er forjættede. Den fundamentale lov for vort folks velfærd er fasteofferloven. Grunden til at vi gerne vil fremhæve betalingen af fasteoffer er at vi har brug for de velsignelser, som kommer af at betale fasteoffer.”

Præsident Clark gav følgende råd: „Lev ikke over evne. Kom ud af jeres gæld. Hold jer ude af gæld. Læg til side til de dårlige tider, som altid vil vende tilbage. Udnyt og udvid jeres vaner med at være flittige, sparsommelige, økonomiske og beskedne.” (*Conference Report*, okt. 1937)

„Lad ethvert overhoved i familierne se til at der er nok mad, tøj og, hvor det er muligt, brændsel til mindst ét år frem i tiden . . . Lad enhver som har en stump have, dyrke den; enhver som har sin egen gård, drive landbrug.” (*Conference Report*, apr. 1937)

„Kontanter er ikke mad, det er ikke tøj, det er ikke kul, det er ikke husly; og vi er nået til det sted hvor vi ikke kan sikre os alle disse ting i det omfang vi har brug for, selv om vi har nok så mange kontanter . . . I kan kun regne med at have de ting, I selv kan fremstille.

Vi må rense vore hjerter for kærligheden til det der kommer nemt; vi må fjerne

dovenskab fra vor tilværelse. Gud forkyndte at det jordiske menneske skulle tjene sit brød i sit ansigts sved. Det er verdens lov." (*Conference Report*, apr. 1937)

„Der er mange af os der ikke er villige til at oparbejde selvkontrol og holde op med at bruge, ikke alene alle vore sparepenge men også alt, hvad vi fremstiller, så vi ydermere kommer i gæld og køber på afbetaling." (*Conference Report*, apr. 1948)

I søstre vil sikkert være glade for endnu engang at høre dette råd: „Hvis der er nogen biskop i denne kirke der tror at han kan klare sig uden hjælpeforeningen, så kender han endnu ikke sit job. Og hvis han klarer sig uden hjælpeforeningen så gør han ikke sit job." (*Conference Report*, apr. 1948)

(Lad mig i parentes bemærke at alle de tilstedeværende bør besøge hjælpeforeningens udstilling om forråd, forslag til imødegåelse af faresituationer osv., i hjælpeforeningens bygning.)

Præsident Harold B. Lee sagde: „Præstedømmet plus kvinderne vil til sammen bringe ophøjelse! Præstedømmet plus kvinderne er en nødvendighed i velfærdstjenesten. Uden dette partnerskab vil vi aldrig i verden kunne gennemføre det vi skal i velfærdsprogrammet." (Harold B. Lee i en tale til landbrugsmødet om velfærd, 2. okt. 1971)

Præsident Lee lærte os også: „Husk altid at kirkens velfærdsprogram er nødt til at begynde personligt hos den enkelte. Det begynder hos ethvert medlem i kirken . . . I må hver især handle for jer selv og engagere jer før velfærdsprogrammet kan virke i jeres husholdning. Gå ud fra jer selv, derpå til kvorummerne og forén jer i et samarbejde . . . så vil I se enorme resultater." (Harold B. Lee i en tale til et landbrugsmøde om velfærd den 5. apr. 1969)

„Må Herren hjælpe os til at forstå disse grunde og vejlede os til at nå hen til . . . helt at hellige os, vor tilværelse og alt, hvad vi har og er . . . for opbyggelsen af riget. Kun på den måde kan vi udvikle den nødvendige tro på en ophøjelse i Det celestiale Rige." (Harold B. Lee i en tale til et landbrugsmøde om velfærd den 5. okt. 1968)

Præsident Romney har sagt følgende: „Både historien og profeti - og må jeg tilføje, sund fornuft - vidner om den kendsgerning at ingen civilisation kan klare sig i længden ved at følge den kurs der er anlagt af omtågede mennesker, der manipulerer med os, og som også nu har vundet indpas i regeringens velfærdsprogrammer verden over."

„ . . . Babylon den store skal falde." (L&P. 1:16)

„Men bliv ikke skuffet, Zion skal ikke ødelægges sammen med hende, for Zion skal bygges på principper af kærlighed til Gud og til vore medmennesker, flid og ærligt arbejde, som Gud har sagt . . . Når vi bereder os til opbygningen af Zion, må vi ikke og skal vi ikke svigte de grundlæggende principper, hvorpå vores velfærdstjeneste er grundlagt: *Kærlighed*, kærlighed til Gud og næsten og *arbejde* eller gerning." (*Den danske Stjerne*, okt. 1976, s. 104)

Et andet sted siger præsident Romney: „Næsten lige fra begyndelsen af min tjenestetid i kirkens velfærdsprogram, har jeg været af den overbevisning, at hvad vi gør i dette velfærdsarbejde er en forløber for genoprettelsen af indivielses- og forvaltningsloven, som er påkrævet for at have den forenede orden. Hvis vi altid kunne erindre os det mål, vi arbejder hen imod, ville vi aldrig glemme grundlaget for dette storslåede værk." (*Den danske Stjerne*, okt. 1977, s. 98)

Hør Almas skelsættende råd til sine ledere, : „Og han forbød dem at lære

andet end det, som han havde lært dem, og som var talt ved de hellige profeters mund.” (Mosiah 18:19) Vi har den samme forpligtelse.

Præsident Tanner sagde, at præsident Romney er den, der er bedst informeret om velfærdsprogrammet i kirken i vore dage og at han er den højeste myndighed i programmet. I de sidste par år har præsident Romney påny fastslået grundprincipperne i velfærdsprogrammet og forklaret dem. Hovedtalerne fra velfærdsmøderne er refereret i *Ensigns* konferenceudgaver fra de sidste 5 konferencer (samt i *Den danske Sijernes* konferencenumre. O.A.)

Det forebyggende i velfærdsprogrammet kan og skal bringes til udførelse ved at jeres kvorumsledere lærer, underviser i og indfører disse principper. Foruden det forebyggende arbejde er der også arbejdet for at rehabilitere. De mennesker, som har brug for støtte, må opbygges så de igen bliver i stand til at klare sig selv som medlemmer af kirken. Dette arbejde er det præstedømmearbejde, som ældste Hinckley så smukt skildrede for et halvt år siden. Kvorummet skal hjælpe dets svage medlemmer.

Det er det samme med jer ledere for Det aronske Præstedømmet - som naturligvis også er biskoprådet - det er jeres ansvar at undervise over en halv million unge mænd og piger i velfærdsprincipperne.

Vi hører ofte unge mennesker sige: „Hvad kan man gøre?” Udover diakonernes indsamling af fasteofre ligger der nogle af de bedste muligheder for at hjælpe indenfor velfærdstjenestens område. Brødre, I bør i jeres programmer indpasse de ypperlige forslag der gives i *Retningslinier for Det aronske Præstedømme* og *Aktivitsbogen*. Her er eksempler på hvordan de unge på en nyttig og interessant måde kan deltage i

forrådsprogrammet og velfærdstjenesteaktiviteter. De kan hjælpe til med at oplagre og konservere fødevarer og vand, oplagre brændsel og lave avisbriketter, de kan lave lagerliste over familiens ejendele, dyrke en have, lave en kompostbunke og grave „huler” i jorden til forråd, de kan tørre frugt, sammenligne priser, lære om passende kost, fange fisk eller dyr og tørre kødet, de kan gøre rent i et hus, lave reparationer, udskifte pakninger i vandhaner, male i og udenfor et hus og lave en fest, hvor de udnytter deres evner til at lave mad m.m.

Til hver af disse forslag findes andre forslag til projekter som både er morsomme og nyttige.

Brødre og søstre, nu har jeg kort gennemgået disse principper. Det er sande principper. I vil kunne efterleve dem. Og nu vil jeg gerne give jer et advarselord. Ordet er *dovendyr* eller opførsel som et dovendyr, hvilket er nævnt indtil 25 gange i skrifterne, hovedsageligt for at fordømme dem, der reagerer langsomt. Da vi stod og kiggede på det dovendyr, der hængte ret op og ned i et træ, så vi hvor langsomt den rakte ud for at plukke et blad og hvordan det, omend langsommere, puttede det i munden. Medens vi stod der forstod vi begreber som *utålmodig*, *irriteret*, *ophidset*, som Frelseren anvender når han bruger illustrationer som dovendyr og opførsel som et dovendyr. Brødre og søstre, vores generation er nu tålmodigt blevet advaret i over 40 år. Nu er det ikke længere en frivillig sag at lære, undervise og indføre disse principper. Det er af afgørende betydning!

Dette værk er guddommeligt. Det vil kunne frelse og ophøje os. Ophøjelsen sker ved efterlevelsen af denne lov. Må vi i forening vågne op og modtage denne udfordring og gøre noget ved det, beder jeg ydmygt om i Jesu Kristi navn. Amen.

En kærlighedshavn

Biskop Victor L. Brown
præsiderende biskop

Et kald til alle, som kan, til at „lade sig involvere med begejstring” i at skænke til og støtte Deseret Industries.

Her til formiddag vil jeg gerne tale om en afdeling i velfærdstjenesten, som sjældent nævnes til disse velfærdsmøder selv om alle deltagere i denne organisation og dens aktiviteter - både givere og modtagere - gennem denne drages meget nær til Frelseren. Man kunne meget passende kalde den for en „kærlighedshavn”, en ganske særlig havn for nogle helt specielle mennesker, hvor nogle, måske for første gang, begynder at føle at de overhovedet er noget værd ... omgivelserne kan hjælpe et menneske til at genvinde sin selvrespekt, ... manglende uddannelse, færdigheder eller talent ikke betragtes som et handicap, ... mennesker behandles med ømhed og kærlig omsorg, uanset deres mentale eller fysiske begrænsninger, ... mennesker ved at yde et bidrag, uanset hvor middelmådige de føler sig, får en fornemmelse af at der er brug for dem, at de har værdi og betydning,

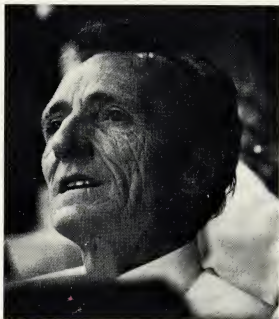
... hver eneste arbejdsdag begynder med en morgenandagt.

Denne havn for særlige mennesker er Deseret Industries. Deseret Industries sammenfatter ånden i Frelserens lærdomme og de mest spændende ting ved velfærdstjenesten. Men det, der gør den så spændende, er den indflydelse den har på tilværelsen for de mennesker, som arbejder der. Lad mig præsentere nogle af disse dejlige mennesker for jer. (En film blev vist.)

Måske kan I nu fornemme hvorfor disse mennesker er så vidunderlige. Det eksempel de udviser på tro, selvtillid og beslutsomhed er et lys og en spore for alle mennesker. Lad mig delagtiggøre jer i endnu en lille detalje, som hænder for dem, der arbejder i Deseret Industries. En far fortæller denne beretning om sin søn:

„Én af de store velsignelser vi har i vort hjem er den ældste af vore 3 drenge. Han er 31 år og blev beskadiget ved fødslen. Som følge deraf er hans hjerne syg, samarbejdet mellem hans muskler og evnen til at tale er svært forringet. Men han er mentalt ligeså normal som enhver anden.

Han er én af de største personligheder jeg nogen sinde har set. Mike er helt i orden. Han er fuld af spas, uhyre

taknemmelig for alt, hvad man gør for ham og han beklager sig aldrig. Han har en meget udvidet sans for hvad der er rigtigt og forkert og han holder altid med de gode drenge. Han har betydet mere for at jeg tilsluttede mig kirken end noget andet. Jeg har lært en masse om bøn ved at bede for ham.

Omkring den tid hvor vor regionale Deseret Industri blev færdigt, foreslog biskoppen at Mike måske kunne finde et job der. Hverken min hustru eller jeg kunne tænke os at overlade ham til sig selv på den måde, men efter at have talt med biskoppen og stavspræsidenten besluttede vi os til at prøve.

Det har vist sig at være én af de bedste ting der nogen sinde er sket for os eller Mike. Først lod de Mike farve sko, med det resultat at der kom mere farve på Mike end på skoene. Så satte de ham til at vaske op. Han har nok slået for meget i stykker de satte ham i stedet til at sortere klude. For tiden skærer han knapper af, hvilket han får 80 cents (omkring 5 kr.) i timen for. Kan I forestille jer hvor mange knapper der skal til for 80 cents? Jeg tvivler på at et normalt menneske kunne skære for 80

cents knapper af på en time. Men Deseret Industries' største interesse er at få folk til at føle sig nyttige og lykkelige. Hvis I ønsker jer en åndelig opløftelse kan I bare besøge Deseret Industries og dyrke omgang med dem, der arbejder der og se hvor megen kærlighed og omsorg de har for hverandre og hvor lykkelige de er for deres arbejde.

Kærnen i alt hvad der gøres i Deseret Industries er at vække den enkeltes fornemmelse af sin egen personlige værdi. Det fremgår af mottoet i den sang som Deseret Industri i Mesa har adopteret. Før man skilles efter morgenandagten synger alle arbejderne: „Lad mig kalde dig elskling.“ Når de derpå går arm i arm til deres arbejdspladser fornemmer man en dyb kærlighed.

Bror Jim Clegg, der leder Deseret Industries i Murray, var til nadvermøde i sin søns ward, hvor programmet var lavet for nogle unge retarderede. Slutningsnummeret var en solo, der blev sunget af en sød mongoloid søster. Bror Clegg vidste godt at den unge pige kunne synge, for hun var med i Deseret Industries kor i Murray, men han havde ikke megen anelse om, at én af de 70-årige brødre i Deseret Industries havde arbejdet intenst med hende, fordi han havde opdaget hendes naturlige talent for at synge.

Da hun stod op for at synge fik hun øje på bror Clegg nede i salen og hun råbte: „Det er min chef i Deseret Industries der sidder dernede bagi!“ Hun fortsatte med at fortælle at Deseret Industries er det dejligste sted i verden.

Da hun sang: „Jeg er Guds kære barn,“ var der ingen af de tilstedeværende der var i tvivl om, at Deseret Industries er det mest vidunderlige sted i verden.

Deseret Industries blev startet i maj 1938. Formålet med det er, ifølge Det øverste Præsidentskab, at give dem, som har noget, mulighed for at dele med

dem, som ikke har noget, ved at give af deres overskud af f.eks. tøj, møbler og husgeråd til Deseret Industries, hvor arbejdet med at fikse tingene op vil give arbejde til de arbejdsløse og samtidig giver mulighed for at sælge ting af en god kvalitet til en fornuftig Pris.

Selv om det viser sig at arbejdspladserne er blevet Deseret Industries hovedformål er det blot et middel til et andet mål, hvilket er at velsigne tilværelsen for mennesker gennem arbejde. Det er ikke alene til velsignelse for dem, som arbejder men også for dem, som giver. Deseret Industries kunne ikke fungere hvis det ikke var for den gavmildhed som vises af dem, der skænker varer og materialer, som arbejderne istandsætter og reparerer .

Det næste skridt er naturligvis åbenbart - de ting der fornyes skal sælges for at fuldende cirklen.

I er måske interesseret i at vide, hvad der er sket i Deseret Industries gennem de 40 år der er gået siden det begyndte. 1. marts 1978 var der ansat 1700 handicappede i 22 Deseret Industries forretninger og filialer. Omkring 60% af bruttoindtægten går direkte til de handicappedes løn. Indtil for nylig havde vi afdelinger i Utah, Idaho, Arizona, Californien og forretninger i Oregon, Colorado og Nevada, klar til at blive åbnet.

Min hensigt med at tale om Deseret Industries i dag har to sider: For det første, at foreslå de af jer som har Deseret Industries (eller vil få det i nær fremtid) at opmuntre medlemmerne i jeres ward og stave til at lade sig involvere med begejstring i programmet ved at give og derpå støtte Deseret Industries. Og for det andet at opmuntre jer ledere som endnu ikke har en Deseret Industries til at undersøge forholdene i jeres ward og stave for at finde ud af, om det er tiden lige nu eller ej til at organisere en Deseret Industries i jeres

område. Hvis I mener det er tiden må I søge kontakt med velfærdstjenestens afdeling her i hovedkvarteret gennem de rette præstedømmekanaler.

Vi kan godt indse at der vil være mange områder i kirken hvor det begrænsede medlemstal vil gøre det upraktisk at indføre programmet på nuværende tidspunkt. Det er dog ikke upassende at anvende al jeres opfindsomhed allerede nu på at velsigne folk gennem de principper jeg har talt om, selv om det ikke er muligt at have hele Programmet.

Må jeg slutte af med endnu en oplevelse. Lad mig fortælle jer om en ældre bror, som sad på et plejehjem og så ned i gulvet hele dagen, dag efter dag, uge efter uge. Et menneske der holdt af ham og kendte noget til Deseret Industries sørgede for, at han kunne komme og arbejde. Allererst stak en tilsynsførende ham en bred kost i hånden og tog ham med ned for enden af en lang gang, hvor han blev sat til at skubbe kosten ned til den anden ende. Derpå blev han hjulpet til at vende om og skubbe kosten tilbage igen. Dette gjorde han gennem længere tid. Under arbejdet begyndte han at vise et lille glimt af interesse for noget - et eller andet - og han tog øjnene fra gulvet. Han fik øje på væggene og vinduerne. Alt imens dette fortsatte fik hans fornemmelse af, at der er brug for os allesammen, næring og udvikledes.

Det varede ikke længe før han fik andre opgaver, som han udførte vældig godt. Hans tro på sig selv og fornemmelse for at være noget værd blev opfrisket i rette tid. Han blev tilsynsførende for andre. Må Herren velsigne disse vidunderlige mennesker, som er helt specielle, og må vi som leder dem blive velsignede, så vi gennem arbejdet i velfærdstjenestens program kan velsigne deres tilværelse, dette beder jeg om i Jesu Kristi navn. Amen.

Løs følelsesmæssige problemer på Herrens egen måde

Ældste Boyd K. Packer
De tolv Råd

„Vi har brug for et lager af følelsesmæssig selvtillid i ethvert hjem og ikke blot på biskoppens kontor”

Vore biskopper kommer i stigende grad ud for at skulle råde medlemmer med problemer der har mere at gøre med følelsesmæssige behov end behov for føde, klæder og husly.

Mit budskab handler derfor om emnet: Løs følelsesmæssige problemer på Herrens egen måde.

Heldigvis kan principperne for timelig velfærd lige så vel anvendes på følelsesmæssige problemer.

Kirken var kun to år gammel da Herren åbenbarede at „lediggængerer ikke skal have plads i kirken, om han ikke omvender og retter sig”. (L&P. 75:29)

Velfærdshåndbogen giver følgende instruktioner: „Vi er nødt til ærligt at undervise og tilskynde kirkens medlemmer til at være selvforsynende i så høj grad som de magter. Ingen trofast sidste dages hellig vil . . . frivilligt løbe fra sit ansvar for at forsørge sig selv. Så længe han kan vil han, under den Almægtiges inspiration og ved hjælp af sit eget

arbejde, forsyne sig selv med livets nødvendigheder.” (1952)

Det er lykkedes os ret godt at undervise sidste dages hellige om, at de må tage vare på deres egne materielle behov og derpå give bidrag til mennesker som ikke kan forsørge sig selv.

Hvis et medlem ikke kan forsørge sig selv må han henvende sig til sin egen familie og derpå til kirken - ikke på socialkontoret overhovedet.

Vi har rådet biskopper og stavspræsidenter til at være meget omhyggelige, så de undgår at misbruge velfærdsprogrammet.

Hvis mennesker godt kan, men er uvillige til at forsørge dem selv, er det vores pligt at rette os efter hvad Herren siger, nemlig at den lade ikke skal spise arbejderens brød. (L&P. 42:42)

Det er en enkel regel at man skal forsørge sig selv. Følgende lille ordsprog er en slags motto for dette: „Spis din mad op, slid dit tøj op, klar dig med det du har eller klar dig foruden.”

Da kirkens velfærdsprogram kom op i 1936 sagde Det øverste Præsidentskab: „Hovedformålet var, så vidt det var muligt, at etablere et system hvorved man kunne udrydde lediggang, få bugt

med ufortjent udnyttelse af arbejdsløshedsunderstøttelsen, således at uafhængighed, flid, sparsommelighed og selvrespekt igen kan indfinde sig blandt vort folk. *Målet i kirken er at give mennesker hjælp til selvhjælp.*" (*Håndbog for velfærdstjeneste*, side 1, fremhævelse tilføjet.)

Ind imellem er der mennesker som tiltrækkes af kirken på grund af vort velfærdsprogram. De betragter den som en materiel tryghed.

Vort svar til dem er: „Det er i orden, I kan godt tilslutte jer kirken af den grund. Vi har brug for al den hjælp vi kan få fat i. Vi vil hele tiden sende bud efter dig så du kan være med til at velsigne og hjælpe andre.“

Det er interessant at se hvordan begejstringen for at blive døbt afkøles.

Det er et hjælp-til-selvhjælp-system og ikke et hurtig-til-at-dele-ud-system. Det kræver grundige undersøgelser af alle personlige og familiemæssige hjælpeskilder, hvilket altsammen skal udnyttes før der hentes noget udefra.

Det er ikke nogen uvenlig eller ufølsom biskop der kræver at et medlem skal arbejde alt hvad han kan for det han modtager fra kirkens velfærdsprogram. Intet medlem af kirken behøver at være spor flov over at blive hjulpet af kirken. *Forudsætningen er*, at den pågældende selv bidrager alt hvad han kan. Præsident Romney har understreget følgende: „Omsorg for mennesker på noget andet grundlag er at skade dem mere end gavne dem.“

Formålet med kirkens velfærdsprogram er *ikke* at fratage (et kirkemedlem) hans pligt til at forsørge sig selv. (*Conference Report*, Okt. 1974, s. 166. Fremhævelse tilføjet.)

Bibeholdelse af selvagtelse og personlig uafhængighed er et fundamentalt princip for en lykkelig tilværelse. Alt for

mange steder og i alt for mange tilfælde ser man bort fra dette.

Det væsentlige i det jeg vil sige er: Det samme princip - selvagtelse - gælder når det drejer sig om åndelige og følelsesmæssige problemer.

Vi har lært at vi bør oplagre et års forbrug af tøj, mad og, hvis det er muligt, brændsel - *i hjemmet*. Man har ikke forsøgt at lave lagerrum i alle kirkebygningerne. Vi ved, at vore medlemmer måske ikke vil kunne komme hen til kirken efter varerne, når vanskelighederne opstår.

Kan I ikke se at det samme princip gælder for inspiration til og åbenbaring om at løse problemer, og om at rådgive og vejlede?

Vi har brug for *et lager* af disse ting *i ethvert hjem*, ikke blot på biskoppens kontor.

Hvis vi ikke har det, er vi lige så dårligt hjulpet åndeligt som hvis vi regnede med at kirken sørgede for al vort forråd af materielle ting.

Er vi ikke forsigtige er vi på randen til at behandle os selv således følelsesmæssigt (og derfor også åndeligt) som vi har arbejdet så hårdt på at undgå materielt gennem flere generationer.

Det ser ud, som om vi er i gang med at udvikle en epidemi med 'åndelige behov', som kan tørlægge kirken for åndelig styrke, på samme måde som almindelig kulde tærer mere på den menneskelige styrke end nogen anden sygdom.

Nogen mener det ikke er alvorligt. Men det er meget alvorligt! På den ene side råder vi biskopper til ikke at misbruge velfærdshjælpen. På den anden side er der nogle biskopper der uddeler råd og vejledning uden at tænke på at medlemmerne selv bør løse deres problemer. Der findes mange kroniske tilfælde mennesker som ustandselig søger råd, men som ikke følger de råd de får.

Jeg kender et sådant tilfælde - under en samtale blev dette spørgsmål stillet:

„Du er kommet for at få et råd. Når vi omhyggelig har gennemgået dit Problem er det så din hensigt at følge det råd jeg giver dig?”

Dette spørgsmål kan være en temmelig stor overraskelse for dem der stilles det. De har aldrig tænkt over det. Som regel forpligter de sig til at følge rådet.

På den måde er det lettere at vise, hvordan de pågældende kan hjælpe sig selv, men ikke nok med det, også hvordan de kan hjælpe andre. Det virker som en god behandling.

Der er mange biskopper der, i overført betydning, på hjørnet af deres skrivebord har en stor stak formularer liggende som skal udfyldes for at klare følelsesmæssige problemer.

Når der kommer nogen med et problem stikker biskoppen dem uheldigvis, uden så meget som et spørgsmål, en formular - uden at stoppe op og tænke over hvad han skal gøre for sine medlemmer.

Vi er blevet meget ængstelige over det store behov der synes at være for rådgivning i kirken. Vore medlemmer bliver afhængige.

Vi må ikke lave et net af rådgivningstjeneste, uden på samme tid at understrege princippet om følelsesmæssig selvagtelse og personlig uafhængighed.

Hvis vi mister vor følelsesmæssige og åndelige frihed, vor selvagtelse, kan vi blive lige så svage i disse ting, måske over i købet mere, end når vi bliver materielt afhængige.

Hvis vi ikke passer på kan vi miste den personlige åbenbarings kraft. Det, Herren sagde til Oliver Cowdery har betydning for os alle:

„Se, du har ikke forstået det ret. Du har troet, at jeg ville give dig, uden at du selv gjorde dig nogen anstrengelse, blot du bad.

Men se, jeg siger dig: Du må udtænke

det i dit eget sind, og da må du adspørge mig, om det er rigtigt; og dersom det er rigtigt, vil jeg bevirke, at dit hjerte brænder i dig, og derved skal du fornemme, at det er rigtigt.

Men er det ikke rigtigt, skal du ikke have sådan følelse, men dine tanker skal være så uklare, at du glemmer det, der var urigtigt.’ (L&P. 9:7-9)

Åndelig uafhængighed og selvagtelse er en bærende kraft i kirken. Hvis vi fratager medlemmerne dette hvordan kan de så modtage åbenbaring for dem selv? Hvordan kan de så vide at der er en Guds profet? Hvordan kan de få svar på deres bønner? Hvordan kan de helt sikkert vide noget for dem selv?

Det er ikke en ufølsom biskop der kræver, at dem der kommer til ham og søger råd, udnytter enhver personlig og enhver af familiens hjælpemidler før biskoppen hjælper dem.

Biskopper: vær omhyggelige med at udstede „følelsesmæssige ordreformuleringer”. Del dem ikke ud uden først omhyggeligt at undersøge den enkeltes egne hjælpemidler.

Lær vore medlemmer at følge de rette kanaler når de skal løse problemer. Det er ikke usædvanligt for nogle mennesker at hente råd hos venner og naboer, alle mulige steder og derpå vælge den løsning de synes er bedst af dem. Det er en misforståelse.

Nogle foretrækker at begynde at søge råd hos psykologer, professionelle rådgivere eller at gå direkte til generalautoriteterne.

Det kan godt være at problemerne måske er af en sådan art at man har brug for dette, men først når alle de hjælpemidler man selv personligt, og ens familie har og enhver lokal hjælpemilde er udnyttet.

Vi har før nævnt at medlemmer ikke behøver skamme sig over at modtage

velfærdshjælp, når de har udnyttet alle deres egne hjælpeskilder.

Dette princip gælder lige så vel følelsesmæssig hjælp.

Der er måske tidspunkter hvor folks rodfæstede følelsesmæssige problemer kræver mere hjælp end de kan få hos familien, biskoppen eller stavspræsidenten.

For at kunne hjælpe i sådanne vanskelige problemer har kirken etableret nogle rådgivningscentre i områder hvor der er mange medlemmer. (Kun for folk som henvender sig gennem de rette kanaler.) Den første kategori omfatter den hjælp som almindeligvis kræver tilladelse fra lokale eller statens myndigheder. Og sådanne hjælpetjenester er bl.a. :

Adoptioner,
hjælp til ugifte mødre,
plejehjælp til børn og
programmet for anbringelse af indianere.

I juli 1977 udsendte Det øverste Præsidentskab et brev med visse instruktioner og advarsler til præstedømmeledere med hensyn til hjælpetjeneste i forbindelse med sager der kræver myndighedernes tilladelse.

Det er vores hensigt her at gennemgå principperne som skal anvendes for hjælpetjeneste der hører under *klinisk* hjælp.

1. *Konsultation*, hvor en præstedømmeleder henvender sig til en SDH-socialtjeneste-repræsentant om et medlem der har alvorlige problemer. Det er kun præstedømmelederen der mødes med medlemmet.

2. *Vurdering*. Her mødes en præstedømmeleder med medlemmet sammen med praktikanten i SDH-socialtjenesten, hvor de vurderer problemet. Almindeligvis er det kun et enkelt møde, hvorefter præstedømmelederen fortsætter med at hjælpe medlemmet.

Når det drejer sig om vanskelige og hårdnakkede tilfælde er der *terapi*. Medlemmet (og når det er muligt også biskoppen) mødes med en SDH-socialtjeneste praktikant for at rådføre sig. Biskoppen modtager fortsat hjælp, efter sådanne møder.

Biskopper og stavspræsidenter kan vise eksempler på selvtilid ved at løse sådanne problemer lokalt. Men i den sidste ende er det medlemmet selv der må løse dem.

Biskopper: I må ikke overlade jeres ansvar til nogen andre - hverken til professionelle, ikke engang til dem der er ansat i kirkenes socialtjeneste. De vil være de første til at fortælle jer dette.

I har en kraft til at sandsynliggøre, hellige og helbrede som ingen andre har fået.

Det, et medlem trænger til, er somme tider tilgivelse - I har nøglen til at tilgive. Hvis I kommer ud for en sag, hvor det er mest rigtigt at søge professionel hjælp, må I være meget forsigtige.

Der er visse åndeligt ødelæggende metoder som anvendes på rådgivningens område. Når I overlader jeres medlemmer til andre så lad dem ikke blive underlagt disse ting. Løs problemerne på Herrens måde.

Nogle rådgivere vil gerne bore dybere end det er følelsesmæssigt eller åndeligt sundt. De vil somme tider gerne uddrage, analysere, adskille og dissekere.

Selv om en vis udrensning måske kan være sund, kan for megen virke ødelæggende. Det er sjældent lige så let at genoprette ting som det er at pille dem fra hinanden.

Hvis vi borer for dybt eller taler i én uendelighed om visse problemer, kan vi blive så klodsede at vi bliver årsag til netop de ting som vi prøver at forebygge.

I ved formentlig hvordan det gik engang hvor nogle forældre sagde:

„Kære børn, nu går vi og medens vi er væk må I fremfor alt ikke tage en stol og kravle op til den næstøverste hylde i spisekammeret og tage bønnen der står der og putte dem op i næsen. Husk det nu! ikke?“

Her er noget at lære.

Nu vil en biskop måske retfærdigvis sige:

„Hvordan i al verden skal jeg nogen sinde kunne udføre mit job som biskop og rådgive dem som virkelig har brug for det?“

En stavspræsident sagde til mig:

„Biskopper har ikke tid nok til at rådgive. Vi slår vore biskopper ihjel med den byrde vi pålægger dem.“

Selv om der måske er noget sandt i det, tænker jeg somme tider på det som selvmord.

Vor undersøgelse af biskoppens rolle viser at de fleste biskopper ikke bruger deres tid effektivt når de administrerer programmet.

Biskoppens indflydelse i sit ward er mere positiv når han fungerer som præsiderende leder end når han lader sig engagere for tungt i hele Programmets detaljer. Det er som regel i program-administration, med de tilhørende møder, oplæringsaktiviteter osv. at biskoppen anvender for megen tid.

Biskopper - overlad det til jeres rådgivere og præstedømmeledere og hjælpeorganisationsledere. Problemer med f.eks. arbejdsløshed kan løses af hjemmelærere og kvorumsledere.

Hav tillid til dem. Gør jer fri af det. Så vil I være fri til at gøre de ting der betyder mest, idet I kan rådgive dem som virkelig har brug for det - på Herrens egen måde.

For nylig er der sendt to breve rundt. Det ene handlede om at nedskære antallet af personlige præstedømme-interviews med to trediedel på alle planer.

Det andet handlede om at afholde møderne om den væsentlige administration hvert kvartal i stedet for hver uge og hver måned.

Vi håber meget på at andre ting vil kunne overlades til andre kanaler og derved lette arbejdspresset.

I mellemtiden er det jer biskopper der har ansvaret. Udfør jeres administrative og uddannelsesmæssige pligter i jeres arbejde på en så effektiv måde at I vil få tid til at rådgive jeres medlemmer.

Biskopperne må hele tiden huske på at det er fædrene der har ansvaret for at præsidere over deres familier.

Somme tider kræver vi så meget af både barnet og faderen, i de bedste hensigter, at de ikke er i stand til at gøre som vi kræver.

Hvis min søn har brug for råd, biskop, så er det først og fremmest mit ansvar og derpå dit.

Hvis min søn har brug for fritids-

beskæftigelse, biskop, må jeg først og fremmest sørge for det, og derpå du.

Hvis min søn har brug for en irettesættelse, så er det først og fremmest mit ansvar og derpå dit.

Hvis jeg slår fejl som far så hjælp først mig og derpå mine børn.

Vær ikke for hurtig til at overtage mit ansvar for at opdrage mine børn.

Vær ikke for hurtig til at rådgive dem og løse alle deres problemer.

Sørg for at jeg bliver indblandet. Det er mit område.

Vi lever i en tid hvor det onde håndhæver den filosofi at man må have tilfredsstillet alle sine ønsker og lyster øjeblikkeligt. Vi synes at kræve alting *øjeblikkeligt*, bl.a. øjeblikkelige løsninger på vore problemer.

Vi har fået indprentet at vi på én eller anden måde altid må have øjeblikkelig trøst på det følelsesmæssige område. Når dette ikke sker, er der nogen der

bliver ængstelige - hvorfor de er alt for hurtige til at søge lindring gennem råd, analyser, og selv ved hjælp af medicin. Dette liv er beregnet som en udfordring. Det er normalt at føle nogen ængstelse, nogen depression, nogen skuffelse ja selv at gøre visse fejltagelser.

Lær vore medlemmer at forholde sig roligt hvis de skulle have en virkelig uheldig dag engang imellem, ja, selv om der skulle forekomme nogle dage efter hinanden af den slags, og se tingene i øjnene. Og problemerne vil løse sig. Der er et stort formål med vore kampe i livet.

Der er megen mening i disse ord, der blev kaldt: 'Lektien'.

„Lektien

Ja mit barn, jeg ser din bekymring og din rynkede pande.

Jeg kunne nemt komme over til dig - som ingenting.

Men jeg har allerede lært at gå.

Så det er dig der skal gå herhen til mig.

Prøv nu -
- rigtigt -
- hvor fint!

Husk nu denne enkle lektie mit barn:

Når du bliver ældre og du står der med knyttede næver og med tårer i øjnene:
„Åh, hjælp mig Gud - NU!”

Så skal du lytte og du vil høre en stille hvisken:
„Jeg kan godt, mit barn.

Men det er dig -
-og ikke mig,
som behøver
at øve sig på
at blive en Gud.’

Carol Lynn Pearson, 'The Lesson', Beginnings, New York: Doubleday and Co., 1975, p. 18)

Biskopper, de som kommer til jer er Guds børn. Rådgiv dem på Herrens egen måde. Lær dem at udtænke i deres sind og derpå bede om løsning til deres egne problemer.

Husk at den beroligende virkning ved at læse i skrifterne er lindrende. Næste gang du kommer til et sted hvor dette står, så læg mærke til hvordan du bliver beroliget. Fornem den fred og trykthed det giver.

Lad mig nu slutte af med en tanke fra Mormons Bog. Profeten Alma stod overfor større problemer end I biskopper gør i jeres ledelse.

Han følte sig, ligesom jer, usikker og henvendte sig til Mosiah.

Mosiah sendte klogeligt problemet tilbage, idet han sagde:

„... Jeg dømmes dem ikke, men jeg overgiver dem i dine hænder, så de kan blive dømt.

Og nu blev Alma atter urolig i sindet, og han gik hen og spurgte Herren, hvad han skulle gøre i denne sag, thi han frygtede for, at han skulle gøre uret for Guds åsyn.

Og efter han havde udøst sin ganske sjæl for Gud kom Herren til ham ... , (Mosiah 26:12-14)

Den samme røst vil tale til jer biskopper. Det er jeres privilegium. Jeg bærer mit vidnesbyrd om dette, for jeg ved at Gud lever.

Må Gud velsigne jer, biskopper, Israels inspirerede dommere, og dem som kommer til jer, så I kan rådgive dem på Herrens egen måde.

I Jesu Kristi navn. Amen.

„Vi er Guds forvaltere”

Præsident N. Eldon Tanner

Førsterådgiver i Det øverste Præsidentskab

Arbejdet bliver bedre udført „når vi følger forvaltningens principper.”

Mine kære søskende. Jeg har nydt dette møde meget. Herrens Ånd har været med os i dag. Jeg ønsker at præsident Kimball skal vide at han har styrket mit vidnesbyrd og min beslutning om yderligere at udbygge mit arbejde og mine anstrengelser for at opbygge Guds rige.

Jeg kan altid godt lide at vide hvor mange mennesker der er her og hvem de er. Mon de biskopper der er her for første gang vil være så venlige at rejse sig? Tak skal I have. Og de hjælpeforeningspræsidentinder, der er her for første gang? Tak, præsident Kimball - det viser hvor mange nye mennesker der er her, og fremhæver betydningen af at afholde disse møder hvert halve år, så folket kan lære deres pligter.

Vi er sandelig blevet mættet med Guds Ånd her til formiddag. Vi har fået besked på hvordan vi skal opføre os, og hvad vi skal gøre. Nu håber og beder jeg bare til at Herrens Ånd fortsat vil være med os når vi forlader dette møde og at vi vil gøre de ting vi har fået besked på, så Herren kan være tilfreds med vort arbejde.

Jeg vil gerne bære mit vidnesbyrd for jer om at dette er Jesu Kristi kirke. Lad mig sige det endnu engang: Dette er Jesu Kristi kirke. Det er Herrens program. I er hans forvaltere. Vi er hans forvaltere og han vil holde os ansvarlige som forvaltere.

Da jeg deltog i indvielsen af Brigham

Young University's Monte L. Bean Life Museum, sagde bror Bean: „Alt hvad vi har tilhører Herren. Vi er hans forvaltere, og alt hvad han ønsker af mig eller som hans ledere ønsker af mig er jeg parat til at give.” Hvilken fantastisk ånd vi ville have, hvis vi ville indse at alle de ting vi administrerer, alt det vi kalder vores, tilhører Herren og at vi har ansvaret for at gøre det på den måde, han vil have det gjort.

Der er gjort så mange ting og der skal endnu gøres mange ting, men det vil blive bedre udført når vi følger forvaltningens principper. Jeg tror præsident Kimball tænkte på dette, da han til den sidste velfærdskonference sagde: „Brødre og søstre . . . må jeg opmuntre jer til at gå i spidsen i dette arbejde. Så meget afhænger af vores villighed til at beslutte os kollektivt og individuelt, og til at erkende, at den øjeblikkelige indsats, vi yder, ikke er acceptabel, hverken for os selv eller for Herren.” (*Den danske Stjerne*, apr. 1978, s. 121)

Jeg beder ydmygt, mine børdre og søstre, at vi vil gøre dette, når vi repræsenterer Herren i dette ypperlige velfærdsarbejde. Og jeg giver jer mit vidnesbyrd om at dette er Herrens værk. Det er vort ansvar at udføre dette arbejde og vi vil blive velsignede i henhold til vor måde at udføre vore pligter på. Må vi gøre det godt, beder jeg ydmygt om i Jesu Kristi navn. Amen.

Den kongelige lov om kærlighed

Præsident Marion G. Romney
Andenrådgiver i Det øverste Præsidentskab

Hvor godt sørger vi som en samlet gruppe og enkeltvis for den fattige, trængende, sultne, syge, nøgne og fængslede?

Brødre og søstre, jeg har sammen med jer nydt at være til dette møde. Jeg kan ikke minde at have været til et bedre velfærdsråd. Jeg påskønner det arbejde, som hovedbestyrelsen for velfærds-komiteén, Det præsiderende Biskopråd og velfærdsafdelingen gør.

Den tale, jeg har forberedt, er for lang til, at jeg kan nå at give den. Men jeg tror, at I kan klare jer uden, hvis I vil gøre det, som I er blevet rådet til her i dag. Mødet her til morgen har bestemt været tiden værd.

Emnet for den tale, jeg har forberedt, er: „Den kongelige lov”. Jakob giver følgende definition: „Hvis I virkelig opfylder den kongelige lov, som efter skriften lyder: 'Du skal elske din næste som dig selv', handler I ret.” (Jakobs Brev 2:8) Vi må have denne lov i tankerne i alt vort velfærdsarbejde. Vi skal elske vor næste som os selv. Frelseren sætter kun kærlighed til Gud foran denne lov. Han siger: „Du skal elske Herren, din Gud af hele dit hjerte, af hele din sjæl og af hele dit sind. Der er et

andet, som er dette ligt: 'Du skal elske din næste som dig selv.’” (Matt. 22:37, 39)

Når vi betaler vore fastofre, må vi gøre det med den kongelige lov i tankerne. I husker måske, at Esajas talte om de mennesker, der kom til Herren og sagde: „Hvi faster vi. . . uden du ænsrer det?” Fordi, lød svaret, I ikke faster, som jeg har befaleet jer det. I hænger med hovedet som siv og ligger i sæk og aske, men I deler ikke jeres brød med de sultne, I bringer ikke hjemløse stakler i hus og klæder heller ikke den nøgne. Når I gør disse ting, „da svarer Herren, når du kalder; på dit råb er hans svar: 'Her er jeg!’” (Se Es. 58:3-9)

Omsorg for de fattige og handicappede og dem, der trænger til vor hjælp, er et hovedformål og et absolut krav for at opfylde den kongelige lov om at elske vor næste som os selv. I husker måske Amuleks store tale om bøn. Han fortæller folket, at de skal bede, og siger hvor ofte, de skal gøre det - morgen, middag og aften - og han fortæller dem, hvor de skal bede, hvordan de skal gøre det, og hvad de skal bede om. Han går virkelig i detaljer, og derefter siger han, at „efter at I har gjort alle disse ting, og I bortviser den trængende og den nøgne og ikke besøger den syge og den bekymrede og

ikke deler jeres midler - om I har nogen - med dem, som trænger dertil, siger jeg jer, at dersom I ikke gør nogen af disse ting, da er jeres bøn forgæves og gavner jer intet, og I er som hyklere, der fornægter troen." (Se Alma 34:17-28) Jeg tror, vi er begyndt at forstå den kongelige lov: „Du skal elske din næste som dig selv". I husker sikkert, at Jesus i slutningen af sin jordiske tjeneste talte til apostlene og sagde:

„Men når Menneskesønnen kommer i sin herlighed, og alle englene med ham, da skal han sætte sig på sin herligheds trone.

Og alle folkeslag skal samles foran ham, og han skal skille dem fra hverandre, ligesom hyrden skiller fårene fra bukkene.

Og han skal stille fårene ved sin højre hånds side og bukkene ved den venstre. Da skal Kongen sige til dem ved sin højre side: 'K om hid, min Faders velsignede! arv det rige, som har været jer beredt fra verdens grundvold blev lagt. Thi jeg var sulten, og I gav mig at spise; jeg var tørstig, og I gav mig at drikke; jeg var fremmed, og I tog jer af mig; jeg var nøgen, og I gav mig klæder; jeg var syg, og I så til mig; jeg var i fængsel, og I besøgte mig.'

Da skal de retfærdige svare ham og sige: 'Herre! når så vi dig sulten og gav dig mad, eller tørstig og gav dig at drikke? Når så vi dig fremmed og tog os af dig, eller nøgen og gav dig klæder? Når så vi dig syg eller i fængsel og besøgte dig?'

Og Kongen skal svare og sige til dem: 'Sandelig siger jeg eder: hvad I har gjort imod én af mine mindste brødre dér, det har I gjort imod mig.'" (Matt. 25:31-40) Jeg ved, evangeliet er sandt. Der er slet ingen tvivl i mit sind om det. Jeg kan ikke huske, at jeg nogen sinde har tvivlet på et princip i evangeliet. Jeg ved, at det velfærdsprogram, der blev påbegyndt i

1930'erne, var inspireret af Herren. Han gav præsident Grant inspiration til det, og gav ham hjælp gennem rådgiveren, J. Reuben Clark, Jr. og andre, så programmet kunne lægges. Nu er det vor pligt at følge det og tage os af hans rige ved at elske vor næste som os selv.

Hvis vi gør det, vil vi være i stand til at klare de prøvelsens dage forude, der kommer hurtigere, end vi tror. Jordens befolkning vil få så store problemer og kvaler, at de ikke kan løse dem på nogen anden måde end ved at vende sig til Herrens program. Dette vidnesbyrd bærer jeg i Jesu Kristi navn. Amen.

„Efterlevelse af evangeliet i hjemmet”

Præsident Spencer W. Kimball

„Vor succes som enkeltmedlem og som kirke er stort set afhængig af hvor trofast vi koncentrerer os om at efterleve evangeliet i hjemmet.

Det følgende er en redigeret udgave af den tale præsident Kimball holdt til regionalrepræsentanternes seminar den 31. marts i kirkens kontorbygning.

Jeg dirrede af spænding da jeg hørte de nye regionalrepræsentanters navne blive råbt op og jeg indså at vi har en hel del flere kvalificerede brødre alle steder i verden. Vi er virkelig meget glade for at de brødre, der får tilbudt en mulighed for at tjene Herren på denne måde, reagerer så positivt.

Politik og regeringsanliggender

Jeg vil først lige sige noget om medlemmers engagement i politik og regeringsanliggender.

Selv om der ikke eksisterer nogen umiddelbar krise som kræver en omtale af denne sag, vil vi gerne delagtiggøre jer regionalrepræsentanter i Det øverste Præsidentskabs og De Tolvs stilling til kirken og kirkemedlemmer engagerer sig i politik og regeringsanliggender. I september 1968 erindrede Det øverste Præsidentskab kirkens medlemmer om „deres pligter, som medlemmer i de samfund, de lever i og som landets borgere”. Det øverste Præsidentskab gav kirkens medlemmer følgende råd:

„På grund af de voksende ansvar kirken får rundt omkring i verden er det ikke tilrådeligt at kirken søger svar på alle de mange forskellige og udviklede strids-spørgsmål der kommer af de enorme problemer som forekommer i mange af de samfund hvor medlemmerne bor. Men sådanne forviklinger fritager ikke de enkelte medlemmer for at udføre deres ansvar som borgere i deres eget samfund.

Vi vil gerne kraftigt tilskynde vore medlemmer til at gøre deres borgerpligt og påtage sig deres ansvar som individuelle borgere, ved at søge løsninger til de problemer som findes i vore byer og samfund.

Med den verdensomspændende mission vi udøver for menneskeheden kan kirkens medlemmer ikke blot ignorere de mange praktiske problemer der kræves løst, hvis vore familier skal kunne leve i omgivelser hvor åndelighed sidder i højsædet.

Der hvor sådanne praktiske problemer kun kan løses i samarbejde med menne-

sker udenfor vores tro, bør medlemmerne ikke holde sig tilbage fra at gøre deres del, men deltage i og lede arbejdet hvor de kan yde et personligt bidrag i sager som stemmer overens med kirkens standarder.

Enkeltmedlemmer kan naturligvis ikke repræsentere kirken eller holde kirken forpligtet, men de bør alligvel 'virke med iver for en god sag' (se L&P. 58:27) ved at anvende Jesu Kristi evangeliums principper som deres stadige vejleder." Det øverste Præsidentskab og De Tolv vil gerne påny understrege denne vigtige udtalelse, som blev givet i 1968. Vi tror det er en klog kurs at følge, idet kirkens medlemmer her tilskyndes til at gøre deres borgerpligt. Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige kan ikke holdes ansvarlig som institution, undtagen i de tilfælde hvor Det øverste Præsidentskab og De Tolv har truffet afgørelse om at sagen er af en sådan natur, at kirken må tage officiel stilling til den.

Hvis vi ville gøre andet, tror vi at kirken formelt og officielt ville blive indblandet i så mange sager at det ville afholde kirken fra dens væsentligste mission - nemlig at forkynde Herrens gengivne evangelium for verden.

Vi håber oprigtigt på at kirkens medlemmer klart vil forstå deres personlige ansvar og udføre dem klogt.

Vi håber at jeres regionalrepræsentanter vil rådgive stavspræsidenter og andre lokale ledere i deres respektive områder til at være forsigtige med at indblende kirken som institution i sager som bedst kan klares af kirkens medlemmer som individuelle borgere. Vi håber endvidere at I vil hjælpe præstedømmeledere og medlemmer til at forstå hvorfor kirken er nødt til at afslå mange af deres anmodninger om at lade kirken engagere sig i bestemte ting. Sagen kan være meget fortjenstfuld og værdig, men af grunde, som allerede er anført, er det

nødvendigt at det er kirkens medlemmer, som individuelle samfundsborgere, der engagerer sig, når det er passende, fremfor kirken som institution.

Et nyt konferencesystem

Vi mødes ofte i kirken til konferencer for at tilbede Herren, fylde os med Kristi ord og blive opbygget i tro og vidnesbyrd. Vi holder bl. a. stavs-, område- og generalkonferencer.

I de seneste år har nogle af vore mest inspirerede konferencer været de *områdekonferencer*, der er blevet holdt uden for USA. Vi har planer om at holde nogle områdekonferencer i staterne, begyndende i 1979. Under disse områdekonferencer vil flere af kirkens medlemmer være i stand til at møde op og høre generalautoriteterne. Ved hver af disse konferencer vil der være to fra De tolv Råd til stede sammen med andre autoriteter.

For at gøre det nemmere for kirkens medlemmer med hensyn til tid, rejse og penge har vi også besluttet, at der fra begyndelsen af 1979 kun vil blive holdt to stavskonferencer hvert år i hver stav. Én af disse vil blive overværet af én eller flere generalautoriteter, den anden af regionalrepræsentanten. Dette vil give stavspræsidenter og andre lokale ledere mere tid til at virke for de helliges fuldkommengørelse.

Forenkling

Søskende, vi ønsker ikke at gøre 'forenkling' til et slogan eller at opmuntre til dovenskab. Det vi ønsker er at kirkens programmer skal tjene kirkens medlemmer og ikke omvendt. Vi ønsker også at præstedømmets ledere omhyggeligt under bøn tager hensyn til deres medlemmers behov, og at de til deres møder koncentrerer sig om de grundliggende behov. Kirkens programmer kan være til stor hjælp på dette område, især hvis

præstedømmets ledere også vil undersøge de lokale forhold, som måske rummer forslag til hvordan den tilpasning, der gives mulighed for i programmerne, kan anvendes. I kan ikke betragte hovedbestyrelser og hovedkomitéer som den væsentligste oplysningskilde, når det gælder om at forklare hvad kirken forventer af dens medlemmer. Vi har overstået den tid hvor disse bestyrelser og komitéer skal overføre programmet direkte til lokalt plan.

Kirken har ikke en hel masse tråde som løber fra hovedkvarterets ledere direkte til deres lokale kolleger. Der findes kun én grundliggende organisationskanal og det er præstedømmets kanal, der fører fra Det øverste præsidentskab og De Tolv gennem zonevejledere, område-tilsynsførende, regionalrepræsentanter, stavspræsidenter og biskopper. Hovedkvarterets organisationer vil støtte og hjælpe dem, der befinder sig i præstedømmelinien så meget som muligt, men *vi er nødt til at sørge for at I brødre, som befinder sig i denne præstedømmelinie, påtager sig flere ansvar end nogen sinde før. Vores opgave er at forenkles tilstrækkeligt til at vi kan tjene vort folks behov på deres eget plan.* Det er den fordeling vi stræber mod, selv om også det betyder at nogle af os skal gøre et stykke arbejde der ikke virker så enkelt endda.

Biskoppen må være den øverste budgetleder, der fører tilsyn med hvor megen tid kirkens medlemmer bruger, nøjagtigt som han drager omsorg for at hver enkelt organisation ikke overtrækker deres del af wardsbudgettet. Han er altid nødt til i begge tilfælde at få budgettet til at balancere.

Den tilmålte fleksibilitet vi sørger for I får, gives for at hjælpe jer at anvende jeres tid til at tjene de hellige mere effektivt. Der er forskel på at „virke ivrigt” og være fortravlet, mellem at gå

fremad i de væsentlige ting og presse noget ned over hovedet på folk, som de ikke er forberedt til at modtage.

Kirkens mission overfor sine medlemmer er at gøre principperne, programmerne og præstedømmet tilgængeligt, så de kan forberede medlemmerne til ophøjelse. Vår succes som enkeltmedlem og som kirke er stort set afhængig af hvor trofast vi koncentrerer os om at efterleve evangeliet i hjemmet. Kun hvis vi klart kan se den enkeltes ansvar samt familiens og hjemmets opgave, kan vi rigtigt forstå at Præstedømmets kvorummer og hjælpeorganisationer, selv i ward og stave, hovedsageligt er til for at hjælpe medlemmerne med at efterleve evangeliet i hjemmet. Så vil vi forstå at mennesker har større betydning end programmer og at kirkens programmer altid bør støtte de evangeliecentrerede familieaktiviteter og ikke det modsatte.

Medlemmerne bør opnå at blive personligt beredt og beredt som familie, idet de hjælper og styrker deres egen families medlemmer og andre, timeligt og åndeligt på Herrens måde. De bør forberede sig på at modtage templets velsignelser for dem selv og deres afdøde slægt. De bør forkynde evangeliet ved deres eksempel, ved at skaffe sig venner, ved at bære deres vidnesbyrd, virke som missionærer, forberede deres sønner til at tage på mission og ved at støtte kirkens missionararbejde. Hvert enkelt medlem bør udvikle sine talenter, læse gode bøger, være engageret i gode kulturelle sysler og holde sig informeret om samt deltage i passende begivenheder på lokalt eller landsplan.

Hvis I lægger mærke til det vil I se at alle disse ting bedst kan gennemføres når omgivelserne i hjemmet er stærke. Kvorumsledere bør spørge dem selv: Hvordan kan vi hjælpe vore kvorumsmedlemmer til at øge deres mest

betydningsfulde kald i præstedømmet, nemlig kaldet som ægtemand og far, i deres egen familie? Hvordan kan vi hjælpe ethvert medlem i Præstedømmet med at lede i kærlighed og forståelse, idet de ærer deres hustru og rådfører sig med hende, der står som leder, sammen med ham? De bør sammen med biskopper og stavspræsidenter spørge sig selv: Hvordan kan vi hjælpe forældre med at studere skrifterne sammen med deres børn og høste de fulde velsignelser ved regelmæssigt og formålstjenligt at holde familiehjemmeaften sammen?

Hjælpeforeningens ledere og lærerne bør spørge sig selv: Hvordan kan vi hjælpe hustruer og mødre at forstå det ophøjede og værdifulde i en mors gudommelige rolle? Hvordan kan vi hjælpe hende til at gøre sit hjem til et ædelt tilflugtssted, hvor der er kærlighed og hvor man lærer noget? Hvordan kan vi styrke hende til at påtage sig yderligere ledelse af familien, når hendes mand ikke er hjemme eller hvor der ingen far er?

Ungdomsorganisationsledere og lærere skulle spørge sig selv: Hvordan kan jeg hjælpe disse unge mennesker med at elske, ære og adlyde deres forældre og støtte dem i deres ansvar for familien? Hvordan kan vi tilrettelægge møder, øvelser og aktiviteter så vi ikke griber forstyrrende ind i hjemmenes forhold og ansvar og giver plads for familieaktiviteter?

Budskabet om at efterleve evangeliet i hjemmet bør stå klart i ethvert præstedømme eller hjælpeorganisationsprogram, idet man skærer ned på de frivillige aktiviteter der kan medvirke til at der ikke lægges ordentlig vægt på familie og hjem.

Vi er opmærksomme på at mange af vore medlemmer bor alene eller sammen med familiemedlemmer der ikke fuldtud deler deres forpligtelse overfor evange-

liets principper. Vi vil gerne opmuntre dem til at slutte sig sammen i særlige familiehjemmeaftensgrupper og deltage i de lokale aktiviteter for enlige voksne på lokalt plan for at nå de samme mål, idet de altid bestræber sig på at styrke deres familieband til forældre, søskende og andre slægtninge.

Samtidig med at de lokale kirkeledere varsomt sørger for at familier kan få mere tid sammen, vil vi gerne sige til både forældre og børn: 'Søg atter hjem.' Forældre bør tilbringe mindre tid i klubber, bowlinghaller, til middags-selskaber og selskabelige sammenkomster og mere tid sammen med deres børn. Unge mænd og piger må skabe en balance mellem deres skoleaktiviteter og andre selskabeligheder, støtte familieaktiviteter og tilbringe passende tid i hjemmet.

Alle må arbejde sammen for at gøre hjemmet til et sted hvor vi elsker at være, hvor vi kan lytte og lære, et sted hvor der hersker gensidig kærlighed, støtte, værdsettelse og opmuntring.

Jeg vil gerne gentage at vores succes som enkeltmedlem og som kirke stort set er afhængig af hvor trofast vi koncentrerer os om at efterleve evangeliet i hjemmet.

Genealogi

Én af de vigtige ting i efterlevelsen af evangeliet er at vi skal deltage i tempelarbejde og genealogisk arbejde. Vi ved udmærket at åndeverdenen er fyldt med mænds og kvinders ånder der venter på at I og jeg flittigt skal arbejde til gavn for dem. Det er et alvorligt ansvar Herren der har lagt på vore skuldre - og det kan blive farligt for os hvis vi ikke udfører det.

Vi har bedt Genealogical Department om at forenkle det genealogiske arbejde. De er kommet med en anbefaling som vi omhyggeligt har gennemgået. Kirkens medlemmer kan nu gå den anden mil i

det genealogiske arbejde ved at uddrage navne lokalt fra mikrofilmoptegnelser. Det kan betyde meget i fremmelsen af en fuld udnyttelse af vore templer og fremskynde arbejdet for de døde væsentligt. Vi giver derfor vor tilslutning til denne ekstra mulighed for kirkens medlemmer til at få udført deres tempelarbejde og deres ansvar for genealogisk arbejde.

Missionærer

Vi er dybt taknemmelige for de utallige missionærer, der har forkyndt evangeliet fra tidernes begyndelse. Det er gået for sig de sidste 6000 år. Missionærerne i vore dage har sammen med deres kammerater tilsammen forkyndt evangeliet i noget der svarer til næsten 1,5 million missionærår. Der er sket mange ting i de tilsammen 1.5 million undervisningsår. Adam og Eva var i Edens Have. Kain tog sin bror, Abels liv. Noah førte sin familie gennem syndfloden. Civilisationen flyttede fra Mississippifloden til Ararats bjerg. Abraham underviste ægypterne i astronomi. Moses førte israelitterne gennem Det røde Hav. Lehi førte sit folk til det forjættede land. Columbus opdagede Amerika. Den amerikanske revolutionskrig bragte landet frihed. Profeten Joseph Smith var et redskab til at genoprette evangeliet.

For tiden døber missionærerne næsten 160.000 eller 170.000 mennesker om året. For mange år siden bragte de 100.000 skandinaver, briter, tyskere og andre mennesker til Zion i 286 skibe. De krydsede havet til Mississippifloden og en stor del af dem sejlede op ad floden til St. Joseph, hvorfra de fortsatte vestpå i vogne og senere med tog. Kirken har undergået en kolossal vækst - fra 6 medlemmer til 4 millioner. Da hver missionær for tiden koster omkring 11.232 kr. om året koster det samlet måske 300.00.00 kr. om året plus ufor-

udsete udgifter at få udført missionærarbejde. Vi er stolte af det, de udretter. Næsten 4000 lokale unge mænd udenfor De forenede Stater udfører deres pligt i kaldet som fuldtidsmissionærer.

Vi bør hele tiden bestræbe os på at udvikle en dyb og udvidet kundskab, hvorigennem Herren inspirerer os til at tale, for han gør os nøjagtigt klart, gennem profeten Joseph Smith, hvilket ansvar vi har for at prædike evangeliet. 'Søg ikke at forkynde mit ord, men søg først at få mit ord, så skal din tunge blive løst, og dersom du ønsker det, skal du få min Ånd og mit ord, ja, Guds kraft til at overbevise menneskene.' (L&P. 11:21) Derfor forbereder vi os nu på at lære dem det i deres eget sprog. Flertallet af de missionærer som nu taler sprogene har lært det gennem hårdt studium.

'Thi det skal ske på den dag, at enhver skal høre evangeliets fylde i sit eget sprog af dem, som er ordineret til denne myndighed gennem Talsmandens betjening, der bliver udgydt over dem for at åbenbare Jesus Kristus.' (L&P. 90:11)

'Thi sandelig, Herrens røst lyder til alle mennesker, og ingen skal kunne undfly. Der findes intet øje, som ikke skal se, ej heller øre, som ikke skal høre, ej heller hjerte, som ikke al gennembøres . . .

Og Herrens arm skal åbenbares. Og dagen kommer, da de, der ikke vil høre Herrens røst eller hans tjeneres røst, ej heller give agt på profeternes eller apostlenes ord, skal udryddes af folket. . .

men at enhver måtte kunne tale i Guds Herrens navn, han, som er verdens Frelser.' (L&P. 1:2, 14, 20)

Lad os lægge mærke til at hverken konger eller regenter, øvrighedspersoner eller andre store mænd er undtaget fra at lytte til evangeliet - vi må gøre os særlige anstrengelser for at bringe dem evangeliet.

'Vågn op, o, I jordens konger! Kom,

kom med jeres guld og sølv til hjælp for mit folk, til Zions døtres hus.' (L&P. 124:11)

Hvis to millioner familier og deres børn ville samles i bøn morgen og aften hver eneste dag vil Herren som lytter, høre disse bønner. Vi beder for at verdens nationers ledere må få blødgjort deres hjerter og modtage missionærerne som kan bringe deres folk frem, kærlighed, glæde og kundskab om Herren.

Vi har nu ældste David M. Kennedy til at virke som særlig ambassadør i verden for at forberede nye missioner. Hans omgang med de forskellige nationer i verden, i præsidenternes kontorer, gør ham, med de store erfaringer han har, meget skikket til dette. Vi håber at han med hjælp fra vor internationale missionspræsident, ældste James E. Faust, vil få åbnet dørene til andre nationer.

*... bad du da i ydmyg iver
ham, som ene freden giver
om at stå dig bi?*

*Hvilken trost dog bonnen yder ...
bonnen ej forglem.
(Den blå sangbog, nr. 55)*

Kom kejsere og konger og statsledere og drej nøglen om. Vore missionærer vil være magtfulde ambassadører for jeres land. De vil bringe jer fred og glæde og en lykke som kan give folk tilfredshed. Vær så venlige at åbne jeres døre.

.,Og således begyndte evangeliet at blive prædikeret fra begyndelsen, idet det blev forkyndt af hellige engle, udsendt fra Guds nærhed, og af hans egen røst og ved den Helligånds gave.

Og således stadfæstedes alle ting for Adam ved en hellig forordning og evangeliet blev prædikeret og et påbud udgik, at det skulle blive i verden til dens ende. Og således blev det. Amen. (Moses 5:58-59)

Under udførelsen af deres missionering lærer vore ca. 25.000 missionærer snart at evangeliets budskab videregives gennem deres vidnesbyrd. Herren forklarer dette i L&P. 62:3:

.,Dog er I velsignede; thi det vidnesbyrd, som I har aflagt, er optegnet i himlen for at beskues af englene, og de glæder sig over jer, og jeres synder er jer forladt.' For nylig modtog vi et klækkeligt beløb fra en mor hvis søn, der havde sparet op til sin mission, var blevet dræbt ved en motorvejsulykke.

.,Jeg syntes ikke jeg havde ret til at bruge disse penge på mig selv, når min søn havde sparet dem op til sin mission. Min søn og hans far blev dræbt for 3 år siden, da han var 17 år. Det var en frygtelig ulykke ... de var på vej til en elgjagt da en tankbil, der kørte for hurtigt, ramte dem ... ,

Hvilket udsøgt eksempel på kærlighed og uselvskhed! Vi har regnet ud at vi har sendt omkring 250.000 missionærer ud siden 1830, mennesker som uselvsk har givet deres tid for at missionere.

Jeg vil også gerne udtrykke min påskønnelse for kirkemedlemmer der på en så smuk måde har reageret på vor opfordring til at øge vores indsats i missioneringen, såvel som på andre ansvarsområder. Vi har nu 156 missioner i kirken - det største antal vi nogen sinde har haft. Jeg ønsker I skal vide at jeg sætter stor pris på det arbejde der er udført. Vær venlige at blive ved og om muligt at øge den fremgang som for tiden går hen over jordens overflade.

Der er for tiden 38.000 unge mænd på 19 år, som burde være på mission, men som ikke er det. Der er 114.000 præster som bør forberede sig netop nu til at blive missionærer i løbet af 1-3 år. Der er 83.000 lærere der nu er 14-15 år og parate til at blive missionærer om 4-5 år. Der er 78.000 diakoner på 12-13 år som

allerede nu sparer penge og gør sig parate til at missionere om 6-7 år.

Jeg har før citeret et uddrag for jer af min patriarkalske velsignelse, som jeg fik af Samuel Claridge:

„Du vil komme til at prædike evangeliet for mange mennesker, men især for lamaniterne, for Herren vil velsigne dig med tungemålgaven og magt til at skildre evangeliets principper ligeud til dette folk. Du vil få at se hvordan de vil organisere sig og forberede dig til at stå som et bolværk for dette folk, og Guds engle vil være omkring dig og fortælle dig hvad du skal gøre, når du kommer ud for store prøvelser, for du vil opleve den dag, hvor vore fjenders vrede vil

være stor mod dette folk, men du vil sammen med andre stå fast og have kraft til at bringe forvirring og jammer i fjendens midte. Derfor siger jeg til dig, bror Spencer, stræb fremad i dine unge dage og hold dig beskyttet mod al synd og fristelser så du kan stå med 'skyldfri hænder og hjertet rent' (Salm. 24:4) foran vor himmelske Fader.'

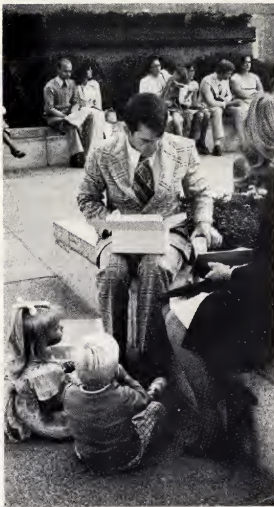
Under drøftelserne af denne sag med ældste Boyd K. Packer, som er meget interesseret i lamanitprogrammet, har jeg opdaget at vi nu har næsten 1,5 million lamaniter i kirken - 316.000 i Amerika og 94.000 i øerne i havet. Vi bliver meget stolte og lykkelige når vi ser at vi går frem på dette område.

Mange medlemmer sender mig billeder sammen med julekort og jeg tror I vil være interesseret i at vide hvor mange lamaniter vi har blandt missionærerne. Vi har virkelig mange dygtige unge mænd og piger. Jeg modtog kort efter kort fra missionerne med billeder af lamanitmissionærer - faktisk fra alle deres missionærer. Lad mig vise jer nogle af dem. Jeg husker da vi kun havde nogle få lamanitmissionærer. Man kunne næsten tælle dem på fingrene - og det var ikke kun missionærerne der kunne tælles på fingrene men også kirkemedlemmer der var lamaniter.

Livet har ændret sig, forholdene har ændret sig. Herren velsigner værket.. Er noget umuligt for Herren? Kan I huske at engelen stillede Abraham og Sara dette spørgsmål, da de fik løfte om en søn på deres gamle dage, og at han i sin sæd ville få efterkommere som sandet i havet?

Ser I, således bliver det, når vi får alle mennesker under kirkens jurisdiktion og vi vil føle glæde ved det.

Med normal fremgangsmåde har vi i alt vort arbejde døbt 167.939 medlemmer med de begrænsede missionærer vi har. Hvis vi fordobler antallet af missionærer

kan vi nemt fordoble antallet af omvendte og der findes mange andre måder hvorpå Herren kan finde udvej til at øge succes'en med missioneringen.

Jeg har al mulig tillid til at arbejdet vil gå hurtigere, og blive betragteligt fremskyndet ved hjælp af flere arbejdere i flere lande. Det var præsident Wilford Woodruff der sagde dette: 'Denne kirke vil opfylde Nord- og Sydamerika - den vil opfylde verden.' (*The Discourses of Wilford Woodruff*. Udvalgt af G. Homer Durham, s. 144-145. Bookcraft, Salt Lake City, 1946)

Og præsident Brigham Young kom med denne udtalelse: 'Zion vil brede sig så det til sidst findes over hele jorden. Der vil ikke være en krog eller et hjørne på jorden hvor der ikke vil være et Zion.' (*Discourses of Brigham Young*. Udvalgt af John A. Widtsoe, s. 120. Deseret Book Co., Salt Lake City, 1954)

Brødre, det er dejligt at have jer her og at arbejde sammen med jer i denne store sag. Jeg vil gerne fortælle jer, hvor stor pris jeg sætter på mine rådgivere, der hele tiden tjener Herren - lige såvel som De tolv Råd. Vi mødes hver eneste uge i templet. Vi er meget alvorlige når vi er i templet for at arbejde med Herrens værk. Vi prøver hele tiden på at finde nye udveje og midler til at nå ud til verdens folk og til at oplære og undervise dem.

Jeg har et vidnesbyrd om evangeliet. Jeg ved, at Herren ønsker sit arbejde udført og vi ønsker det udført - i stadig hurtigere tempo. Må Herren velsigne jer, brødre og søstre, i det arbejde I skal gøre, at I må være parate til at udføre det arbejde som ligger umiddelbart foran jer.

Må Gud velsigne jer - fred være med jer. I Jesu Kristi navn. Amen.

